

КАТРИН ХАРТ

ПАДНАЛИЯТ АНГЕЛ

Превод от английски: Румяна Благоева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Приори Джейк Бенър наближи ранчото. Беше уморен до смърт, а конят му — напълно изтощен от пришпорване. Вместо за седем, бе взел разстоянието за по-малко от пет дни.

В сутрешния полумрак бе невъзможно да се преценят щетите, нанесени на ранчото. Личеше, че е имало пожар, но на пръв поглед пораженията не изглеждаха сериозни. По-голямата част от къщата беше запазена почти такава, каквато я беше видял за последен път. Оборите и конюшнята бяха непокътнати.

Той прибра коня си в конюшнята колкото е възможно по-безшумно, като се стараеше да не разбуди никого. После тихо влезе в къщата. Промъкна се през кухнята и крадешком се отправи по коридора към главната всекидневна, стаята, която Кармен винаги наричаше *sala*^[1]. Внезапно се закова на място, когато усети цевта, опряна в гърба му.

— Стой, не мърдай! — изръмжа мъжки глас зад него. — Горе ръцете! И внимавай!

Джейк разпозна гласа на един от старите работници в ранчото и възклика:

— Джил?

— Джейк?

— Да.

— Дявол те взел, момче! К'во се моташ тук през нощта като крадец?

Човекът свали пушката.

— Ами тъкмо влизам и не исках да събуждам цялата къща — обясни Джейк, като шепнеше доста високо, смутен от факта, че Джил го беше поставил натясно. Сигурно беше по-уморен, отколкото предполагаше, та да е толкова непредпазлив. — Не очаквах, че ще си буден по това време.

— Аз само наглеждах имота, докато се върнеш.

— Как е Кармен? — Джейк не беше сигурен дали иска да чуе отговора, но все пак трябваше да знае. Той почти не помнеше родната си майка, но обичаше мащехата си така, сякаш тя го беше родила. Тя и Тори, малката му сестра, бяха всичко за него.

В полумрака на вестибюла той съзря как Джил поклати глава.

— Лошо, Джейк. Много лошо. Докторът казва, че се чуди как е изкарала толкова дълго. Най-зле са белите й дробове. От дима има затруднения с дишането и сега диша трудно и много кашля. Слаба е като новородено котенце.

— А изгарянията? Има ли много тежки изгаряния?

— Най-вече по ръцете и краката. Всичко се случи през нощта и не се е сетила да покрие краката си. Ръцете си е изгорила, докато се е опитвала да отвори вратата на стаята на баща ти. Нали знаеш каква е тежка и масивна — отгоре на всичко е била нажежена.

— Как е започнал пожарът?

Джил въздъхна и отново тъжно поклати глава.

— Не знам със сигурност, но предполагаме, че баща ти пак е пушил в леглото и е паднала искра от пурата му или нещо такова. Всичко е така овъглено, че не може да се познае, но, изглежда, огънят е започнал от неговата стая. Тя е пострадала най-много.

Очите на Джейк се наслзиха и той примигна. „Кармен толкова пъти го е предупреждавала. Упоритият му старец! Трябваше да я послуша!“ — помисли гневно, после добави:

— Не е имал никакъв шанс да се измъкне жив от тази стая, нали?

Джил поклати глава, защото двамата с Джейк си спомняха сприхавия старец, който от инвалидната си количка упорито беше управлявал ранчото с желязна ръка, а Джейк винаги се бе чудил защо баща му наричаше ранчото „Лейзи Бий“^[2] — интересно, защо точно „Мързеливат...“ — след като Рой Бенър се стараеше всичко живо, било то човек или животно, да не остава нито миг без работа. А сега избухливият старец е мъртъв и никога вече нямаше да налага своята воля на другите.

— Е, добре — каза Джил неловко. — Защо не отидеш да подремнеш малко?

— Къде? — попита Джейк, тъй като не знаеше коя част от къщата все още е обитаема.

— Предишната ти стая не е засегната, както и тази на сеньорита Виктория. Само крилото с господарските стаи е унищожено, но цялата къща още мирише на пушек. Стайте за гости са запазени. Сложихме господарката в голямата гостна до твоята спалня.

Джейк кимна.

— Благодаря ти, Джил. Мисля първо да надзърна при Кармен и да се обадя на Тори, че съм се приbral.

— Хм... — Джил се почеса по главата и запристъпя от крак на крак. — Сеньорита Тори не е тук, Джейк. Роза се грижи за Кармен.

Джейк се извърна и се втренчи в него, сякаш човекът се беше побъркал.

— Какво значи това „Тори не е тук“? Къде е тя?

— Доколкото знаем, още е в манастира — отвърна Джил.

Джейк се намръщи.

— Е, и кога ще се прибере вкъщи? Защо още не е пристигнала?

Джил безпомощно сви рамене.

— Не знам точно. Веднага изпратихме съобщение, едновременно с твоето, и после — друго, но не е отговорила на ни едно от тях. Госпожица Тори никога не би постъпила така с майка си, особено когато знае, че тя е толкова зле и иска да види малкото си момиченце.

— Не, не. Никога не би го направила — съгласи се Джейк навъсено. После се съвзе и нареди:

— Ще се обадя на Кармен, а ти събуди Зек и го изпрати в къщата. Искам да отиде до манастира с друго съобщение. Този път аз лично ще го напиша, за да съм сигурен, че Тори знае колко е сериозно състоянието на майка ѝ. Тя може би не го осъзнава.

— Джейк — поколеба се Джил, — тя сигурно разбира, че положението е много лошо. Погребахме баща ти преди пет дни. Какво по-страшно от това!

Джейк мрачно поклати глава.

— Ти само ми доведи Зек.

Джейк влезе на пръсти в гостната, където Кармен спеше. Кимна безмълвно на Роза, приближи се до леглото и се загледа в жената, единствената, която помнеше като своя майка, единствената, която някога бе обичал. Тя изглеждаше ужасно: сбръчканото ѝ лице бе изкривено от болка дори в съня и бе по-бледо от всякога, косата ѝ сега изглеждаше по-бяла, отколкото когато я беше видял за последен път, бе

разрошена и отметната назад. Роза или някой друг беше изкъпал и облякъл в чиста нощница Кармен и поне за това Джейк беше благодарен.

Погледна обвитите ѝ с бинтове ръце, които лежаха неподвижно от двете страни на тялото ѝ. Предположи, че и краката ѝ под тънкия чаршаф са превързани по същия начин — нали Джил каза, че докторът е идвал да я лекува.

Онова, което го притесняваше, беше дишането ѝ — така хрипливо и мъчително. Хъркането на белите ѝ дробове изпълваше цялата стая. Само веднъж в живота си Джейк беше чувал подобен звук. Напрягаше се да си спомни кога и най-после се сети. Точно така хъркаше истинската му майка, преди да умре. Тогава, на седем години, той се беше уплашил, а сега, след цели двадесет години, се паникьоса още повече. Притвори очи и се опита да се овладее, сетне прошепна:

— Мили боже, помогни ми, не искам да те изгубя, мамичко!

— Джейк? — Гласът ѝ беше slab, дрезгав, но все пак той я чу и отвори очи. Старицата го гледаше смяяно.

— Тук съм, мамо — увери я той. — Вече съм вкъщи и ще се погрижа за всичко.

— Баща ти? — изхриптя жената, но я обзе такъв пристъп на кашлица, че Роза дотича край леглото. Погледна Джейк, сви устни и започна да му прави знаци. Младият мъж разбра какво иска да му каже — Кармен все още не знаеше нищо за смъртта на Рой.

Когато кашлицата ѝ стихна, старицата остана да лежи изтощена върху възглавниците, натрупани под главата ѝ, за да се облекчи затрудненото ѝ дишане. Джейк се наведе и я целуна по бузата.

— Всичко е наред, мамичко. Ти само гледай да се оправиш. Не се тревожи за нищо.

— Тория? — изхърка тя жално.

— Ще дойде. Бъди спокойна — скоро ще бъде тук — обеща Джейк.

„Ако ли не, аз сам ще разбера защо не идва!“ — помисли той гневно.

Джейк се събуди от чукане по вратата на спалнята. Загърна се с чаршафа и стана да отвори. Беше Роза, която изглеждаше много

разтревожена.

— Сеньор Джейкъб, не исках да ви беспокоя, но Зек току-що се върна от манастира. Както му бяхте наредили, той настоявал лично да разговаря със сеньорита Тори и да й предаде вашето съобщение. Казва, че не му разрешили да я види. Взели бележката, но не я повикали. Знам, че Зек трябваше да се опита да я доведе вкъщи и е много разстроен, задето не е изпълнил поръчката ви, но нищо не можело да се направи. Какво ще стане сега?

Джейк разтърка очи и се опита да се разсъни.

— Аз ще се погрижа за това, Роза. Кажи на Зек, че не го обвинявам — направил е всичко възможно. Мисля, че сега аз ще трябва да хвана бика за рогата и лично да проверя каква е тая работа.

— Като прегълтна прозявката си, продължи: — Колко е часът? Как е Кармен?

— Минава пладне — потвърди тя предположението му, че е спал съвсем малко. — Сеньора Кармен е малко по-добре. Струва ми се, че откакто сте тук, не е толкова раздразнителна и капризна. Тя знае, че ще върнете Тори при нея.

По лицето на Джейк се изписа решителност.

— Още преди вечеря тя ще бъде вкъщи. Гарантирам за това.

— Ще се срещнете ли с доктора, преди да отидете за сеньоритата? — попита Роза. — Той скоро ще дойде — знам, че искате да говорите с него.

Джейк кимна.

— Да, Роза. Ще го изчакам.

Доктор Грийн не беше настроен особено оптимистично. Както каза Джил, той бе изненадан, че Кармен е изкарала толкова дълго.

— Сегашното ѝ състояние не подсказва какво ще се случи понататък — обясни той. — Всичко може да се очаква.

— Как са раните ѝ? — попита Джейк.

— Виждал съм и по-лоши, но всяко обгаряне е сериозно, особено ако обхваща голяма част от тялото. Кармен има късмет, че не се е обгорила повече. Нощницата ѝ се подпалила и едното ѝ стъпало е пострадало, но един от вашите работници я хванал и успял да намокри дрехата, преди огънят да се разгори. Може би най-добре ще се излекуват ръцете ѝ, макар че човек никога не може да каже със сигурност. Възможно е никога да не се оправят напълно; ако при

зарастването кожата ѝ се опъне и е нееластична при движение, вероятно в бъдеще болната трудно ще си служи с ръцете.

— А краката? — попита Джейк разтревожено.

Докторът поклати глава.

— Не знам. Ще има голям късмет, ако не получи гангrena.

— А ако това стане? — Джейк се досети, преди докторът да отговори.

— Тогава ще се наложи да ампутирам.

Самата мисъл за това ужаси Джейк.

— Нали сте обяснили на Роза как да се грижи за нея и как да лекува раните?

Доктор Грийн кимна.

— Дал съм и болкоуспокояващи за Кармен, но сега изгарянията не ме притесняват толкова много. По-опасно е състоянието на белите дробове. Накратко, тя буквально ги е опърлила, като е поела целия този нагорещен, задушлив въздух. Не мога да кажа дали изобщо ще се излекуват. Просто трябва да чакаме и да се надяваме на най-доброто.

— Нищо ли не може да се направи?

— За съжаление, нищо. Аз съм само един провинциален лекар, господин Бенър, но в цялата си практика нито съм чул, нито съм бил за лечение на подобно нещо. Понякога това страдание се превъзмогва от само себе си и пациентът оздравява, ако е достатъчно силен.

— А мислите ли, че тя е достатъчно силна?

— Това е въпрос, на който само времето и Бог могат да отговорят, но ви съветвам да не ѝ съобщавате за смъртта на съпруга ѝ колкото е възможно по-дълго, освен ако тя не започне да се разстройва повече от неизвестността. Колкото по-дълго избягвате този въпрос, толкова по-силна ще бъде майка ви — да се надяваме, — когато най-накрая ѝ кажете. Ако се случи най-лошото, тя ще разбере, че си е отишъл, когато се срещнат на оня свят.

— Да — промърмори Джейк, — ако и двамата отидат на едно и също място.

Богохулство беше да мисли подобно нещо, камо ли да го каже, но той не беше сигурен, че баща му е заслужил да отиде в рая. За Кармен беше сигурен, че ще прекара вечността при ангелите.

— И се опитайте да върнете дъщеря ѝ вкъщи — добави докторът. — Кармен много ще се успокои, ако тя е до нея.

Рано следобед Джейк позвъни на портите на манастира. Звънецът прозвуча три пъти и чак тогава една монахиня на средна възраст дойде да отвори. Като се опитваше да сдържи нарастващия си гняв, Джейк се обърна към бледоликата жена, която го гледаше от една малка квадратна дупка във вратата:

— Дошъл съм да видя Виктория Фернандес.

— Съжалявам, сеньор, но на нашите послушнички не е разрешено да разговарят с външни хора — заяви сестрата.

— Тя е моя сестра и трябва да говоря с нея — отвърна Джейк. — Майка ѝ е пострадала при пожар и може би умира. Иска да види Виктория и аз ще се постараю желанието ѝ да бъде изпълнено.

— Съжалявам — повтори монахинята. — Сестра Есперанса не може да напуска манастира. Това е нарушение на правилата.

Младият мъж вътрешно кипеше от гняв, но се опита да го сдържи.

— Затова ли не е отговорила на нито едно от спешните ни известия?

По лицето на монахинята се изписа учудване и тя промълви:

— Не мога да ви кажа, сеньор.

На Джейк му дойде до гуша.

— Отворете тази порта! — заповяда той тихо, но решително.

— Не мога да направя това, сър.

— Точно това ще направите или ще разбия проклетата ви врата!

— очите му проблеснаха и монахинята разбра, че неканеният посетител не се шегува.

— Моля ви, сеньор — зорките очи на жената се отместиха от лицето му и забелязаха пистолета в кобура. Страх помрачи лицето ѝ.

— Неискаме да си имаме никакви неприятности. Ние тук се стремим към мир.

— Ще си навлечете много повече неприятности, ако не отворите тази порта незабавно — закани се той.

Монахинята се поколеба и нерешително прехапа устни, сетне предложи:

— Ако почакате тук, ще отида да съобщя на игуменката за вашата молба. Ще се върна и ще ви пусна, ако тя разреши да влезете.

— Вървете. И ако не се върнете до пет минути, ще вляза на всяка цена, затова по-добре побързайте. Ясно ли е?

— Да, сеньор.

Очевидно беше убедила игуменката в неговата непреклонност, защото се върна бързо и отвори портата. Когато проговори, заекващ от страх, въпреки че се стараеше да го прикрие:

— Т-трябва да ви помоля да свалите оръжието си, сеньор, и да го оставите тук.

За Джейк това беше равносилно да му отрежат ръката. През последните седем години беше живял благодарение на този пистолет. Беше изкарвал прехраната си с него и никога не го изпускаше; дори когато спеше, той винаги му беше подръка. След толкова дълго време се беше превърнал в част от него — нещо като трета ръка. Без пистолет щеше да се чувства безсилен. Предложението да го остави го разгневи и той се сопна:

— Не, сеньора. Никога не се разделям с оръжието си.

— Тогава, страхувам се...

— Няма защо да се страхувате, сестро — прекъсна я Джейк. — Веднага щом взема Тори, ще си тръгнем и вие можете да се върнете към вашите молитви.

Намусена, но и обезпокоена, тя се обърна и го поведе, като малко неуверено му даваше наставления.

— Последвайте ме, моля. Игуменката склони да ви приеме.

Игуменката го чакаше, готова да му се противопостави. Това беше нейна територия, където тя управляваше с цялата власт и царствено достойнство на своя висок сан.

— Сестра Сара ме уведоми, че желаете да разговаряте със сестра Есперанса — каза тя вместо поздрав и му даде знак да седне, сетне продължи: — Имаме строги правила, които забраняват това. Надявам се да разберете, че се налага да отхвърля вашата молба, макар че напълно ви влизам в положението. Много се разстроих, когато научих, че сеньора Бенър е толкова зле.

— Предполагам, че и Виктория е доста разстроена — усмихна се тъжно Джейк, — особено след като отказвате да я пуснете да си дойде у дома, въпреки че майка й е на смъртно легло.

Отговорът на игуменката го смая.

— Именно по тази причина не казахме нищо на сестра Есперанса. Нищо от външния свят не бива да смути обучението ѝ на този етап от нейната подготовка.

Джейк втрещено я изгледа. После скочи от стола и така изкрешя, че жената се изчерви.

— Нима искате да кажете, че Тори не знае какво се е случило със семейството ѝ? Затова ли не е дотичала при майка си да я успокои? Затова ли не е отговорила на нито едно от писмата ни и дори не е присъствала на погребението на баща ми? По дяволите, жено! Ние сме нейното семейство!

— Не — отговори кротко монахинята, като си възвърна самообладанието. — Грешите. Сега, когато сестра Есперанса е тук, при нас, ние сме нейното семейство — нейните сестри по вяра.

Джейк скръцна със зъби, вбесен от спокойствието ѝ.

— Сеньора, играете си с търпението и нервите ми — процеди той. — Разбирам глупавите ви правила и може би при други обстоятелства щях да им се подчиня с охота, но обещах на майка ѝ, че ще заведа Тори у дома. Ако у вас има капчица състрадание, ще позволите на Виктория да се прибере вкъщи и да остане там, докато майка ѝ оздравее или, не дай боже, докато умре. Сетне тя може да се върне при вас, ако желае.

— Съжалявам, сеньор... — започна жената.

— И аз също — прекъсна я рязко Джейк. Приближи до бюрото, зад което седеше игуменката, и се приведе към нея. — Дайте да се разберем — или ми довеждате Виктория на часа и я пускате да си тръгне мирно и тихо, или аз лично ще я намеря, ако ще да претърся всяка пedia от манастира.

— Не мога да ви разреша да направите това — отговори тя малко стреснато, а погледът ѝ се стрелна към пистолета му.

— Не можете да ме спрете — каза Джейк, като имитираше нейния смирен тон. — Изпратете да я доведат.

Тя го изгледа умолително.

— Не мога.

— Искате да кажете, че няма да я извикате!

— То е едно и също, сеньор Бенър. Моля да ми влезете в положението.

— О, разбирам, но се надявам и вие да влезете в моето — изправи се той. — Предполагам, че няма да ми кажете как да я намеря в този лабиринт?

Жената поклати глава.

Джейк вдигна рамене, излезе от кабинета и с решителна крачка се отправи по коридора към вътрешността на манастира. Изплашена за паството си, игуменката го следваше по петите и настояваше:

— Моля ви! Не бива да правите това!

Джейк не отговори, а просто ускори крачка и тя трябваше да подтича, за да го настигне.

— Тори! — викаше той. — Виктория Фернандес!

Колкото по-навътре навлизаше в манастира, толкова повече жени увличаше след себе си и сигурно това щеше да му се види забавно, ако беше в подходящо настроение. Монахините бързаха подире му като ято пингвини и ако имаше флейта, Джейк би се превърнал в магьосника измамник от „Хамелин“.

Докато преминаваше през кухнята, параклиса, по виещите се коридорчета, гневът му нарасна. Отгоре на всичко сестрите бяха облечени еднакво — целите в черни одежди, забрадени в бяло и черно, — затова беше принуден да забавя крачка и да се взира във всяко лице. Разбира се, Виктория би разпознала гласа му, който ехтеше из празните помещения, и не би го пренебрегнала, освен ако се криеше нарочно или бе толкова далеч, че не го чува, или ако на сестра Сара й бе наредено да я скрие някъде. Къде, по дяволите, беше тя?

Джейк не искаше да излезе на двора или в градините, преди да прегледа всяко кътче в главната сграда, защото беше сигурен, че щом прекрачи прага, вратите зад него бързо ще се залостят. Но тъкмо когато се канеше да претърси спалното помещение на сестрите на горния етаж, най-после зърна Тори. Когато се изкачи по някаква вита стълба, съгледа момичето на горната площадка. Беше коленичило край една кофа и усърдно търкаше неравния каменен под.

— Тори! — изкрещя Джейк.

Момичето стреснато се извърна и едва не падна по стълбите. Успя да се задържи, а големите ѝ зелени очи се разшириха от изненада и тя възклика:

— Джейкъб! Какво правиш тук? — смаяният ѝ поглед се прехвърли върху свитата от монахини, тълпящи се зад него,

предвождани от игуменката с мрачно лице.

— О, боже! Джейкъб! Какво си направил?

Младият мъж се надвеси заплашително над нея и гневно и властно изкомандва:

— Събирай си нещата, Тори. Дошъл съм да те отведа у дома.

[1] (исп.) Салон — Б.пр. ↑

[2] Lazy Bee — В буквален превод от английски означава „Мързеливата пчела“ — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Тори се отпусна назад на пети, онемяла от изненада, сетне възклика:

— Джейкъб Бенър, да не си полудял, та идваш тук с подобни смешни искания? Какво, за бога, ти става?

Той я изгледа изпитателно и невъзмутимо, без да помръдне, после ѝ нареди:

— Прави каквото ти казвам, Тори.

— Нямаш право да ми заповядваш! Тук е моят дом сега и не изпитвам никакво желание да го напусна. Мисля, че още миналото лято ти обясних всичко това и се надявах, че си ме разбрали.

— Положението се промени — гласът му беше сериозен. — Нещо се случи.

Тя сякаш не го чу — мислеше как да го убеди.

— Не трябва да си тук, Джейкъб. Това е против правилата.

— Когато си тръгна, ще дойдеш с мен.

— Това също е против правилата — намръщи се момичето.

— Майната им на правилата! — изруга Джейк, при което зад гърба му се чуха възмутени възклициания, а Тори се изчерви до ушите и му се сопна:

— Джейкъб! Тук не се говори така!

— Няма ли да се изправиш най-после? — сряза я той. — Само се погледни! Ръцете ти са се зачервили от търкане и бас държа, че коленете ти са още по-зле! Затова ли дойде тук, Тори? За да работиш и да миеш подове, стени и стълби като някоя слугиня? Ако това ти доставя удоволствие, вкъщи с най-голяма радост ще те използваме.

Ако не ги наблюдаваха и слушаха толкова много жени, които попиваха всяка тяхна дума, тя сигурно щеше да му изкреци. Но вместо това го изгледа надменно.

— Тук съм, за да се науча на набожност и смирение, и това е част от моята подготовка, Джейкъб. Ако не искаш да ме гледаш как стоя на колене, съветвам те незабавно да напуснеш манастира.

Търпението му се беше изчерпало. Той я сграбчи, вдигна я на крака и заплашително процеди през зъби:

— Събирай си багажа, или го остави тук, но във всички случаи тръгваме заедно. Имаме нужда от теб вкъщи.

Като се отскубна от ръцете му, девойката го изгледа гневно и изсъска в лицето му:

— Ти не си ми настойник, Джейкъб.

— По-късно ще обсъдим този въпрос — възрази той невъзмутимо. — А сега ще дойдеш ли с мен доброволно, или ще се наложи да те изнеса на гръб?

— Няма да посмееш!

— Няма ли? — стрелна се той като змия, грабна я, метна я на рамото си и бързо се спусна надолу по стълбите. — Майка ти те вика. Тя има нужда от теб.

— Не ти вярвам — задъхващ се тя и главата ѝ се удряше в гърба му на всяко стъпало. Затвори очи, за да не ѝ се завие свят. — Майка ме разбира. За разлика от теб, тя приема моя избор. Защо ще ме вика след толкова дълго време?

Като си проправяше път през морето от жени в черни дрехи, Джейк отговори:

— Болна е, Тори. Много е болна.

Момичето онемя от изненада, сетне възклика:

— Джейкъб, пусни ме, моля те!

Той се подчини, обърна я с лице към себе си и я загледа тъжно. Огромните зелени очи на Тори се взираха изпитателно в неговите, но тя не бе в състояние да произнесе нито дума.

Джейк стисна ръцете ѝ, за да ѝ даде кураж, после промълви:

— Тя може би умира, Тори. Не исках да ти го съобщавам направо, повярвай ми. Де да можех да ти го кажа по заобиколен начин.

— О, господи! — притисна се тя несъзнателно към него. — Какво се е случило?

— Избухнал е пожар. Кармен е обгорена и докторът е много обезпокоен от състоянието на белите й дробове. Вдишала е много дим.

Тори затвори очи, сякаш да се скрие от жестоката действителност. Сълзи се процеждаха изпод спуснатите ѝ клепачи и се стичаха по бузите ѝ. Жални стонове се изтръгваха от гърлото ѝ. Джейк я притегли към себе си и я прегърна. В този момент и двамата не

усещаха погледите на монахините, много, от които сега открито споделяха скръбта на Тори.

— Плачи, ангелче — промълви Джейк напевно, като несъзнателно употреби предишното ѝ галено име. — Изплачи си мъката.

Сестрите се разотидоха една по една, тихо и незабележимо; само игуменката остана да наблюдава печалната сцена. Най-сетне, когато девойката се поуспокои, Джейк каза предпазливо:

— Има още нещо, Тори.

— Кажи ми го — притисна се тя още по-силно към гърдите му.

— Татко е мъртъв. Умря при пожара.

— О, боже, Джейкъб... — проплака Тори. — Съжалявам! Съжалявам!

— И аз, скъпа — прошепна той, — повече, отколкото предполагах.

— Ти го обичаше, въпреки че вечно воювахте за нещо. Знам, че го обичаше нежно, както и аз. Ако щеш вярвай, но той също държеше на тебе.

— Да, мисля, че ме обичаше, макар и посвоему — съгласи се Джейк тъжно.

Едва след няколко минути двамата си спомниха за игуменката, която търпеливо стоеше встрани и чакаше. Тя прегърна разплаканото момиче и започна да го успокоява. После примирено въздъхна.

— Предполагам, сестра Есперанса, че ще си тръгнете при това положение.

Тори кимна:

— Да, майко. Съжалявам, но трябва да се прибера у дома.

— Върни се пак, сестро — усмихна се игуменката на младата си послушница. — Всички ще се молим за теб, докато се завърнеш при нас.

Тори беше безкрайно учудена, че пожарът бе избухнал преди седмица, а сестрите нарочно я бяха държали в неведение. Но още пошокирана бе, когато видя милата си майка за пръв път след близо две години. Разстроена и със сълзи на очи, тя гледаше бледото, изкривено от болка лице, оградено с провиснала побеляла коса. Възможно ли е това да е нейната майка — жената, която винаги е била силна, с неизчерпаема енергия и жизненост? Кога красивата ѝ черна коса е

побеляла? Дали само болката изкривяваща чертите й, или годините са сложили отпечатъка си върху любимото лице.

— О, мамо!

Дочула гласа на дъщеря си, Кармен се размърда и промълви сънено:

— Тория.

Тори придърпа един стол към леглото. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

— Аз ще остана при нея — прошепна тя на Роза, която ги наблюдаваше.

Прислужницата кимна и тихичко се измъкна от стаята, но Джейк остана — стоеше край вратата, загледан с любов и мъка в майката и дъщерята. След малко промълви:

— Радвам се, че си тук, Тори. Ти си единственият човек, който би могъл да ѝ вдъхне воля за живот.

Цели два дни Тори не се отдели от леглото на майка си, дори не напускаше стаята, за да хапне нещо; караше Роза да ѝ носи там поднос с лека храна, която тя почти не докосваше. Спеше на един стол край леглото, без да обръща внимание на неудобството и болките в гърба и врата. Всеки път, когато надникнеше в стаята, Джейк я заварваше да се моли коленичила. Известно време той се примиряваше с това, но после решително се противопостави.

На третата сутрин влезе при Кармен и заяви на Виктория, която го гледаше със зачервени от безсъние очи:

— Отсега нататък ще се храниш на масата, Тори. Наредих на Роза да не ти сервира тук. — Като се приближи към стола, в който момичето се отпускаше уморено, той го хвана за ръка, изправи го на крака и го повлече към вратата.

Тори се запрепътва, напразно опитвайки се да се отскубне от здравите му ръце; беше толкова изтощена, че усилията ѝ бяха напразни.

— Джейкъб, не мога да я оставя! — продума тя едва чуто, като внимаваше да не събуди майка си, която бе прекарала доста неспокойна нощ.

— Нищо няма да ѝ се случи — увери я младият мъж. — Роза ще я наглежда, докато се нахраниш и си отпочинеш — в твоята стая и в твоето легло.

След това я отведе до масата, където имаше чиния с яйца и бекон, от които се вдигаше пара.

— Яж!

Тори беше толкова изтощена, че почти не съзнаваше какво прави. Когато седна безмълвно на стола, Джейк тикна между треперещите ѝ пръсти вилица и нареди отново:

— Яж, Тори! Ако продължаваш така, ще се разболееш и няма да можеш да гледаш майка си. Станала си кожа и кости, а сенките под очите никак не ти отиват. Истинско чудо е, че Кармен още не е обезумяла от страх, като те гледа. Заприличала си на лешояд, който кръжи над болната.

Тори се намръщи.

— Много ме ласкаеш, мили братко! Нищо чудно, че още не си се оженил, щом възнаграждаваш с такива цветисти комплименти всяка дама.

Джейк ѝ отвърна с кисела усмивка:

— В моя занаят нямам много вземане-даване с истински дами, Тори. Те обикновено се отдръпват и навирват нежните си нослета, ако изобщо ме забележат, и припадат по-скоро от страх, отколкото от възторг пред красивото ми лице. Гангстерите в повечето случаи не се харесват на благовъзпитаните жени. И все пак навремето успях да привлеча вниманието на не една от тях.

— Безсъмнено — нацупи се Тори пренебрежително — те са били от ония изрисуваните, дето искат да им се плаща за времето и за нежностите.

Джейк се ухили лукаво и заядливо възклика:

— Ах, ти, ревниво момиченце! Ако захвърлиш този безформен черен чувал, който наричаши одежди, ти също ще привличаш мъжките погледи, дори и без да се „рисуваш“. Бога ми — стига само да премрежиш поглед с тия дълги мигли и всички мъже ще ти паднат в краката. Не разбирам защо предпочиташ да се криеш в някакъв загубен манастир, вместо да имаш съпруг и собствени деца.

Тори въздъхна и остави вилицата.

— Джейкъб, вече сме говорили за това. Доволна съм от живота, който съм си избрала. Когато ти реши да тръгнеш след убийците на Керълайн и да отмъстиш за смъртта на сестра си, не те упрекнах. Затова не ме съди сега, моля те.

— Ако не ме лъже паметта — отговори Джейк, като си припомни за този мрачен период от живота си, — ти също се опита да ме разубедиш. Плака, спори с мен и дори припадна.

— И каква полза от това? Ти замина и не ни обърна никакво внимание. Татко продължи да се кара и да вилнее цял месец след като ти ни напусна, а мама непрекъснато плачеше и се молеше за теб. Обстановката беше ужасно потискаща, през цялото време имах чувството, че стъпвам по тънък лед. Притеснявахме се за теб и всеки момент очаквахме да получим вест за смъртта ти. И като прибавим към всичко това загубата на Керълайн и на цялото й семейство — беше направо непоносимо.

Джейк отново ѝ тикна вилицата в ръката и строго я подкани да яде, сетне се помъчи да се оправдае:

— Трябваше да замина, Тори. Знам, че тогава бе твърде млада, за да ме разбереш. На колко беше — на единадесет?

— Да — промърмори тя, — знам защо ни напусна. Ако бях мъж, и аз щях да тръгна с теб. Знаеш, че аз също обичах Кери, но теб обичах повече. Толкова се страхувах да не ти се случи нещо! Ти бе само на деветнадесет и преследваше неколцина убийци, много по-опитни в стрелбата от теб.

— Много добре се справях и сам.

При спомена за първата акция очите на Джейк потъмняха като старо злато. Керълайн, сестра му, по-голяма от него с две години, бе застреляна на улицата от банда развилини се пияни разбойници. Тя държала бебето си и когато паднала, главата на детето се ударила в тротоара. Майка и син загинали на място. Стъписан и разгневен, младият съпруг на Керълайн, Чарли, извадил пистолета си, но преди да стреля, бил повален от куршума на един от бандитите. Трима невинни нелепо загинали този ден, едно младо семейство намерило смъртта си за броени минути.

След като открили огън по няколко магазина из Санта Фе и тероризирали гражданите с пиянската си оргия, бандитите напуснали града. Шерифът, който през цялото време се криел зад бюрото си, не посмял да ги подгони.

В сърцето на Джейк тогава нямаше място за страхове и съмнения. Той се прибра с безжизненото телце на бебето на ръце и докато водеше коня с телата на сестра си и зет си, преметнати върху

него, сълзите се стичаха по бузите му. Още същата вечер той си събра багажа, оседла коня и препаса пистолета. Оставайки глух за отчаяните молби на мащехата си и на по-малката си сестра и за предупрежденията и заплахите на баща си, Джейк тръгна след главорезите с желание за мъст в сърцето.

Така бе станал гангстер преди цели седем самотни години. През това време беше развил способностите си до съвършенство.

Мъжът, който сега седеше на масата срещу Тори, изобщо не приличаше на веселото и безгрижно момче, с което тя бе израсла. Младежката боязливост се бе сменила с груб цинизъм, който придаваше хладен блъсък на светлокавияте му очи, брадичката му бе упорито вдигната. Братът, когото бе познавала цял живот, сега беше един напълно непознат за нея човек.

Потънала в собствените си спомени за онова ужасно време, Тори се взираше в Джейк и се питаше доколко се е променил през последните седем години. Колко ли хора е убил? Джейк никога не бе споменал дали е успял да проследи и се разправи с всички убийци на Керълайн и нито Тори, нито майка й се бяха осмелили да го попитат. През цялото това време Джейк се бе връщал в ранчото само два пъти и при последното му идване Тори беше вече при монахините. Тогава го видя само за няколко минути, през които той се опитваше да я убеди да напусне манастира, а тя — да го накара да разбере съображенията й. Младата жена се надяваше, че сега, когато бе заета с гледането на майка си, Джейк няма да продължи с тези спорове, но в същото време съзнаваше, че той не ще пропусне тази възможност.

— Джейкъб — поде тя неуверено, тъй като знаеше, че подхваща тема, по която е по-добре да не се говори, — ще ми трябват повече дрехи, ако се наложи да остана с мама. Взела съм си само тези. Така бързахме онзи ден и бях в такова състояние, че изобщо не ми бе до събиране на багаж. Удобно ли е да изпратиш до манастира някого от работниците да вземе част от вещите ми?

Неумолимите му светлокавия очи я пронизаха гневно. Гласът му стана рязък:

— Имаш си дрехи в стаята, Тори! Мама е запазила повечето от старите ти рокли. Гардеробът и скринът ти стоят така, както си ги оставила.

Уморена въздишка се изтрягна от гърдите й, но тя твърдо реши да продължи спора.

— Не мога да нося старите си рокли, Джейкъб. Трябва да ми се донесат монашеските дрехи. Ще изпратиш ли някого за тях?

— Не! — с този рязък отказ между тях бе обявена война.

— Тогава лично ще помоля някого от мъжете — отвърна Тори с решителен поглед, макар гласът ѝ да остана тих и спокоен.

Джейк поклати глава.

— Не, няма! Който се опълчи срещу мен, ще бъде уволнен от „Лейзи Бий“ и мисля, че никой от тях няма да рискува да изгуби такава хубава работа само за да ти угоди.

— По-скоро едва ли ще рискуват да си навлекат гнева на такъв ужасен гангстер, нали Джейкъб?

Тонът ѝ беше вече определено хаплив, гласът ѝ преливаше от негодувание.

Джейк се усмихна и сви рамене.

— Това е почти едно и също, скъпа.

— Ти си направо жесток, Джейк Бенър! Но твоята тактика на мен не ми минава. Сама ще си прибера багажа от манастира.

— И ще оставиш майка си? — повдигна той вежди.

При тези думи Тори се поколеба, но после възрази:

— Както ти вече каза, Роза ще е тук, пък и манастирът е съвсем наблизо. С кон мога да отида и да се върна само за няколко часа.

— Остави тая работа, Тори. Скоро няма да се върнеш на онова място.

Самонадеяннят му тон я вбеси още повече.

— Не можеш да ме спреш, Джейкъб!

— Така ли мислиш, ангелче? — саркастично подхвърли той.

Няколко минути останаха, загледани упорито един в друг, докато във всекидневната стариет стенен часовник шумно отброяваше секундите.

— На колко години си, Тори — попита небрежно Джейк, сякаш изведнъж бе решил да смени темата, — скоро ще имаш рожден ден, нали?

От другия край на масата Тори се намръщи, като се чудеше какво ли е намислил сега.

— Да, в края на август ставам на осемнадесет.

— До този ден остават още три месеца, мила моя — кимна той, после мълкна със сатанински бляськ в очите. — Дотогава, според завещанието на татко, аз съм твой законен настойник. Имам пълна власт над теб и всичко, което вършиш. Да не говорим за това, че напълно мога да разполагам с твоите пари, включително тъстичката сума, която татко е завещал да получиш, когато се омъжиш или навършиш двадесет и една години.

— Толкова ли дълго мислиш да останеш тук, Джейкъб? — погледът ѝ беше лицемерно ласкателен и язвителен. — Единственият случай, когато остана тук по-дълго, беше, когато татко получи удар и трябваше да помагаш на мама да управлява ранчото. После, щом татко се пооправи и пое отново работата, ти пак хукна в неизвестна посока — върна се към твоите пищови и славната ти репутация на велик гангстер.

Джейк гневно я изгледа.

— Ти пък, като те прихванат дяволите, си пак същата малка вещица с остьр език, а? — Той изкриви устни в усмивка, от която сърцето ѝ се сви. — Но не се притеснявай. Ще остана достатъчно дълго, за да те отуча от този навик. Един такъв велик, лош гангстер като мен трябва да умее да се справя с такава нагла и невъзпитана глезла, дори и едната му ръка да е вързана. Освен това, положението е вече по-различно. Татко го няма. Този път той няма да оздравее и да поеме контрола както преди.

— Това има ли някакво значение, Джейкъб? За какво си тук — дали защото мама и ранчото непрекъснато имат нужда от теб, или заради това, че татко вече го няма да те тормози и да ти нареджа какво да правиш? Този път ще останеш ли вкъщи?

Джейк лениво повдигна рамене, за да прикрие болката, която му причиниха тези думи. Имаше много истина в тях.

— Може би. Ще видим как ще тръгнат нещата. Може пък да опитам някои от онези идеи, с които татко така и не се съгласи. Толкова е голямо това ранчо, но за единния от нас тук нямаше място.

— Така е, защото всеки искаше да се наложи и никой не отстъпваше на другия.

— Не е съвсем вярно, Тори — напомни ѝ Джейк. — Знаеш какви бяха отношенията ни. През целия си живот се стараех да оправдая очакванията му, но той все нещо не одобряваше. Исусе Христе! —

изстена младият мъж. — Дори по водата да ходех, той пак щеше да е недоволен, че едновременно не правя и двойни салта.

Тори примигна.

— Ако обичаш, не споменавай името на Всевишния в мое присъствие, Джейкъб. Достатъчно зле постъпи, като ме довлече вкъщи, и не влошавай нещата с ругатни и истерични сцени.

Джейк арогантно повдигна вежди.

— Само не ми казвай, че не се радваш, задето си отново при Кармен, колкото и да е лошо положението сега.

— Мама ужасно ми липсваше през последните две години — съгласи се Тори. — Мъчно ми е да я гледам така болна, но съм щастлива отново да съм до нея — добави тя, а очите й се наляха със сълзи. — Липсваше ми.

— И на мен, мило дете — въздъхна Джейк. — И на мен.

— Само заради татко ли не се върна вкъщи по-рано? Не разбра ли, че той щеше да те приеме по всяко време, ако се беше отказал от този живот на насилие?

— Когато си гангстер, не можеш просто да се откажеш, Тори — поклати той глава. — Не можеш просто да си идеш вкъщи, да прибереш пистолетите и всичко да бъде постарому. Хората няма да ти го позволяят, колкото и да ти се иска. При тоя занаят си създаваш доста врагове и онези, които не успееш да убиеш, те преследват до края на живота ти. Лошата слава те съпровожда като някаква тъмна сянка, която те следва навсякъде, и каквото и да правиш, не можеш да се отървеш от нея. Винаги някъде някой ще те чака, за да ти докаже, че умее по-бързо да вади пищова си и по-точно да се прицелва. Вечно някой ти има зъб и крои заговор срещу теб. Ако се бях върнал, нямаше да се налага да търся сам опасността, скъпа — тя скоро щеше да ме намери. Ето защо почти не съм се прибирал. Не исках да ви излагам на такъв рисков.

— Ами сега?

— Сега нямам друг избор. Трябва да остана — прониза я той с поглед. — Ти също, Тори. И двамата имаме задължения към онези, които се нуждаят от нас и ни обичат. Сега те предупреждавам съвсем откровено — ще направя всичко възможно, за да ти попреча да се върнеш в онзи манастир. Мястото ти е тук и ще се погрижа да останеш. Няма да ти позволя да си тръгнеш.

— Не можеш да ме накараш да остана, Джейкъб — каза тя и предизвикателно вирна брадичка. — Щом се оправи мама, ти не ще ме спреш.

Джейк се усмихна — не бе виждала по-нагла, подла и самодоволна усмивка.

— Не само че мога, но и ще те спра, дори ако се наложи да те вържа за себе си, та да си ми под око всеки миг. Трябва да останеш тук, Тори, независимо дали ти харесва, или не, така че ще е най-добре да свикнеш с тази мисъл. Сега, когато татко го няма, аз управлявам ранчото и всичко в него, включително и теб. Моята дума е закон и никой няма да посмее да ти помогне. Аз съм твой настойник, твой пазител, твой...

Тори беше разярена, страните ѝ горяха, зелените ѝ очи проблясваха.

— Ти си едно омразно, должно дяволско изчадие! — изкрещя тя. — Колкото и да роптаеш, че татко е бил тиранин, ти си два пъти по-лош от него, защото се осмеляваш да се разпореждаш с хорските съдби. Ненавиждаше точно това негово качество, Джейкъб, а сега бързо заприличваш на него само дето си още по-лош.

Ако през изминалите години не беше свикнал да прикрива чувствата си, сега Джейк щеше да потръпне от гневните ѝ думи. Тори го беше улучила в най-уязвимото място и той знаеше, че го е направила нарочно. Да го сравнява с баща му, беше едно от най-обидните неща, които можеше да направи, особено сега, непосредствено след погребението на Рой. През по-голямата част от живота на Джейк с баща си бяха на нож, но за негово най-голямо учудване точно сега той наистина скърбеше за стареца. Още не беше наясно с обърканите и противоречиви чувства, които го бяха обзели след смъртта на Рой.

— Думите ти са съвсем неуместни, Тори. Това си е чисто заяждане. Ако така те учат да се държиш в оня манастир — да бъдеш толкова злобна и подла, — тогава, сигурен съм, че това не е подходящо място за теб.

— Подъл и отвратителен си ти, Джейкъб.

Изведнъж Тори се почувства прекалено уморена да спори. Изминалите няколко дни я бяха съсипали. Майка ѝ беше на смъртно легло в съседната стая и девойката се беспокоеше за нея. Още нямаше

достатъчно сили да превъзмогне скръбта от загубата на Рой — человека, за когото майка й се беше омъжила, когато Тори бе само на няколко месеца, но който се бе грижил за нея през целия ѝ живот като роден баща. Мъчно й беше за Джейкъб, бе сигурна, че той също страда. Чувстваше се предадена от сестрите в манастира, защото бяха скрили от нея толкова важна новина. Беше спала съвсем малко през последните три дни и всичко беше объркано в съзнанието и в сърцето ѝ. А на всичкото отгоре — този безумен спор с Джейкъб! Това вече беше прекалено!

Неочаквано ѝ за двамата, тя изхлипа. Риданията ѝ бързо се усилиха и колкото и да се опитваше, Тори не можеше да ги спре. Те се изтръгваха от гърдите ѝ на пресекулки, а горещите и солени сълзи се стичаха по лицето ѝ. Седеше загледана безпомощно в Джейк, ужасена, че не успява да контролира чувствата си.

Внезапно Джейк коленичи край стола ѝ, а тя протегна ръце и потърси утехата, която винаги бе намирала в обятията му. Младия мъж я грабна и бързо я понесе по коридора към спалнята ѝ. После седна до нея на края на леглото, прегърна я, залюля я като малко дете, докато двамата споделяха мъката си.

— О, Джейкъб, мъчно ми е! Толкова ми е мъчно! — изхълца Тори и опря лице в гърдите му.

— Знам, ангелче. Знам! — Гласът му беше дрезгав, сълзи го задавяха. Ръцете му я притискаха конвултивно.

Малко по-късно, когато тя се поуспокои и само от време на време сподавено проплакваше, той я положи върху възглавниците. С треперещи ръце избърса сълзите от лицето ѝ, нежно загледан в подутите ѝ, зачервени очи, сетне ги целуна и промълви:

— Поспи малко, Тори.

Тя уморено въздъхна и сънено произнесе:

— Не бъди толкова жесток и сърдит, Джейк. Обичам те и ми е мъчно, когато ми се сърдиш.

Ако очите ѝ бяха отворени, щеше да види, че тези думи го нараниха; щеше да забележи как трепна, като че му беше ударила шамар.

— И аз те обичам, ангелче. Не искам никога да ти причинявам страдания, но мисля, че понякога се налага. Струва ми се, че това е неизбежно. — И като не можеше повече да се владее, той се наведе и

целуна блестящите капчици сълзи по гъстите ѝ мигли. Тя вече спеше дълбоко. — О, Тори — въздъхна младият мъж. — Как да постъпя с теб? Как да прикрия чувствата си? Казваш, че ме обичаш, но съм сигурен, че говориш за любовта между брат и сестра. И все пак знаеш, че не съм ти роден брат, не сме една кръв. Как ли ще се почувствуваш, когато разбереш, че вече не те обичам като брат, а както мъж обича жена. — Джейк уморено прекара ръка по лицето си и прошепна: — Надявам се, че няма да ме презреш, ангелче. Имам нужда от любовта ти и ако някога ме намразиш, това ще ме убие. Ти, малка моя монахиньо, си най-голямата ми слабост. Това може да е последната ми възможност да спася и двама ни от нещастие, любов моя, и трябва да съм най-големият глупак, за да я изпусна.

Като внимаваше да не я събуди, Джейк се пресегна и свали силно колосаното бяло покривало от главата ѝ. Ахна ужасен и потресен при вида на подстриганата ѝ коса, макар и да беше очаквал да види точно това. Нямаше ги вече дългите копринени къдри — те бяха заменени от прилепнала към черепа тъмнокафява коса, къса почти колкото неговата. Сърцето му се сви от болка, когато прекара пръсти през неравните кичури. Нямаше да се чувства толкова зле, ако бяха ѝ отрязали ръцете, защото според него те нарочно я бяха обезобразили и по този начин — унищожили нещо възвищено и красиво от неговия свят.

— Проклети да са, задето са го направили! — изруга Джейк тихичко.

Когато ѝ махна воала, той просто искаше девойката да се почувства по-удобно. Но остроганата ѝ коса го вбеси, а когато тежките и грозни обувки с копчета му се опряха, той още повече се разгневи. Твърде ядосан, за да търси закопчалките, той измъкна ножа от ботуша си и разряза грозните обувки. После стори същото с вълнените чорапи, прекалено топли и неудобни за късната пролет на Ню Мексико. Накрая се изправи и за момент се поколеба, борейки се със съвестта си, която, за негово учудване, все още му бе останала.

— О, какво пък толкова — промърмори най-сетне. — И без това ще си имам неприятности, поне да знам за какво.

ТРЕТА ГЛАВА

Тори спа повече от едно денонощие, а през това време Роза и Ана — другата тяхна прислужница — на смени се грижеха за Кармен. Джейк беше наредил да не беспокоят Тори и да я оставят сама да се събуди, когато напълно отпочине. А девойката се възстановяваше бавно, тялото и духът ѝ отказваха да посрещнат изпитанията, които тя подсъзнателно чувствуше, че ѝ предстоят. Най-сетне тя повдигна клепачи и след като широко се прозина няколко пъти, осъзна, че се намира в собственото си легло в предишната си стая. Чак след няколко мига успя да си спомни как се бе озовала там и едва по-късно усети, че под тънкия чаршаф е чисто гола!

Този факт напълно я събуди и тя се запита: „Не е ли могла Роза да ми намери нощницата, след като ме е съблякла? Или може би се е страхувала, че ще ме разбуди, ако се опита да ме облече?“ Сетне сви рамене. „Това всъщност няма голямо значение“ — успокои се тя, защото, макар и греховно, беше приятно да се събудиш освободена от целия топ плат, който те омотава, докато спиш.

Когато се огледа и не намери одеждите си, Тори предположи, че Роза ги е взела да ги изпере, и мислено ѝ благодари за грижите. „Наистина, трябва да намеря начин да облекча работата на Роза — рече си тя. — Тя ни е толкова предана, такъв отзивчив и прекрасен човек.“

Тори действително се чувствуваше доста особено, облечена в лека и пъстра дреха след двете години, прекарани в тежки черни одежди. Беше избрала съвсем семпла зелена рокля, която преди обличаше само за работа в градината, и се чувствуваше лека като перце в нея, сякаш щеше да хвъркне всеки момент. Също така ѝ се виждаше много странно да няма нищо на главата си — не усещаше тежестта на покривалото, нито на косата. Като разрови чекмеджетата на скрина, Тори най-сетне намери някакъв шал и се забради с него, вместо с липсващото покривало. Почувства се по-удобно и се осмели да излезе от стаята си.

Срещна Роза точно когато прислужницата напускаше покоите на Кармен.

— Как е мама? — прошепна Тори, надникна през вратата и видя, че майка ѝ спи.

— Сеньора Кармен е спокойна тази сутрин, сеньорита Тори. Докторът ще остане доволен, като чуе това.

— Добре. Благодаря ти, че си я гледала, докато спах. Сега аз ще постоя при нея.

— О, не, сеньорита Тори. Ана вече слага масата за обяд и сеньор Джейкъб ще ни убие, ако не седнете да ядете. Повече от денонощие не сте хапвали нищо. Първо трябва да ядете, после ще стоите при майка си.

— Цяло денонощие? Спала съм цяло денонощие? — повтори тя и смяяно изгледа прислужницата.

— Да. Ако сеньор Джейкъб не ви беше накарал да си починете, сигурно щяхте да припаднете. Трябва повече да се грижите за себе си, *nina*^[1], иначе не ще можете да гледате майка си.

— Да, да — съгласи се разсяно Тори. — Права си, Роза. — Тя прегърна добрата жена. — Толкова много се грижиш за нас и сигурно си уморена от цялата допълнителна работа около мама. Не знам как да ти се отблагодаря, но ще се моля специално за теб.

Роза се изчерви от удоволствие.

— Gracias^[2].

Като се запъти към трапезарията, Тори изведнъж си спомни за липсващите ѝ дрехи.

— А, Роза! Не искам да те беспокоя, но би ли ми донесла одеждите веднага щом изсъхнат. Не мога да ходя дълго с тая рокля.

— Вашите одежди? — зачуди се Роза.

— Да, а не можах да си намеря и обувките тази сутрин. Какво си направила с тях?

— Сеньорита Тори, не знам нищо нито за обувките, нито за дрехите ви — смутено поклати глава прислужницата.

Тори се вцепени. Ужасяваща мисъл премина през главата ѝ.

— Не ме ли съблече ти? — тихо и колебливо попита тя.

— Не, *nina*, не съм аз.

Двете жени се спогледаха безмълвно, една и съща мисъл се въртеше в главите им.

— Това влечуго! — изсъска Тори, когато най-после се окопити.
— Това противно, гадно влечуго!

Когато се втурна да търси Джейк, за да му иска сметка за стореното, цялото й набожно обучение през последните две години се стопи като пролетен сняг. Обзета от ярост, изобщо не се сещаше за молитви или примирение. Забравени бяха всички нравоучения на добрите монахини. Гласът ѝ бе пронизителен, а не тих и благ; крачките ѝ не бяха премерени, а ускорени; огнени чувства бушуваха в гърдите ѝ; изражението ѝ съвсем не бе смилено. Откри Джейк, седнал да обядва. Когато я видя, лукава усмивка разтегна устните му.

— Джейкъб! Ще те убия със собствения ти пистолет!

— Проблеми ли имаш, Тори? — попита подигравателно той.

Разтреперана от яд, тя почти не можеше да говори. Когато се окопити, му изкрештя:

— Искам си дрехите, Джейкъб, и то веднага!

— Монашеското одеяние на вресливата и опърничава жена? Не, не си познала. Доколкото виждам, добрите сестри не са успели кой знае колко да те укроят.

— Звяр такъв! Ти си ме съблъкъл!

Джейк сви равнодушно рамене и отвърна:

— Е, и? Не ми е за пръв път, предполагам, че няма да ми е и за последен. Само исках да се чувстваш по-удобно.

— И добре си се нагледал през това време! Нямаш ли капчица уважение към мен, Джейкъб? Нямаш ли срам?

— Много малко — изсмя се той на нейното смущение.

— Как си посмял да го направиш?

— Защо вдигаш толкова много шум, Тори? Толкова пъти съм ти сменял пелените. Освен това не виждам за пръв път гола жена. Пък и само преди няколко години имаше навика да си сваляш всичките дрехи, когато се къпеш в реката. Не помниш ли колко пъти татко те е съдидал от бой заради това?

— Това е съвсем друго — тогава бях дете, а сега съм жена.

— Точно това забелязах и аз — иронично подметна той.

— Ти си най-долното животно на света! Би трявало да ти издера очите.

— Само опитай, малката ми. Опитай, може и да ти помогне.

Стисната здраво юмруци, Тори буквально се тресеше от безсилна ярост. Проклет да е! Как е възможно да е толкова спокоен и надменен. И двамата знаеха, че нейните заплахи не означават нищо. Пред Джейкъб Тори изглеждаше като недоохранено сираче. Тя едва стигаше до брадичката му и беше тридесетина кила по-лека от него. Когато бяха малки, тя непрекъснато се молеше поне за няколко минути да е силна като него, за да го направи на пух и прах. Сега отново копнееше за същото.

Опита се да обуздае гнева си, като дишаше дълбоко. Когато се съвзе, бе слисана от факта, че толкова лесно е изгубила контрол над себе си. Какво ли щяха да си помислят сестрите в манастира, ако я видеха сега? Игуменката също щеше да бъде потресена и ужасена! Какъв срам! Тори се намръщи при мисълта за следващата си изповед и наказанието, което щяха да й навлекат греховете само от този единствен ден. Ако не се научи да сдържа нервите и езика си, положително ще остане най-обикновена послушница до края на живота си!

Като си наложи да говори тихо, Тори произнесе смилено:

— Съжалявам, че изгубих самообладание, Джейкъб, но трябва да се съгласиш, че не е никак редно да ме събличаши. Не трябва никога да го правиш, независимо от добрите ти намерения — Джейк срецна погледа й безмълвно и уверено, което я смути. — Ще благоволиш ли да ми върнеш монашеските одежди, за да се облека прилично?

— Ти и в тези дрехи изглеждаш добре — отговори той. — Не са кой знае колко ярки, но все пак са по-нормални.

— Одеждите ми! — повтори тя упорито.

— Отървах се от тях — каза Джейк, като спокойно набоде парче месо от чинията пред себе си.

— Какво! — изпища тя.

— Я не се тормози заради тая вехта дрипа, Тори. Боже мой, виждал съм конски чулове, които изглеждат по-добре! Ще трябва обаче да се задоволиш с онова, което имаш в гардероба си, докато ти купим някои нови неща. Разполагаш с доста хубави дрехи, така че не вдигай излишен шум.

— Джейкъб, не можеш да постъпваш така! — проплака Тори. — Това е нередно! Можеш ли да си представиш с колко постене и медитация ще изкупя греховете си?

— Не разрешавам никакво постене в тази къща, Тори — заяви той и посочи стола. — Сядай и яж, преди храната ти да е изстинала. После ще видим какво ще правим с тази ужасия, която някога е била коса. С какво, по дяволите, са я окълцали така — с някое тъпо мачете? Главата ти прилича на щъркелово гнездо.

Тори инстинктивно посегна към шала, който покриваше главата ѝ. Изчери се до корените на остриганата си коса, но все пак успя да каже набожно:

— Суэтата е грях, Джейкъб.

— По дяволите, какво общо има суэтата с това, Тори? Косата ти беше красива. Откога красотата се смята за зло? Залезът греховен ли е? Ами новороденото жребче? А какво ще кажеш за изяществото на лятната роза или на многоцветната дъга?

— Това е по-различно — промълви тя и смутено сви вежди.

— Как така? По какво се различава? Хората се радваха, когато гледаха как косата ти пада по раменете ти на тъмни вълни, как се спуска по гърба ти, лъскава като атлас, или пък се развява зад теб, докато препускаше на коня си. Спомням си как се плъзгаше между пръстите ми като коприна. — Очите му блестяха като разтопено злато, докато се взираше в нейните. — Помниш ли как те вчесвах, когато беше малка? — попита той нежно и прельстителната нотка в гласа му предизвика тръпки по цялото ѝ тяло. — Искам пак да те решава. Искам да прекарвам пръсти през косата ти и да я гледам как блести като среднощен водопад, как меко пада по гърдите ти.

Тори стоеше безмълвна и го гледаше с широко разтворени, яркозелени очи. Какво ѝ става? Защо гласът му предизвиква такава реакция у нея? Как е възможно очите му да държат нейните в плен и само един негов поглед да предизвиква у нея такова напрежение? Защо кожата ѝ гори и сърцето ѝ затуптя силно?

Джейк усети смущението ѝ и прикри усмивката си. Добре! Тори започва да го възприема като мъж, макар че тя едва ли съзнава източника на вътрешния си смут, и сигурно причината за това вълнение няма да ѝ се понрави. По-вероятно бе отначало тя да се бори с тези чувства, като ги смята за нещо порочно и забранено. Но и това беше достатъчно засега; то беше знак, че не е безразлична към неговия мъжки чар. С малко повече търпение и усилия всичко между тях ще се уреди.

След като излезе от ваната, Тори стъпи мокра върху хавлията. Приятно ѝ беше да остави тялото си да изсъхне от хладния нощен въздух, който нахлуваше през прозореца на спалнята ѝ. Денят беше горещ и уморителен, независимо, че бе спала доста. Беше прекарала дълги часове край леглото на майка си в очакване на редките моменти на просветление, когато Кармен се събуждаше; беше се молила на Бога и терзала за нея, когато викаше от болка.

Докторът отново дойде и макар да ги беше предупредил да не хранят големи надежди, изглеждаше доволен от състоянието на Кармен. Оставил още мехлем и болкоуспокояващи и даде нови указания за храненето и грижите около пациентката. Сега Кармен по-често се събуждаше и можеше да поема повече течности, така необходими за човек с тежки изгаряния.

Все още не ѝ бяха съобщили за смъртта на Рой, но с всеки изминат час ставаше все по-трудно да запазят това в тайна. Скоро щяха да бъдат принудени да ѝ разкрият всичко и на Тори не ѝ оставаше нищо друго, освен да се моли майка ѝ да е достатъчно силна, за да приеме съкрушителната вест. Добре, че тя и Джейкъб си бяха вкъщи, тъй като Кармен, сякаш успокоена от тяхното присъствие, имаше по-голямо желание да се бори за живота си.

Дори сега, след като вече знаеше всичко, на Тори ѝ беше трудно да повярва, че сестрите и игуменката са скрили от нея известието за тежкото състояние на майка ѝ. Ако не беше Джейк и неговата арогантна настойчивост, тя щеше още да е в манастира в блажено неведение за трагедията, сполетяла семейство Бенър, а майка ѝ все още щеше да плаче за нея и да се пити защо единствената ѝ дъщеря не идва да я види. Стотици пъти на ден Тори благодареше на Бога за ината на Джейкъб. За нищо на света не би оставила майка си да страда, искаше непрекъснато да е тук, за да се грижи за нея и да я успокоява.

Опитваше се да вникне в строгите правила на манастира, които забраняваха контакти с външния свят, но ѝ се струваше жестоко и безсърдечно, че я бяха оставили неосведомена при такива ужасни обстоятелства, когато майка ѝ беше толкова близо до смъртта. Как са могли да направят такова нещо? Кармен можеше да умре с нейното

име на уста и никога да не разбере, че дъщеря й не е дотичала при нея, защото не е знаела нищо за пожара и раните ѝ. Сигурно щеше да си мисли, че Тори не я обича достатъчно, за да дойде, и щеше да се чуди как е възможно нейната любяща дъщеря да я пренебрегне по този начин. А Рой беше мъртъв и погребан дни, преди Тори да научи за неговата смърт.

Беше толкова несправедливо, че всеки път, когато се замислеше за всичко това, Тори не можеше да спре надигащия се в нея бурен гняв. Не можеше да обуздае възмущението си, макар че всеки ден се молеше яростта да я напусне, за да се върне в манастира без никакви лоши чувства към сестрите. Просто няма смисъл да се връща, ако все още тай злоба в сърцето си, а тя, независимо от заплахите на Джейк, все още искаше да се върне в манастира, когато майка ѝ оздравее.

През последните две години манастирът се бе превърнал в неин дом и тя беше силно привързана към монахините. Обичаше усамотението, спокойната атмосфера и взаимната обич. Покоят, който постигаше чрез молитвите си, напълно компенсираше дългите часове, прекарани на колене. Мирът, изпълващ душата ѝ, я караше да забрави болките в гърба и коленете. Дори покаянието и цялата тежка работа биваха забравени след една усмивка на някое от сирачетата, на които помагаше в учението. Точно това се бе опитала да обясни на Джейкъб миналото лято, но някак си не бе успяла да го накара да я разбере. Може би сега щеше да го убеди, но той изглеждаше твърдо решен да я задържи тук.

Като се пресегна за нощницата, Тори зърна отражението си във високите огледала на вратите на гардероба. Струваше ѝ се странно да се оглежда в многобройните огледала, поставени навсякъде из къщата, тъй като в манастира нямаше нито едно. Сега се изненада, като видя отражението не само на собственото си лице, но и на цялото си тяло — гладко и голо.

Знаеше, че трябва да отвърне поглед, но така и не можа да си го наложи, дори неволно се приближи и застана пред огледалото като хипнотизирана. Усмивка се плъзна по устните ѝ, когато видя косата си и си спомни старанието и усилията, които малко по-рано този следобед Джейкъб положи с ножиците. Отхвърляйки помощта на Роза и Ана, той се беше заел сам с тази досадна работа, като мърмореше и ругаеше под носа си през цялото време, но резултатът никак не беше лош. Сега

косата ѝ поне беше равно подрязана, вместо краищата ѝ да стърчат във всички посоки — но, господи, колко къса беше!

Току-що измита и вече почти изсъхнала, косата ѝ леко се завиваше на малки къдици. Освободена от тежкия монашески воал, тя вече не беше сплъстена и прилепнала към черепа ѝ, а бе лека и бухнала като пухкавата козина на кученцето, което имаше като малка. Косата ограждаше дребното ѝ овално лице и караше очите ѝ да изглеждат по-големи и по-блестящи от всякога.

Погледът на Тори неволно се премести по-надолу и лека руменина обля страните ѝ. От месеци не беше разглеждала собственото си тяло и сега изпита странно вълнение и неудобство. Ето какво беше видял Джейкъб, когато я бе съблякъл предишната нощ. Какво ли си бе помислил за тялото ѝ — сега, когато вече не беше дете, а зряла жена? Дали в сравнение с гърдите на други жени нейните му се бяха сторили малки? Дали краката ѝ не бяха много къси, а коленете — прекалено груби? Дали не бе помислил, че ходилата ѝ са грозни, а глезените — дебели? Дали е останал доволен от онова, което бе видял?

Не е лесно да оглеждаш критично собствената си фигура, но Тори се опита да направи точно това. Намръщи се, като видя колко е слаба и бяла. Нямаше го предишният мек, златист блясък, тъй като от месеци кожата ѝ не бе докосвана от топлите милувки на слънцето. Макар бедрата ѝ все още да бяха заоблени, а талията — тънка, гърдите ѝ наистина изглеждаха малки. Тя бе съмъкнала килограми — ръцете и краката бяха твърде слаби, ребрата се брояха. Дори скулите ѝ изпъкваха още повече заради хълтналите бузи и тъмните сенки под очите. Кожата на лактите и коленете беше загрубяла, ръцете вече не бяха гладки, а зачервени и захабени.

Неволно дланиите ѝ погалиха дългата шия, спуснаха се към гърдите и останаха там. Все едно беше напуснала тялото си и отстрани наблюдаваше някаква непозната в огледалото; сякаш виждаше как тъмните зърна на другата жена нарастват, докато нежните пръсти леко ги докосват. Но всъщност самата тя чувствува как нещо в нея се надига, представяйки си какво усещане биха предизвикали ръцете на мъж върху тялото ѝ — ръцете на Джейкъб да я докосват там...

Като в транс пръстите на Тори преминаха по потръпващия корем и се осмелиха да се плъзнат към вътрешната страна на бедрата. Сега тя трепереше и цялата пламтеше от възбуда, като си представи големите

мургави ръце на Джейкъб върху бледата си кожа. Дали той ще изпита удоволствие от допира до нейната нежна като кадифе, топла плът? А на нея ще ѝ хареса ли неговото докосване? А дали той ще...

Внезапно Тори се осъзна. Какво, за бога, прави! Как допусна такива мисли в главата си?

Ръцете ѝ с ужас се вдигнаха към пламналите бузи — изпита срам от собственото си поведение и потъна в море от самообвинения. Опита се да отхвърли греховните мисли, като отново се втренчи в отразеното си тяло, но този път, за да го разгледа по-реалистично с всичките му недостатъци. Опита се да си внуши, че нито един мъж, особено Джейкъб, не би открил нещо привлекателно в нея и че мисълта за това изобщо не я притеснява.

— Сигурно това е една от причините да няма огледала в манастира — промърмори строго Тори, — та да не се налага да се изправяме пред собствената ни грозота и недостатъци. Така няма да узнаем колко бледи и слаби ставаме и хич няма да ни е грижа. А ходим забрадени, може би, за да скрием една от друга тия ужасни прически и да не се плашим, когато се разминаваме по коридорите или случайно се огледаме в лъскавото дъно на някоя тенджера и разберем колко сме грозни.

— Ти съвсем не си грозна, скъпа.

Дълбокият познат глас сякаш проехтя в спалнята. Тори се обърна и видя своя заварен брат пред себе си. Засрамена, тя грабна нощницата с изплашен писък и прикри с нея тялото си. Джейкъб затвори вратата зад гърба си и двамата застанаха един срещу друг в стаята, която като че ли стана съвсем тясна от неговото присъствие.

— Имаш красиво тяло, Тори. А лицето ти е толкова прекрасно, че и ангелите ще ти завидят.

Когато най-после успя да намери думи, девойката задъхано възклика:

— Джейкъб! От кога стоиш тук?

Възбуденият му поглед обходи цялото ѝ тяло, сетне Джейк отговори бавно и провлечено:

— Достатъчно дълго.

— Ка-какво искаш? — заекна тя напълно смутена от ласкавия му тон и погледа, който я оценяваше.

— Теб — отвърна направо той. — Искам теб, Тори, но чак когато и ти ме пожелаеш толкова силно.

— Не говори така, Джейкъб! — Дъхът ѝ спря, цялата трепереше, пръстите ѝ едва задържаха дрехата, която прикриваше тялото ѝ. — Моля те! Това е греховно! Дори не трябва да мислиш за такива неща!

Той иронично повдигна вежди и отговори нежно:

— Защо не, ангел мой? Ти мислиш за това. Видях те как се докосваш — сигурен съм, че си представяше как би се чувствала, ако ръцете ми галят тялото ти.

— Не! — извика тя. — Не е вярно!

— О, вярно е, да, моя малка лъжкиньо. Този поглед в очите ти бе на жена, мечтаеща за ласките на своя любим.

— Грешиш! Не бих могла да мисля за теб по такъв начин! Ти си ми брат, Джейкъб! Дори самата мисъл за това е греховна!

— Но аз не съм ти брат, Тори, така че няма нищо лошо в това. Не сме една кръв. Не е греховно да ме искаш, нито да те желая. Няма да ни порази гръм. Душите ни няма да бъдат осъдени да попаднат в ада, заради това че се харесваме.

— Но ти си мой брат — промълви неуверено Тори. — Винаги съм те смятала за такъв!

Джейк бавно поклати глава:

— Не мога да се съглася, любов моя. Отричай го колкото си щеш, но и двамата го съзнаваме много добре и колкото по-скоро ти го приемеш, толкова по-щастлива ще бъдеш. Не се самоизяждай от чувството си за вина, скъпа — да желаеш един мъж и особено ако този мъж съм аз, е нещо хубаво и съвсем естествено. — Той се усмихна и продължи: — И, за бога, не стоварвай въображаеми грехове върху себе си. И без това през последните пет минути изрече достатъчно лъжи, че да накараш твоята игуменка да кърши ръце, докато ѝ отмалеят.

Тори притвори очи.

— Моля те, Джейкъб. Не си прав. Не постъпвай така с мен. Това е безумие и не искам повече да обсъждаме този въпрос. Остави ме на мира.

— Добре — той отстъпи толкова лесно, че девойката се ококори от изненада. — По-късно пак ще поговорим.

— Не, няма. Не искам да чуя нито една дума по този въпрос.

— Ще говорим по-късно — повтори той. — А през това време спи сладко и ме сънувай, Тори.

Ръката му беше вече на дръжката на вратата, когато пак се усмихна и кимна към огледалото зад нея.

— Между другото, отпред беше покрита, но през цялото време се наслаждавах на гърба ти в огледалото. Много съблазнителна и влудяваща гледка, скъпа.

Тори пое рязко въздух, тъй като последните му думи я накараха да пламне от срам. С гневен писък сграбчи първото нещо, което ѝ попадна под ръка — огледалцето от тоалетката — и го запрати по мургавата му глава. Със силен трясък то се разби на парченца, без да улучи целта. Подигравателният смях на Джейк долетя иззад вратата и още повече опъна нервите на младата жена.

Бясна и унизена, Тори се втренчи безмълвно в парчетата стъкло край вратата. Горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Проклет да си, Джейкъб Бенър! — безразсъдно възклика тя.
— Погледни какво ме накара да направя! Като че ли си нямам достатъчно други проблеми, та сега ме очакват и седем години несподелена любов!

[1] (исп.) Момиче. Б.пр. ↑

[2] (исп.) Благодаря — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тори нарочно отбягваше Джейк. Той го виждаше и известно време му беше забавно; щеше да бъде още по-щастлив, ако действително знаеше до каква степен я бе объркал. Поведението ѝ подсказваше, че е смутена, но след като изминаха цели два дни, доброто му настроение бързо започна да се изпарява. А тя беше като в транс, но нямаше на кого да се довери, нямаше кой да ѝ помогне да подреди обърканите си мисли и чувства. Майка ѝ бе прекалено болна, за да я обременява с такива неща; тя не би могла да я изслуша, дори Тори да намереше начин да ѝ обясни.

Девойката реши временно да изостави тази дилема, което означаваше да стои колкото е възможно по-далеч от Джейкъб. През деня, а често и вечерно време, седеше до майка си и почти не се срещаше с Джейк, освен когато се хранеха, но дори и тогава отговаряше само ако той се обърнеше към нея, като през цялото време не откъсваше очи от чинията си. Всеки път, когато се осмеляваше да го погледне, все ѝ се струваше, че златистите му очи са изпълнени с многозначителен мъжки присмех. През повечето време успяваше да избегне саркастичните му подигравки и насмешки, като се усамотяваше в стаята си или отиваше при майка си.

Те все пак живееха под един покрив и Тори не можеше да не се сблъска с него от време на време. И всеки път сърцето ѝ отиваше в петите, а пулсът ѝ се ускоряваше като биенето на боен барабан. Смущението ѝ скоро смекчи гнева, който изпитваше по време на първата доста неловка закуска с него, след онази вечер, когато бе влязъл в стаята ѝ и я бе заварил гола.

Джейкъб я желаеше. Беше ѝ го казал съвсем недвусмислено и нямаше начин думите му да бъдат тълкувани по друг начин. Той я желаеше като жена. Но това беше само част от проблема на Тори. Конфликтът им все повече и повече я караше да мисли за него като за мъж, не като за брат. Изведнъж го видя с други очи, но не беше сигурна дали иска точно това. Колко по-просто бе да го смята за по-

големия брат; братът, който ѝ е превързвал раните като малка; братът, който я е учила да се катери по дърветата и да язи първото си пони; онзи, към когото е направила първите си крачки.

Сега го възприемаше като мъж, вглеждаше се в него и съзираще страстта, горяща в очите му — това я караше да се чувства неловко. Тя не го желаеше! Непрекъснато си повтаряше, че ако не обръща внимание на тези неща, те просто ще изчезнат като някакъв лош сън. Имаше свой живот в манастира и беше доволна от него. Защо ли Джейкъб трябваше да си идва и да разваля всичко? Защо ли всеки път, когато той беше наблизо, дъхът ѝ спираше и ръцете ѝ започваха да треперят?

Защо трябваше всичко да се промени? Един пожар, смърт, болест и изведнъж малкият ѝ уютен свят бе преобрънат с главата надолу и тя вече не беше сигурна в нищо. Ех, да можеше да върне времето само с няколко седмици назад! И Джейкъб да не беше се превръщал в чужд човек пред очите ѝ! Трябваше ѝ време да размисли, да подреди мислите си! Отново имаше нужда от брат си — нейният довереник, нейният учител — само че сега той искаше да я научи на съвсем други неща — неща, които тя изобщо не бе сигурна, че иска да знае.

— Да не би да търсиш нещо, скъпа?

Тори рязко вдигна глава и се удари в капака на тежкия сандък, който усилено претърсваше.

— Ай! Дяволите да те вземат, Джейкъб! Така ли трябва да се промъкваш зад човек?

Гърленият му смях още повече изопна нервите ѝ.

— Струва ми се, че ти си се промъкнала тук, Тори. Сандъкът, в който тършуваши е мой, и това е моята стая — добави той, като погледна към полуотворените чекмеджета на скрина и към кутиите, извадени изпод леглото. — Намери ли нещо по-интересно от долните ми гащи?

Лицето на Тори се изчерви като лятна роза.

— Изобщо не ме интересуват твоите дрехи. Търся си монашеските одежди.

— О, глупости! — изрече Джейк със закачлива усмивка. — Аз пък си помислих, че се опитваш да разбереш дали спя с нощница.

— Нямаш ли работа навън? — смотолеви тя, като търкаше цицината на тила си.

— Реших малко да си почина и да понагледам Кармен, но ако знаех, че ще те хвана в моята стая, щях да дойда много по-рано.

— Добре де, можеш още сега пак да излезеш навън.

Джейк ѝ отвърна с похотливо намигване.

— Хайде, мила, не се смущавай чак толкова много. Любопитството е нещо съвсем естествено. Само трябваше да попиташи и щях да ти кажа, че спя гол. Нямаше нужда да си правиш труда да преглеждаш всичките ми вещи. Още нещо да искаш да знаеш?

— Да! — изсъска Тори с пламнали бузи. Стоеше с лице към него и с ръце, здраво стиснати в юмруци. — Кога се превърна в такова противно влечуго и къде, за бога, скри одеждите ми?

Джейк поклати глава със същата дразнеща я усмивка, а белите му зъби проблеснаха на фона на силно загорялото му лице.

— Никога няма да ги намериш, любима. Но бих ти дал това срещу малък откуп. — И той извади от джоба на ризата си молитвената й броеница и я размаха пред нея.

Когато Тори се пресегна да я вземе, той бързо я отдръпна.

— Тц-тц! Не, мила. Първо трябва да си платиш.

Лицето ѝ помръкна и тя го изгледа свирепо.

— Каква е цената?

— Една целувка.

— Целувка? — тя глупаво повтори като echo, а сърцето ѝ започна силно да бие.

— Да — засмя се Джейкъб. По погледа му личеше, че всичко това го забавлява. — Само не ми разправяй, че си забравила какво значи целувка. Първо свиваш устни и...

— Знам какво е целувка, Джейкъб! — прекъсна го сърдито тя.

Той отвърна с престорена въздишка:

— Това ме радва! Вече бях започнал да се притеснявам, че съвсем са ти объркали главата в оня манастир с всичките им набожни бръщолевения.

— Ти си безсрамен звяр! — извика тя.

— Ако аз съм Звяра, тогава ти си Красавицата. Спомняш ли си тази приказка? Красавицата целуна Звяра точно така, както ти сега ще ме целунеш, ако искаш да ти върна молитвената броеница.

Тори почувства как краката ѝ се подкосяват, докато стоеше, вперила поглед в Джейк, но не отстъпваше нито крачка назад. Най-

сетне като разбра, че няма да може да се споразумее с него по друг начин, отвърна покорно:

— Печелиш, Джейкъб. Една целувка. Само една.

И преди да загуби остатъците от смелостта си, тя се протегна, за да залепи една бърза сестринска целувка на бузата му. Но Джейкъб разбра намеренията ѝ и не остана по-назад — точно преди свитите ѝ устни да докоснат лицето му, той извърна глава и бързо улови устата ѝ със своята. Ръцете му я обгърнаха и притиснаха нейните безпомощно надолу.

Вик на изненада заседна в гърлото ѝ. За миг тя се опита да го отблъсне, но вместо това усети как силните му пръсти се плъзнаха нагоре, стиснаха шията ѝ и задържаха лицето ѝ обърнато към неговото. Коленете ѝ се размекнаха като разтопен восък, докато горещите му устни милваха нейните, примамваха я, възбуджаха я и я изкушаваха така, както дори не бе и сънуvalа досега. Внезапно лицето му се замъгли пред очите ѝ, клепачите ѝ се затвориха, а сетивата ѝ се изостриха до крайност. Като че акробати се премятаха в корема ѝ; не можеше да си поеме дъх; в ушите си усещаше силно туптене — като в сън си помисли, че това е лудешкото бие на собственото ѝ сърце.

От натиска на устните му нейните се разтвориха съвсем малко, но достатъчно — колкото да може езикът на Джейк да се плъзне между зъбите. Езикът му докосна нейния и това я възпламени. Тя тихо изстена; тръпки полазиха по гърба ѝ, когато зъбите му нежно захапаха долната ѝ устна, преди да се отдръпнат и да разтворят устните ѝ още повече. Обзе я дива страсть — греховна, но прекрасна, — каквато никога не бе изпитвала, за каквато никога не бе мечтала.

Зави ѝ се свят и Тори напълно се предаде на странните нови усещания, които я връхлитаха. Краката ѝ се подкосиха и тя позволи на Джейк да я притисне още по-силно към себе си. Струваше ѝ се, че костите ѝ се размекват, сякаш се слива с него. Дори през дрехите топлината на тялото му я изгаряше и разпалваше огъня на желанието ѝ.

Джейк усети как тя се разтапя в ръцете му и се остави да я направлява в тази първа за нея целувка. Тихото стенание, което издаде, когато устните му се впиха в нейните, почти го влуди от страсть. Първите несигурни опити на езика ѝ да докосне неговия, първите неопитни движения на устните ѝ караха кръвта му да бушува във

вените като горски пожар. През изминалите години беше имал много жени, повечето от тях доста добре обучени в изкуството да доставят удоволствие на мъжете, но въпреки това невинните устни на Тори предизвикаха у него много повече радост и наслада, много по-силна и пронизваща страст, отколкото някога бе изпитвал.

Прилив на безкористно чувство за собственост се надигна в него и той я притисна още по-силно към себе си. Тори бе негова; принадлежеше му така, както слънцето принадлежи на утринното небе. Няма да допусне да бъде другояче. Толкова силно я искаше цялата: сърцето й, тялото й, разума й.

Много бавно и безкрайно внимателно, с цялото останало му самообладание, Джейк леко отдръпна устните си от нейните и прекъсна целувката колкото е възможно по-нежно. Силата на страстта му учудваше и самия него, но колкото и да желаеше Тори, той все пак съзнаваше, че всичко това е съвсем ново за девойката. Независимо от чувствата си той не искаше да я уплаши, не смееше да настоява прекалено много, и то толкова скоро. Тя бе тъй млада, невинна и предпазлива като необяздена кобилка. Необходимо й бе време, за да свикне с мисълта, че го желае; да свикне да го възприема като любовник. Трябваше й време, за да започне да смята себе си за жена, не за монахиня! Въпреки че му бе много трудно, този път щеше да й даде възможност да осмисли пробуждащите се у нея желания.

Когато Джейк откъсна устни от нейните и леко се отдръпна, сетивата на Тори отчаяно се опитваха да я върнат към действителността. Тя жадно пое въздух и безмълвно се втренчи в младия мъж. Толкова бе потресена, че не можеше да определи какво точно изпитва — яд, безсилие, удоволствие или смесица от трите, съчетани с нарастващо чувство за вина.

Целувката беше прекрасна — Тори сякаш летеше на падаща от небето звезда, но когато всичко свърши, тя бе по-объркана от всяко. Ядосваше се, че Джейк я изигра, че си позволяваше такива волности, които при други обстоятелства тя никога не би разрешила. Заедно с яда в душата й се надигаше някакво смътно желание и чувство за нещо изгубено. Искаше й се това великолепно усещане от силните ръце на Джейкъб около нея и топлите му устни върху нейните да продължи вечно.

Но припомняйки си как бе отвърната на целувката му и колко бързо се бе подчинила на волята му, Тори се разгневи на себе си. Как можа да го допусне? Как можа така лесно да се отдае на страстта, на земния повик на плътта? Толкова ли бързо забрави наставленията на майка си и на монахините? Това беше нередно; то бе греховно! Само няколко месеца я деляха от ръкополагането ѝ като монахиня, нима подобно поведение е достойно за една бъдеща Христова годеница!

Отвратена от себе си и от Джейк, девойката извърна изтерзания си поглед от лицето му и с треперещ глас промълви:

— Джейкъб, не трябваше да го правиш.

Загрубели от работа пръсти сграбчиха брадичката ѝ и обърнаха лицето ѝ отново към неговото.

— Защо не, Тори? И на двамата ни хареса. Ако ми кажеш, че не е така, значи лъжеш.

— Но това е нередно — очите ѝ се насълзиха от мъка и заблестяха като светулки в топла лятна нощ.

— Защото все още ме смяташ за твоя по-голям брат?

— Не. Защото ще ставам монахиня, Джейкъб. Трябва да дам обет с неопетнено сърце, дух и тяло.

Болка и ярост проблеснаха в очите му, лицето му помръкна и той изрече подигравателно:

— Да не би моето докосване да те опозорява? Така ли е, Виктория? Нима моите ръце и устни те омърсяват?

Самият факт, че я нарече Виктория, показваше колко е разгневен. Никога не я наричаше така, освен когато тя го вбесеше. Тори поклати глава, за да отрече обвиненията му.

— Изопачаваш думите ми, Джейкъб. Изобщо не мисля така за теб. Исках да кажа, че това е неморално за мен. Не трябва да постъпвам така.

— Да се целуваш? Да ме докосваш? — попита напрегнато Джейк, а Тори кимна в знак на съгласие. Той се пресегна и отново сграбчи ръцете ѝ, но този път я разтърси така силно, че зъбите ѝ затракаха. — Ти си жена, Виктория. Красива, привлекателна жена от плът и кръв. Всичко останало да върви по дяволите! Не можеш ли да разбереш това? Може да имаш лице на ангел, но Бог ти е дал тяло на жена. То е създадено така, че да се съживява при всяко докосване на мъж. От теб се очаква да имаш желания и копнежи. Това изобщо не е

нередно; именно това е имал предвид Бог, когато те е сътворил. Страстта не е нещо греховно, а добро и правилно. Гърдите ти са създадени да кърмят деца, ръцете ти — за да ги люлеят. Господ е изваял тялото ти така, че да приеме и семето на мъж, и да носи в себе си неговите деца, не да чезнеш в някакъв мрачен стар манастир, докато красотата ти повехне, а душата ти се почерни.

— Душата ми е застрашена повече тук, отколкото в манастира. Там тя се извисява, сърцето ми прелива от радост. Това се опитвам да ти обясня, но ти отказваш да ме разбереш. Не разбираш ли, че обичам живота при сестрите? Дните ми са запълнени с молитви и възхвала на Всевишния, с вътрешен мир, който не може да се опише. Само останалите сестри могат наистина да разберат какво се опитвам да ти кажа. Тишината е толкова благодатна, спокойствието — такъв еликсир за душата, предаността — толкова пълна, че не ми трябва повече. Всяка моя жертва не представлява нищо в сравнение с удовлетворението, което получавам, когато работя със сираците, когато виждам как лицата им светват от задоволство и радост.

— Трябва да имаш собствени деца — продължи да спори Джейк, намръщен и изпълнен с ненавист към блажения израз, който се бе появил на лицето ѝ, докато говореше за живота си в манастира. Как би могъл човек като него да се преори с такава безумна всеотдайнност?

— Сирачетата са моите деца. Обичам всяко едно от тях.

— Знам, че ги обичаш, скъпа — промълви Джейк малко по-спокойно. — Но не е същото, като да родиш синове и дъщери от твоята плът и кръв, заченати в собственото ти тяло. Никога не ще почувствуваш как дете расте и се движи в теб. Няма ли да жадуваш за това, Тори? Няма ли да се чувствуваш измамена? Можеш ли да си представиш как държиш свое бебе в ръцете си и да знаеш, че е плод на любовта между теб и мъжа, който те обича? Аз наистина те обичам. Искам да те даря с тези деца, Тори. Искам да наблюдавам как се закръгляш, да почувствам как ритат в утробата ти. Искам, поглеждайки лицата на моите синове и дъщери, да откривам твоите очи, твоя нос, отразени в лицата им.

Сълзи засияха по лицето на Тори. Разказана, тя протегна ръце и нежно притисна пръсти към устните му, за да го накара да мълкне.

— Джейкъб. О, Джейкъб! Не постъпвай така с мен! Не прави така! Моля те! Караж ме да се съмнявам във всичко, което знам, че е

добро за мен, което съм желала и което ме е правило щастлива досега.
Ти разтърсваш из основи моя свят, моята вяра.

— Не искам да разрушавам вярата ти, мой малък ангел — увери я той нежно, като я гледаше пламенно със златистокавиците очи, обхванал лицето й между дланите си. — Щом искаш да се молиш — моли се. Щом искаш да ходиш на църква — ходи. Искаш да учиш децата в сиропиталището? Съгласен съм. Не желая да ти отнемам вярата. Искам любовта ти, Тори. Дай ми твоето сърце, твоя разум, твоето тяло, а Бог нека задържи душата ти.

Целуна я нежно по челото и отпусна ръце. Изгледа я изпитателно, сетне се обръна и я остави да стои зашеметена и напълно объркана.

Тори знаеше, че Джейкъб иска да говори с доктор Грийн след прегледа на Кармен, затова тръгна да го търси. След като не го откри в главната част на къщата или в най-близките пристройки, тя си помисли, че е отишъл с коня си да нагледа добитъка. Затова се отправи обратно към къщата, но когато премина край изгорялото крило, надникна през зейналия прозорец и видя Джейкъб в опустошената спалня на баща му. Единствено след убийството на Керълайн бе изглеждал така обезсърчен. Изпълнена със съчувствие, девойката реши да сподели мъката му.

Без да обръща внимание на развалините и остатъците от обгоряло дърво, тя безшумно се отправи към него. Джейк стоеше почти с гръб към нея и тя забеляза как приведените му рамене се разтърсват от сподавени ридания. Очите й се насъзиха, като наблюдаваше мъката му. Младият мъж я забеляза едва когато се приближи. Очите му блестяха от неизплакани сълзи, а скръбта още по-ярко подчертаваше бръчките по лицето му, носещо отпечатъка на двадесет и седем години тежък живот.

Очите им се срещнаха и в един безкраен миг погледите им останаха приковани един към друг.

Тори безмълвно протегна ръце към него, като го приканваше да сподели болката си, да намери утеша в прегръдките й. За миг Джейк се поколеба, че го е заварила притеснен в момент на слабост. Мъжката гордост го подтикваше да се отдръпне. Сетне двамата пристъпиха един към друг и тя силно го притисна към себе си.

Положи главата му на крехкото си рамо, а широките му рамене се разтърсваха от ридания.

— Няма нищо, Джейкъб — напевно повтаряше Тори. — Поплачи си за него. Беше твой баща и ти го обичаше. А той също отвръщаше на любовта ти.

Нежно го придърпа надолу, докато двамата седнаха на почернелия от сажди под, без да забелязват мръсотията. Тя притегли главата му върху гърдите си и я притисна до сърцето си. Галеше тъмната му коса, полюшваща го и шепнеше успокояващи думи.

Джейк се разплака — силни ридания разтърсваха огромното му тяло, докато се вкопчваше в Тори като дете. Сълзите му попиваха в корсажа на роклята ѝ, а нейните падаха като дъждовни капки върху приведената му глава. Сърцето на девойката се късаше, споделяйки мъката му от болезнената загуба.

Риданията му стихнаха, но когато смутено се опита да се отдръпне, тя не пожела да го пусне.

— Не, Джейкъб. Позволи ми да те подържа, да ти дам от моята сила.

Младият мъж отново отпусна глава върху гърдите ѝ и прегърнати, двамата дълго мълчаха. Най-после той продума печално:

— Мисля, че съм го обичал повече, отколкото съм предполагал. Никога не съм мислил, че смъртта му ще ме засегне толкова силно. Старият глупак ми липсва — гласът му секна от нов изблик на сълзи.

— Зная, Джейкъб — утеши го Тори. — Зная. — Тя го задържа още малко в прегръдката си. После, като си спомни за какво всъщност бе отишла да го търси, нежно го целуна по главата и прошепна: — Джейкъб, докторът скоро ще си тръгва. Все още ли искаш да говориш с него за мама?

С дълбока въздишка Джейк леко отмести глава от нейните гърди. Опитваше се да държи лицето си извърнато встрани, за да скрие от погледа ѝ страданието си, но гласът му беше дрезгав и рязък.

— Да. Кажи му, че след малко ще бъда при него.

Тънките и деликатни пръсти на девойката погалиха горещото лице на Джейк и въпреки желанието му, внимателно го обърнаха към нейното. С нежност, която накара дъхът му да спре и едва не го принуди да се разплаче отново, Тори леко докосна с хладните си устни подпухналите му от плач очи. После съвсем неочаквано езикът ѝ

нежно се плъзна по мокрото му от сълзи лице. Тори го успокои с топлите си, влажни милувки като котка, която мие котенцето си.

Джейк нямаше да забрави този момент до края на живота си и винаги щеше да го пази в сърцето си. Ето защо той изпита съжаление, когато смущението на Тори надделя над желанието й да го успокои и тя се отдръпна, осъзнала, че проявява прекалено голяма интимност. Руменина обля лицето й, тя побърза да се изправи на крака я смотолеви:

— Отивам да съобщя на доктор Грийн, че идваш.

После бързо изскочи от стаята, като не искаше и нямаше сили да срещне изумените му златистокафяви очи.

ПЕТА ГЛАВА

Докторът бе обезпокоен за състоянието на Кармен повече от всяко га.

— Струва ми се, че белите й дробове се изпълват с течност — рече той загрижено на Джейк. — Бих казал, че наближава нещо като криза и никой не може да предположи дали болната ще я преодолее. — На тръгване добави: — Изпратете да ме повикат, ако се наложи, ще направя каквото мога. Междувременно дадох наставления на Роза да опъне палатка от одеяла над леглото на Кармен. Трябва да постави горещи съдове с вода и листа от лопен в палатката, за да се намали прилива на кръв в дробовете ѝ. Оставил съм й указания за пригответяне на камфорова смес, с която трябва да се разтриват гърдите на болната.

Преглъщайки сълзите си, Тори попита с тих глас, който разкъса сърцето на Джейк:

— Мислите ли, че трябва да повикаме отец Ромеро?

Въпреки желанието да отговори по друг начин, докторът кимна:

— Няма да е зле. Но аз и без друго ще мина покрай църквата, докато отивам към къщата на Шедли, така че мога да се отбия и да повикам отец Ромеро.

Младият свещеник пристигна същия следобед. Самото му присъствие и молитвите като че облекчиха Кармен и Тори бе доволна, че са го повикали. Той остана и след вечеря. Тори намери време да говори с него насаме и да му се изповядда. После преподобният отец си тръгна, тъй като състоянието на Кармен не се влошаваше, и също както доктора каза да го извикат веднага, ако болната има нужда от него.

— Ще дойда по всяко време на денонощието — обеща той.

Тори се молеше отчаяно за живота на майка си. Знаеше, че трябва да приеме божията воля, каквато и да е тя, но точно сега това ѝ беше много трудно. Това беше нейната майка и тя я обичаше толкова много. За краткото време, през което лечението оказваше благоприятен ефект върху Кармен, те отново се бяха сближили, както преди Тори да замине за манастира. Макар да говореше с усилие, Кармен я бе

разпитала за живота ѝ при сестрите. Искаше да знае дали Тори е щастлива, какви са мечтите ѝ, липсва ли ѝ домът и всичките ѝ стари приятелки, съжалява ли за нещо...

Тори бе разговаряла дълги часове с майка си, но винаги се опитваше да скрие объркането си, странните си чувства към Джейкъб и неговите към нея. Тя преднамерено избягваше да споменава името на Рой, като инстинктивно усещаше, че Кармен все още не е достатъчно силна, за да понесе вестта за смъртта му. Вместо това ѝ четеше, решеше ѝ косата, приказваше за съседи и приятели. Разказваше ѝ любопитните истории от манастира, а когато Кармен искаше да говори, Тори я разпитваше за всичко случило се в ранчото по време на нейното отсъствие.

Белите дробове на Кармен вече бяха толкова — зле, че тя почти не можеше да диша, камо ли да говори. Единствената утеха на Тори бе да стои до леглото ѝ, да се моли за нея, да държи ръката ѝ и да я утешава. Макар че се опитваше да бъде благодарна за малкото време, прекарано заедно с Кармен, тя искаше още и още, копнееше майка ѝ да оздравее. Това се превърна в нейна главна молитва, която с треперещи устни повтаряше безброй пъти, и въпреки вярата си се страхуваше, че този път молитвата може да не е достатъчна.

Джейк не реагира, когато вечерта Тори не хапна нищо, а само седеше на масата с него и отец Ромеро. Очевидно беше разстроена и ужасно загрижена за майка си. Изглеждаше толкова тиха, толкова сломена и избягваше погледа му, докато говореха. Джейк подозираше, че тя отново се чувства неловко, но всъщност така се чувстваше и той. Тази сутрин за пръв път се бе разплакал за Рой. Този изблик беше доста позакъснял и той предпочиташе да бъде сам, ако ще плаче като бебе. Но Тори беше много мила, а на него му беше приятно, че го прегръща и споделя мъката му.

Когато на следващата сутрин девойката не се появи на закуска, нито на обяд, Джейк се опита да не мисли за това, но щом дойде време за вечеря, а столът ѝ на масата остана празен, той намери Роза и я попита какво става. Прислужницата вдигна рамене:

— Знам само онова, което виждам, сеньор Джейкъб. Откакто отец Ромеро беше тук, сеньорита Тори не прави нищо друго, а само се моли и седи при майка си. Вечно е на колене, с наведена над

броеницата глава. Даже и нощем, когато би трябвало да спи, чувам, че е будна в стаята си и все още се моли.

Джейк сви устни.

— Иди и я доведи. Кажи й, че искам да говоря с нея веднага.

Когато Тори влезе в стаята, Джейк посочи с глава стола ѝ:

— Сядай и яж, докато храната не е изстинала.

Тя седна, но не посегна към приборите, а промълви:

— Не мога, Джейкъб.

— Можеш, и още как! — възрази той. — Да не искаш да се разболееш? Какво ти е?

— Нищо ми няма. Просто не мога да се храня.

— Защо?

Тори му хвърли мрачен поглед, все едно го съветващо да си гледа работата, но той я изгледа още по-свирепо и я накара да му признае истината.

— Постя, Джейкъб. Това е част от покаянието ми, щом толкова искаш да знаеш.

— Какво покаяние? — сопна се той.

— Покаянието, което отец Ромеро ми наложи, след като вчера чу изповедта ми. Казах ти, че е неприлично да се обличам така. Помолих те да ми върнеш одеждите. Сега трябва да изтърпя наказанието както за твоя инат, така и за собствените си грехове. Отец Ромеро обеща да ми донесе други одежди при следващото си посещение; също така не е много доволен от участието ти в цялата тая история.

— Наистина лоша работа, защото ще го направя два пъти понедоволен — закани се Джейк. — Още преди ти казах, че в тази къща никой няма да пости и изобщо не се шегувам. Ще ядеш, Тори, дори да се наложи да те вържа за стола и да те храня като малко дете.

Девойката го погледна предизвикателно, но Джейк я предупреди:

— Само посмей да се инатиш! Хайде де!

Тори се намуси, взе лъжицата и опита супата.

Но щом започна, апетитът ѝ се изостри и след броени минути тя лакомо погълъща последните остатъци от вечерята, като не обръща внимание на присмеха и на ироничните забележки на Джейкъб.

— Гледай да не изядеш и шарките на чинията, скъпа. В кухнята при Роза има още храна, ако искаш.

Тори привърши с яденето и се отдръпна от масата. Чувството й за вина, породено от нейната моментна слабост, отново започна да нараства. Джейк много точно изтълкува израза на лицето ѝ и подхвърли:

— Щом искаш да се самонаказваш, мисля, че можем да уредим нещо, без да се налага да гладуваш. Май обичаш да стоиш на колене и да търкаш, а пък след пожара къщата наистина има нужда от почистване. Така и така денонощно си коленичила, та можем да ударим с един куршум два заека — хем ще чистиш, хем ще се молиш.

Бутна назад стола си, усмихна ѝ се подигравателно и тръгна да излиза.

— Започни от sala и гледай да свършиш всичко както трябва, защото накрая ще дойда да проверя.

Тори гневно го изгледа и му се сопна:

— Ти си тиранин, Джейкъб Бенър! Защо не вземеш да си купиш един остров и да си създадеш собствена държава? От тебе ще излезе великолепен монарх!

Джейк се засмя.

— Залавяй се за работа, Тори. Само не пипай нищо в стаята на Рой, докато не ти кажа.

Джейк имаше свои причини да не разрешава никакви размествания в стаята на Рой. Нещо около това помещение го смущаваше, но не можеше да определи точно какво. Намръщи се, когато отново застана по средата му и се огледа. Имаше нещо нередно, нещо странно тук. Какво ли го караше да настръхва и косата му да се изправя?

С присвити очи огледа стаята, като се спираше на всяка една подробност. Леглото беше на старото си място, а завивките и матрака представляваха овъглена купчина в средата на изгорялата и изкривена рамка. Нощното шкафче стоеше до леглото, за да може Рой да достига лесно лампата и очилата си за четене. Когато се приближи, Джейк забеляза, че очилата на Рой са се превърнали в буца от разтопен метал и натрошено стъкло върху нощното шкафче. До нея стоеше металният пепелник с овъглени останки от пура в него. Лампата лежеше счупена на пода от другата страна на леглото. Но къде беше звънчето, което стоеше на шкафчето и беше единственото средство, с което Рой викаше за помощ при нужда? Защо не беше го използвал онази нощ?

Дали пък не беше задушен от дима, преди да позвъни? Когато Джейк претърси всичко, най-после зърна полуразтопения звънец в най-отдалечения ъгъл на стаята. Какво ли правеше чак там? Дали Рой беше звънял и после, когато никой не му е отговорил, се е ядосал и го е захвърлил в ъгъла? В такъв случай сигурно е бил буден. Но тогава защо не е извикал за помощ? Защо никой не го е чул? И кога лампата е паднала на пода? Дали Рой случайно я е бутнал от шкафчето и тя е причинила пожара, а не пурата му, както предполагаха всички. Изведенъж нещо в съзнанието му проблесна и той широко отвори очи — лампата беше на пода от другата страна на леглото! Ако бе паднала от ношното шкафче, тя щеше да е отляво, не отляво, където се търкаляха сега счупените парчета.

По-озадачен от всякога, Джейк продължи да изследва стаята за още улики, свързани с нарастващите му подозрения. Тъмните му вежди се сключиха, когато забеляза, че инвалидният стол на Рой е в противоположната страна на стаята, далеч от леглото. Как и кога се е озовал там? Дали, когато са премествали тялото на баща му, работниците от ранчото са го бутнали встрани от обичайното му място до леглото, където стоеше, за да може Рой лесно да сяда в него. След като внимателно огледа седалката, сега печално щръкнала върху изгорелите дървени колела, Джейк се увери, че не е така. Щеше да ги попита, но стольт явно не беше преместван след пожара.

А защо ли в стаята все още се разнасяше острата миризма на газ? Разбира се, газта от лампата се е разляла, когато стъклото се е счупило, и така може би е започнал пожарът, но миризмата беше толкова силна, че изпъльваше цялата стая. Дори отсрешните стени бяха пропити с нея — сякаш цялата стая беше обилно поляна с газ и после запалена.

Но как е „възможно“? Нима това бе измъчвало Джейк през цялото време? Възможно ли е някой да е влязъл незабелязано в стаята, вероятно през вратите на вътрешния двор, и нарочно да я е подпалил, като предварително е убил Рой или пък го е зашеметил и оставил да изгори до смърт? Дали, когато Рой се е събудил и може би се е опитал да вика за помощ, убиецът е запратил звънеца в другия край на стаята? Дали Рой се е борил с него? Дали този човек се е опитал да направи така, че пожарът да изглежда като нещастен случай и затова е счупил лампата, но доста несръчно — от другата страна на леглото?

Джейк почувства, че му прилошава — направо му се виеше свят, докато тези мисли кръжаха из главата му. Освен ако самият той грешеше, то баща му бе убит! Някой бе подпалил стаята, премествайки количката на Рой по-далеч от обсега на инвалида, и го бе оставил да умре от ужасна смърт. Джейк само можеше да се надява накрая баща му да е бил в безсъзнание.

Задъхан като в транс, той излезе от стаята. Цялото му същество се бунтуваше срещу тези мисли, но все пак бе убеден, че е прав. Пожарът не бе нещастен случай, както си мислеха всички. Някой нарочно бе убил Рой Бенър. Някой, който е мислел, че това ще мине безнаказано. Но кой? И защо? С каква цел? Джейк бе твърдо решен да открие, а когато това стане, убиецът скъпо ще си плати, както мъжете, които умъртвиха Керълайн, платиха за това с живота си.

През следващите няколко дни Тори яростно чистеше, а Джейк гневно размишляваше. Изпаднала в мрачно настроение, девойката не забеляза веднага, че нещо го измъчва. Бе заета от зори до мрак — грижеше се за майка си, чието състояние постепенно се влошаваше и ѝ причиняваше неописуема мъка, а в същото време трябваше да върши къщната работа, възложена ѝ от Джейк. Когато нощем най-сетне дойдеше време да сложи глава на възглавницата, тя беше толкова изтощена, че заспиваше, без да има време да се беспокои.

Не усещаше, когато Джейк тихичко се промъкваше в стаята ѝ и често с безмълвен копнеж оставаше дълго, загледан в нея. Беше разкъсван между желанието да ѝ довери подозренията си и намерението да я предпази от допълнителни тревоги. Тежестта на собствените му проблеми смазваше плещите му: непрекъснатите притеснения около Кармен и Тори, бремето на ранчото, опитите му да проумее кой би могъл да убие Рой.

Дискретно бе разпитал някои от по-доверените им работници, но никой не беше забелязал нещо подозрително в нощта на пожара. Нито пък бяха премествали инвалидния стол на сегашното му място. Работниците споделиха, че само помагали при потушаването на пожара, преди да изгори цялата покъщнина, а после изнесли тялото на Рой, за да бъде погребано както подобава. Оттогава никой от тях не бе

стъпвал в стаята му, тъй като мебелите бяха така изгорели, че бяха напълно негодни.

Хората оставаха изненадани, когато Джейк споделеше своите съмнения, защото всички бяха убедени, че пожарът е бил трагичен нещастен случай, причинен по всяка вероятност от самия Рой. Нямаха представа, кой би могъл да подпали ранчото или да убие Рой. Всеки един от мъжете, които Джейк разпита, бе озадачен също като него. Доколкото знаеха, Рой нямаше врагове — поне не такива, които да го мразят толкова, че да желаят смъртта му.

— Сигурен ли си в това, момче? — скептично попита Джил.

— Да! Съвсем сигурен, дори и да нямам други доказателства — уморено отговори Джейк. — Джил, всичко в тази стая е напълно просмукано от газ и лампата е хвърлена от другата страна на леглото. Кажи ми как се е озовала там? Татко не би могъл да я запрати толкова далеч. И какво, за бога, правеше количката му чак в другия край на стаята? Появрай ми, Джил, някой е подпалил огъня и се е погрижил старецът да се окаже в клопка в онова легло също като плъх в капан! Абсолютно съм сигурен в това. Чувствам го, дявол да го вземе! Толкова време съм се осланял на интуицията си, че не може да сгреша сега.

— Тогава трябва много да внимаваме, Джейк. Който и да го е направил, се е измъкнал чист оттук, но може да се върне. Предполагам, че е търсил нещо, което мислел, че Рой притежава, и сигурно не го е намерил. Не вярвам някой да убие Рой без никаква причина или само защото не го харесва.

— Съгласен съм с теб, Джил, и предчувствам, че ни очакват и други неприятности. Обмислих всяка алтернатива. Ако убиецът просто е искал да убие Рой, защо ще трябва да опожарява къщата? Защо не го е пробол с нож или не го е удушил, докато спи? Който и да го е направил, е искал да разрушчи къщата и всичко да изглежда като нещастен случай. Само че не знам защо.

— Нито кой — добави загрижено Джил.

— Точно така, а докато открием, ще трябва да си отваряме очите и ушите. Животът на Кармен виси на косъм, Тори може да се окаже в опасност. Пък и ние сме застрашени. Затова отсега нататък ще поставим денонощна охрана. И аз лично жив ще одера първия, когото хвана пиян или заспал по време на пост, така че предай това на всички.

Не искам, ако ни сполети беда и ни завари неподгответни, да слушам разни глупави извинения само защото някакво си магаре не е изпълнило заповедите ми.

Кармен остана със затворени очи, като се преструваше, че спи, докато чу Тори тихо да излиза от стаята. После отвори очи и се огледа в мрака на палатката от одеяла над леглото ѝ.

— Роза? — извика дрезгаво тя.

Роза незабавно се появи край леглото.

— Si^[1], сеньора. Имате ли нужда от нещо? Още една възглавница? Вода?

Кармен леко поклати глава, като се опитваше да възпре пристъпа на кашлица, който разтърсваше цялото ѝ тяло.

— Кажи... Кажи ми за Тория — изхриптя тя.

— О, сеньорита Тори е добре, много добре — нежно я увери Роза. — Не се тревожете за нея. Само гледайте да оздравеете. Тори се тревожи единствено за вас.

Кармен отново поклати глава.

— Нещо... не е наред. Нещо я мъчи.

— Само вашата болест — настоя Роза. — Трябва да оздравеете заради нея, заради всички нас.

— Не ме л-льжи, Роза. Има нещо друго. Джей... къб? Нали? К-кажи ми.

Очите на Кармен умоляваха старата ѝ прислужница и приятелка да бъде откровена с нея.

Роза въздъхна, докато мислеше каква част от истината да ѝ каже.

— Карат се, сеньора. На сеньор Джейкъб не му харесва това, че Тория принадлежи на църквата. Иска тя да си стои вкъщи. А Тория, и тя понякога избухва толкова лесно, също както преди, когато бяха малки и Джейкъб я дразнеше.

— Обичат се — каза Кармен със slab глас.

— Si — съгласи се Роза, като отбягваше въпросителния поглед на Кармен. — Разбира се, че се обичат. Те винаги са били толкова близки.

— Не, Роза — поправи я Кармен с усмивка. — Чувствам. И знам. Любов. Истинска любов! — очите ѝ отново потърсиха потвърждението на Роза.

Вярно, че беше болна, но човек трябваше да е умрял или глух като пън, за да не забележи всички кавги, които напоследък ставаха в

къщата, и да не добие представа за какво се отнасят.

Роза вдигна рамене.

— Може и да сте права — призна тя. — Поне за Джейкъб. То се познава по очите му и всички го виждат, а и Тория, струва ми се, знае вече.

Кармен се опита да проговори, но думите ѝ се изгубиха в острия пристъп на кашлица. Най-накрая успя да прошепне задавено и толкова тихо, че Роза трябваше да се наведе, за да я чуе:

— Стеснява се.

Роза кимна и нежно потупа ръката на своята приятелка.

— Si, това е много странно за нея, Кармен. Толкова дълго се е чувствала като монахиня, а преди това — като малката сестра на Джейкъб. А сега изведнъж се вижда в очите му като жена и не знае какво да мисли. Струва ми се, че от време на време това ѝ харесва, но по-често я плаши и я кара да се чувства виновна.

Кармен въздъхна. Тя прекрасно разбираше и бе съгласна.

— Ще го уредим — успя да каже.

След миг вече спеше, но на Роза ѝ се стори, че вижда как лека усмивка се прокрадва съвсем незабележимо по устните ѝ.

[1] (исп.) Да — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Състоянието на Кармен се влошаваше много бързо. Понякога изглеждаше, че най-сетне белите й дробове функционират нормално, друг път отчаяно се бореше за живот, сякаш всеки дъх ще е последен. Тори беше позадрямала в стола до майка си, но изведнъж, без да разбере от какво, трепна и се събуди. После осъзна, че това бе дишането на болната — силно затруднено, много по-лошо отпреди. Хвърли бърз поглед към нея и всичко ѝ стана ясно. Лицето на Кармен бе почти мораво от усилията да си поеме дъх, а гърдите ѝ зловещо свистяха. Ето от какво се бяха страхували всички — това, за което доктор Грийн многократно ги бе предупреждавал, че може да се случи. Колкото и нелепо да изглеждаше, Кармен бе хванала пневмония въпреки юнската горещина.

Тори постави ръка на челото на майка си и се убеди в онова, което вече знаеше. Кармен гореше от треска. Тя просто пареше, но в същото време трепереше от студ. Тори изхвърча от стаята и колкото я държаха разтрепераните ѝ крака, се втурна да търси Джейкъб. Почука само един път и без да дочака отговор бълсна вратата и нахлу в стаята.

— Джейкъб! Ела бързо! Мисля, че тя умира!

Джейк бързо дръпна чаршафа върху голото си тяло и премигна смутено. Колко ли пъти бе мечтал да види Тори в собствената си спалня и в леглото си, а сега в първия миг дори не можа да повярва на очите си. Но после ужасните думи проникнаха през мъглата, обгърнала мозъка му, и моментално го избистриха.

— Връщай се обратно при нея. Остави ме само да си обуя панталоните и веднага идвам.

— Побързай, Джейкъб! Моля те, побързай! — крещеше Тори истерично. — Страх ме е! О, мили Боже! Просто не знам какво да направя за нея! Тя изгаря от треска!

— Ще изпратя някой от мъжете за доктора. Ти събуди Роза. Опитайте се да я наложите с мокри кърпи. Това може да свали температурата.

Тя изскочи от стаята, но се втурна обратно, точно когато Джейк ставаше от леглото.

— Джейкъб, добре ще е да извикаш и отец Ромеро! — тя се отправи към вратата. После се обърна тъкмо когато той се пресягаше за панталоните си и чаршафът падна на пода, но бе прекалено разстроена, за да обърне внимание на онова, което видя. — Мисля, че е пневмония! Няма ли студената вода да й навреди?

— Тори! — изкрешя той. — Прави, каквото ти казвам и се махни, по дяволите, от моята стая, за да се облека! Стегни се! При това положение, какво може да навреди малко вода? — Изведнъж съжали, задето й се бе разкрешял, когато бе така объркана. — Хайде, скъпа — каза той малко по-меко. — Хайде, идвам веднага, мила.

Трудеха се като обезумели и направиха всичко възможно, опитвайки се да намалят треската на Кармен, докато най-накрая пристигна доктор Грийн. Малко след него дойде отец Ромеро. Джейк и Тори, която всъщност бе вцепенена от страх и вече почти безполезна, бяха изведени от стаята на Кармен. Роза, по молба на доктора, остана, за да помага на него и на отец Ромеро.

Минутите бавно се точеха, докато Тори и Джейк седяха безпомощни и чакаха в sala. Тори отчаяно кършеше ръце, а Джейк за пръв път от години насам започна да пука кокалчетата на пръстите си.

— Няма ли да спреш с този ужасен звук! — сопна се Тори. — Настръхвам от това щракане и от непрекъснатото ти ходене насамнатам!

— Съжалявам — промърмори той, строполи се на дивана и прокара треперещи пръсти през разрошената си коса. А като я гледаше как си гризе ноктите, той не се сдържа да й го върне с остроумна забележка. — Мислех, че монахините трябва да ги учат на търпение. Да не си пропуснала и този урок?

За негов най-голям ужас тя избухна в плач и го накара да се чувства като най-нисия звяр.

— О, боже, любима! Не плачи — умоляваше я Джейк. — Не мога да понеса и това. Много ни се събра. Моли се! Викай! Хвърляй и бълскай! Само, моля те, не плачи!

Протегна ръце и я дръпна в скута си, притисна я силно към себе си и сподави силните ридания, които вече разтърсваха и двамата.

— Ще... ще... пла... плача, ако искам, Джейк Б-Бенър! — хлипаше Тори и удряше с малките си юмручета по гърдите му.

Той ги хвана в голямата си ръка, придърпа девойката още поблизо до себе си и нежно ѝ заговори, докато тя се обливаше в сълзи:

— Ще ти стане много лош навик, малката ми. Ако скоро не престанем да леем сълзи, ще трябва да почнем да строим лодка.

— Или дори Ноев ковчег — неувереният ѝ смях премина в хълцане.

— Е, скъпа, и аз като всеки друг човек обичам животните, но хайде да не се увличаме.

Беше спряла да плаче, но не се опита да напусне сигурността и спокойствието на прегръдката му. Ето така ги завари Роза, когато се втурна в стаята.

— Бързо! — задъхано извика тя. — Кармен ви вика и двамата.

Тори пребледня като платно и ако Джейкъб не я подкрепяше по късия коридор, никога нямаше да може да стигне до стаята на майка си. Точно пред вратата тя се спря.

— Джейкъб! Страх ме е! Не мога да вляза вътре! Не мога да гледам как майка ми умира!

— Ще бъда с теб. Няма да те изоставя нито за миг — Но разтрепераните ѝ крака все още отказваха да се помръднат и той добави: — Тори, скъпа, тя те вика! Тя има нужда от теб! Знаеш, че никога няма да си простиш, ако не влезеш.

Тя кимна и се сгуши още по-силно в него.

— Стой при мен, Джейкъб. Стой при мен!

— Добре.

Тори влезе в стаята, и макар че Джейкъб беше плътно до нея, тя трепереше толкова силно, че трябваше да стиска зъбите си, за да не тракат. На пръсти, колебливо се приближи до леглото и проплака:

— Мамо? — Бинтованата ръка леко потрепна и Тори нежно я хвана. Усети как Джейкъб положи силните си ръце върху раменете ѝ, за да я подкрепи, и каза: — Тук съм, мамо. И двамата с Джейк сме тук. Няма да те изоставим.

Кармен прошепна нещо със съвсем немощен глас и Тори погледна към доктор Грийн, който седеше от другата страна на Кармен.

— Какво каза тя?

— Венчай се... де... те м-мое — повтори тихо Кармен; думите едва се откъснаха от устните ѝ.

— Венчай се... Де... ва Мария? — загледа се Тори въпросително в бледото лице на майка си. — Каква венчавка? Какво иска да каже тя?

Кармен с усилие едва поклати глава.

— Не... Ти... Джейкъб... Венчайте се... Тук. — Пристъп на кашлица я обзе отново и не можа да види учудването, което тези думи предизвикаха по лицето на дъщеря ѝ.

Очите на Тори се разшириха, погледът ѝ се отмести към отец Ромеро, който втренчено я наблюдаваше. За нейно учудване свещеникът потвърди онова, което тя бе уверена, че е чула неправилно.

— Тя желае вие двамата да се ожените, да станете мъж и жена, преди да умре.

Безкрайни мигове в ушите на Тори ехтяха само звукът от затрудненото дишане на майка ѝ и ударите на собственото ѝ сърце. Не можеше да повярва, че всичко това е истина. Собствената ѝ скъпа майка да я кара да се омъжи за Джейкъб! Предсмъртно желание! Как би могла да откаже? И все пак, как с целия си здрав разум би могла да се съгласи? Ще бъде ли честно спрямо Джейкъб, спрямо самата нея да се съгласи на такова нещо? Беше така внезапно, така неочеквано. Но нямаше време за губене; трябва да реши още сега, в този миг.

Кармен простена и сграбчи ръката ѝ — и решението вече беше взето.

— Да, мамо. Ако Джейкъб е съгласен, ще се оженим.

Джейк конвултивно стисна раменете на Тори. Кармен току-що беше изрекла най-съкровеното му желание. Не можеше да не се зачуди дали е знаела колко силно бе копнял и бе мечтал за този момент. Все пак и той се подвоуми дали е правилно да принудят Тори да се омъжи, когато не беше подгответа за това. Може би е твърде рано.

С цялото си сърце Джейк я желаеше за своя съпруга, но искаше тя да дойде при него доброволно, искрено, без никакви съмнения и резерви. Но времето за размисъл вече беше изтекло и като в транс той се чу да казва:

— Съгласен съм, мамичко. Ще се грижа за нея, обещавам ти.

— Хайде сега, хванете се за ръце да започнем церемонията — предложи отец Ромеро с известна настойчивост.

— Тук? Сега? — попита Тори объркано. — Ами обявяването на имената ни в църквата?

— Няма време, дете мое. При подобни обстоятелства тази процедура може да бъде избягната.

Тори преглътна истеричното си ридание и изрази съгласие, като постави трепереща ръка в протегнатата длан на Джейкъб. Там, край леглото на болната си майка, с доктор Грийн и Роза за свидетели, тя стана съпруга на Джейкъб. Коленичила по нощница, с къса коса, стърчаща във всички посоки, с боси крака, тя се закле да го обича, да го уважава и да му се подчинява, докато смъртта ги раздели. А Джейк, гол до кръста и бос, намъкнал само панталоните си, обеща да я обича, да се грижи за нея и да я пази през всеки един ден от живота им заедно.

Нямаше пръстен, нямаше сватбена рокля, нямаше цветя — само една целомъдрена целувка запечата тяхната клетва и това беше всичко. Нямаше тълпа от близки приятели, за да ги поздрави — само един доктор с неприветливо лице и по една целувка от Роза за всеки от тях. Но дори и най-пищната сватба на света не би означавала нищо за Тори в сравнение с радостта, която изпита, когато чу как майка ѝ въздъхна облекчено и видя лека усмивка да пробягва по изкривеното ѝ от болка лице — усмивка, която за миг отново я подмлади.

— Обичам те, мамо — прошепна девойката и целуна порозовялата буза на Кармен. — Обичам те.

— Направи го щастлив — отвърна Кармен.

— Да, мамо.

— На... надари го с деца.

Тори се изчерви до корените на косата си, но кимна.

— Красиви дечица, мамо. Деца, които ще люлееш на ръце, когато оздравееш.

Джейк се наведе и допря устни до челото на Кармен.

— Почивай си сега, мамичко. Не се опитвай да говориш повече. Просто почивай и си пази силите.

Останаха при болната, докато заспа. Тори почти изпадна в паника, защото помисли, че майка ѝ умира в този момент, но докторът спокойно я увери, че Кармен само е заспала. Предложи двамата с Джейк да се опитат също да поспят.

— Нощта може да се окаже дълга — каза им той. — Ще накарам Роза да ви събуди, ако има никакви промени в състоянието на Кармен.

Джейк и Тори прекараха остатъка от първата си брачна нощ толкова необичайно, колкото беше и започната — сгушени безмълвно на дивана в sala. Той я държеше, без да проронва дума, защото разбираше колко е объркана, чувствува болката ѝ, предлагаше закрилата на своите прегръдки и с голямата си груба ръка нежно галеше чупливата ѝ коса.

Постепенно Тори се отпусна в обятията му и намери утеха в огромната му сила. Съзнателно се отърсваше от ужасното неудобство, което я караше да го смята за чужд човек. Това беше онзи Джейкъб, когото през целия си живот бе познавала, на когото се бе доверявала. Единствената разлика беше, че сега той бе неин съпруг. Все още беше същият мъж отпреди половин час, както и тя беше същата жена. Така поне се опитваше да мисли — това ѝ помагаше да разсее напрежението, което заплашваше да я задуши всеки път, когато помислеше за себе си като за съпруга. Нямаше защо да се страхува от него. Джейкъб никога няма да я нарани. Мама знае това. Мама го бе пожелала. Мама беше щастлива сега. Мама умираше.

Тори се събуди вдървена и схваната — двамата с Джейк все още бяха вкопчени един в друг. Лежаха на дивана, Джейк проснат по гръб, Тори — полуизлегната върху него. При всяко вдишване и издишване къдравите косми върху гърдите му гъделничкаха носа ѝ. По някое време през дългата нощ двамата бяха заспали. Сега навън беше светло. Утрото бе настъпило, но до този момент никой не бе дошъл да ги събуди и Тори се питаше дали това означава добра или лоша вест.

Като се надигна, все още седнала в скута на Джейк, Тори измъкна краката си и издърпа краищата на нощницата си изпод коляното му. Но мислите ѝ не бяха съсредоточени върху интимността, в която бяха спали, или дори върху тяхната прибръздана средноощна сватба. Съзнанието ѝ бавно се проясняваше и тя си помисли дали докторът е все още при Кармен. Дали още се грижи за майка ѝ? Дали майка ѝ все още е жива или е умряла, докато Тори е спала? Къде ли е отец Ромеро? Дали ѝ е дал последно причастие? Какво ли прави Роза? Защо още никой не е дошъл да ги събуди?

Погледът ѝ падна върху лицето на Джейк. Нейният съпруг — колко бе странно да мисли за него по такъв начин след всичките

години, в които го бе гледала през очите на по-малка сестра; бе му се възхищавала, бе го уважавала и боготворяла, както никой друг мъж. Никой не бе отговарял до такава степен на нейните идеали. Дори и в съня чертите на лицето му бяха сурови, а наболата през нощта брада му придаваше още по-твърд вид. Единствено тъмният перчес над челото измамно го подмладяваше — всъщност Джейк не бе познал младостта.

Тори се пресегна и нежно отметна немирните кичури от лицето му. Дълбока въздишка се надигна в гърдите ѝ, докато мислеше какви ли изненади може да крие този ден за тях двамата. Несъмнено и досегашните тревоги щяха да им стигнат за цял живот.

Отдръпна се от ската на Джейк, като внимаваше да не го събуди и тръгна да търси Роза. Надзърна в стаята на Кармен и видя доктора да похърква тихичко, отпуснат в един стол край болната. Трябаше да събере цялата си смелост, за да се приближи до леглото, но когато го стори, въздъхна облекчено. Майка ѝ спеше и дишаше много по-леко, отколкото предишината нощ.

Намери Роза в кухнята да приготвя закуска за отец Ромеро. Когато влезе, и двамата вдигнаха към нея зачервени от безсъние очи. Тя съжали жената, която бе направила толкова много за тях, особено напоследък, и предложи съчувствено:

— Нека аз да се заема с работата, Роза, ако искаш малко да си починеш.

Роза кимна с благодарност.

— Gracias, сеньорита Тори — но веднага се усети и поправи досадната си грешка. — Perdoname^[1]. Вече сте сеньора Тори. Трябва да го запомня.

— И на мен ще ми трябва време, докато свикна с това, Роза — смутено повдигна Тори рамене и с лека усмивка я изпрати от стаята.

Постави пред свещеника чинията с яйца, картофи и бекон и наля по една чаша силно черно кафе. Смутена, тя се настани на масата срещу него.

— Искам да ви благодаря за всичко, което направихте, и че дойдохте посред нощ, за да бдите над майка ми. Сигурна съм, че вашето присъствие ѝ е помогнало да се успокои.

Отец Ромеро се покашля нервно.

— Сестра Есперанса — започна той, но после се усети, изчерви се и се засмя. — И аз сърках като Роза, нали? Та нали аз самият извърших брачната ви церемония!

Тори отвърна на усмивката му.

— Май ще трябва да нося някакъв надпис на врата си, за да напомня на мен и на всички останали за новото ми име. Сигурно ще е по-лесно да ме наричат само Тори и толкоз.

Отец Ромеро кимна.

— Тори — започна отново той. — Исках да говоря с теб за неочекваното ти бракосъчетание снощи. Прости ми за ненавременния разговор, но имам чувството, че бе принудена да го сториш поради молбата на майка ти, като си мислеше, че това може да е последното й желание. Знам, че беше щастлива в манастира, и искам да знаеш — аз разбирам, че онова, което направи, беше от любов към майка ти. Ти си добра и любяща дъщеря, но бракът може да бъде разтрогнат, ако желаеш. Не е задължително да останеш омъжена за сеньор Бенър, разбираш ли. Щом майка ти оздравее, сигурен съм, че тя ще разбере и ще се откаже от волята си, ако този брак те прави нещастна.

Тори зяпна от учудване и втренчи широко отворените си зелени очи в свещеника.

— Предлагате ми анулиране? — изпища тя, като думата направо заседна в гърлото й.

— Si. Преди бракът да е консумиран, ако ти пожелаеш, може да бъде разтрогнат, сякаш никога не е съществувал.

Джейк стоеше незабелязан на вратата на кухнята с гневно изражение на лицето. Докато чакаше отговора на Тори на това предложение, сърцето му сякаш заседна в гърлото и едва не го задуши. Искаше да нахълта в стаята да издърпа отец Ромеро от стола и да го бие до припадък, но нещо го държеше закован на място. В сърцето си знаеше, че трябва да чуе отговора на Тори. Неговото бъдеще, тяхното общо бъдеще може би щеше да зависи от думите й.

Тори бавно поклати глава.

— Не. — На другия край на стаята сърцето на Джейкъб отново започна да бие. — Зная, че мислите за щастието ми, отец Ромеро, но не мога да постъпя така. Такова е желанието на мама. Дълбоко в сърцето си мисля, че винаги е искала точно това. Дори и да остане жива, за което най-горещо се моля, тя ми каза, че желае да надаря Джейкъб с

деса. И аз ѝ обещах това, ако волята божия е да бъда майка. Дала съм обет да отдам живота и любовта си на Джейкъб и няма да се отметна от клетвата си.

— Но дали това е и твоето желание, Тори? — възрази отец Ромеро.
— Ще бъдеш ли щастлива, ако се омъжиш за този човек? Ти се подготвяше да станеш монахиня, а той е гангстер, убиец. Можеш ли някога истински да обикнеш такъв човек?

Усмивка пропълзя по устните ѝ.

— Аз вече го обичам, отче — призна тя чистосърдечно. — Винаги съм го обичала.

— Само че като брат, не като съпруг. Ще го обикнеш ли като съпруга?

Със затаен дъх Джейк пак напрегнато зачака отговора ѝ.

— Едва ли ще е много трудно. Джейкъб е най-прекрасният мъж, когото познавам. През целия си живот съм сравнявала други мъже с него, но все нещо не им е достигало. Може би това е една от причините да отида в манастира, защото никой друг мъж не отговаря на идеала, който съм си изградила благодарение на Джейкъб.

— Но това е било, преди той да стане гангстер. Можеш ли да живееш с него такъв, какъвто е сега?

Свещеникът бе засегнал болното ѝ място. Дълбоко в сърцето си Тори не бе уверена дали ще издържи, ако Джейкъб продължи гангстерския си живот. Тя мразеше насилието. Призляваше ѝ само като си помисли за това. Но този път Джейкъб се бе приbral, за да остане вкъщи. Вече се бе заел с управлението на ранчото. Явно нямаше да има повече кръвопролития, никакви причини да убива, нямаше вече да се притеснява, че самият Джейкъб може някой ден да бъде убит. Ако той успее да загърби миналото си, несъмнено и тя щеше да го забрави.

— Ще се опитам, отче — смиreno отговори девойката.

— А какво ще стане със заниманията ти с децата? — упорстваше свещеникът.

— Джейкъб е разумен човек — защити го Тори. — Казал ми е, че щом мама оздравее, ще мога да продължа работата със сираците, ако желая. — Тори го удостои с още една мила усмивка. — Моля ви, отче. Не трябва да се тревожите за мен. Всичко ще стане така, както е отредил Господ. Вероятно бракът ми с Джейкъб е негова воля.

Сигурно, в края на краищата, никога не съм била създадена да бъда монахиня и Бог през цялото време е знаел това, но ние с вас не сме могли да го разберем.

— Ти си много мъдра за годините си, *nina* — поклати глава и се усмихна младият свещеник. — Мъжът ти е човек с късмет, щом е намерил такава жена за съпруга.

Тези думи отекнаха в сърцето на Джейк. Той по принцип не обичаше да се моли, но сега мислено отправи благодарност към Бога, сетне, все още незабелязан от никого, тихо се измъкна от стаята. Никога не му е било така леко на сърцето, както след като чу отговорите на Тори. Тя има намерение да си остане омъжена за него! Тя смята да роди неговите деца! Тя наистина призна, че го е сравнявала с други мъже и е установила, че нещо не им достига!

Искаше му се да запее, макар и да не можеше.

Te ще се справят! Техният брак ще успее! Ще направи всичко, което е по силите му, за да ѝ осигури спокоен и щастлив живот и да се погрижи тя никога да не съжалява, че е станала негова жена.

— Благодаря ти, Боже — прошепна Джейк. — Благодаря ти, Кармен. Благодаря и на теб, Тори — скъп ангел мой!

[1] (исп.) Извини ме! — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Тори влезе в спалнята си, но внезапно спря.

— Ана, какво правиш?

Младата прислужница се обърна и се усмихна, като продължи да вади дрехи от скрина.

— Добро утро, сеньора. Как е майка ви?

— Много по-добре е тази сутрин, gracias. Защо изваждаш дрехите ми?

— О! Синьор Джейкъб ме помоли да помогна при преместването на тези неща в новата ви стая — неговата стая. Той предполагаше, че ще искате да прекарате по-голямата част от деня с майка ви.

— Разбирам — смутено промърмори Тори. — Е, да речем, че е прав. Благодаря ти, че правиш това вместо мен.

Зашеметена, тя се обърна да излезе от стаята — дори не си спомняше за какво е влязла. От думите на Ана в главата ѝ нахлуха объркани мисли. При всичките събития в къщата, изобщо не ѝ бе хрумнало, че след като е млада булка, ще трябва вечерта за пръв път да сподели леглото на своя съпруг. А сега вече не можеше да мисли за нищо друго!

През следващите няколко часа Тори бе с опънати нерви. Къде беше спокойната, мъдра, разумна жена, която така уверено бе разговаряла с отец Ромero тази сутрин. Никога преди Тори не се бе чувствала толкова млада и несигурна. Израснала в ранчо, тя не бе съвсем невежа по въпросите на половото сношение, но все пак знанията ѝ се свеждаха само до размножаването на животните. Дори и онова, което знаеше, не бе много, тъй като Рой се бе опитвал да я предпази от тази страна на живота в ранчото, като не я допускаше до оборите и манежите, където кобилите бяха пускани за разплод. Той винаги гледаше да ѝ намери някаква друга работа, когато добитъкът се чифтосваше. Общо взето неговите опити не бяха успешни, но въпреки всичко, познанията ѝ за тези неща при хората бяха много осъдни и сега въображението ѝ се развиши.

О, да имаше с кого да си поговори! Не ѝ се искаше да пита Роза, колкото и да беше близка с нея — живяла бе в тяхното семейство, откакто се помнеше. Пък и никоя от предишните ѝ приятелки не я бе навестявала, или защото не знаеха, че Тори си е вкъщи, или заради болестта на Кармен. Самата Кармен бе прекалено болна, за да я посъветва, а и Тори бе сигурна, че докато майка ѝ оздравее, съветът ѝ вече няма да е необходим. Джейкъб очевидно имаше намерение тя да сподели леглото му още тази вечер!

Тори се опита да мисли за други неща. Макар че майка ѝ спа през по-голямата част от деня, тя седя до леглото и чете. Но рано следобед вече не я свърташе на едно място, също като ерген на вечеринка на стари моми. Ужасно я сърбяха ръцете за някаква по-активна дейност и затова занесе кофи, четки и метли с дълги дръжки в предната библиотека, която също така се използваше като втора всекидневна, и започна да чисти камината.

Все още се занимаваше с това, когато Джейк влезе в стаята, погледна я и избухна в смях.

— Какво, за бога, правиш, скъпа? Изглеждаш като малък коминочистач!

Тори се намръщи, зелените ѝ очи святкаха на фона на почернялото ѝ от сажди лице. Главата ѝ беше омотана с някаква стара кърпа, уж за да я предпазва от мръсотията, но това не беше помогнало много. Беше изцапана от главата до петите. Когато отвори уста, за да му подхвърли някакъв унищожителен отговор, зъбите ѝ проблеснаха като маяци и Джейк отново гръмко се засмя.

— Вземам си думите назад. По-скоро изглеждаш като маймунката на латернаджия!

— Продължавай да ми се подиграваш, глупчо! Нали ти ме накара да чистя!

— О, мила — сподави той смеха си. — Само гледай малкото ти сладко носле да не се изкриви от работа. Просто дойдох да ти кажа, че Кармен е будна и иска да те види за минутка.

— Сега? В този момент? — изписка тя ужасена и дръпна кърпата от главата си. Отдолу изскочиха немирните тъмни къдици на късата ѝ коса.

Нов изblick на смях обхвана Джейк.

— Ако бях на твоето място, поне щях да си направя труда да си измия лицето, скъпа, иначе майка ти няма да може да те познае.

Като повика на помощ цялото си самообладание, Тори величествено мина край него и заяви:

— Я се овладей, Джейкъб. Може и да изглеждам като маймуна, но ти заприличаваш все повече и повече на ревяще магаре.

Няколко минути по-късно тя застана край леглото на майка си. Джейк също беше извикан. Този път обаче случаят не бе спешен. Кармен посочи към ношното шкафче и тихо каза:

— Отвори го. — Когато Тори се подчини, тя промълви: — Верижката. Подай ми златната верижка.

Докато Джейк наблюдаваше как съпругата му отваря ношното шкафче, някаква мисъл проблесна в съзнанието му, но изчезна, преди да я осъзнае. Тори прерови чекмеджето и намери верижката, която майка й винаги бе носила на врата си. Не помнеше Кармен някога да е сваляла тази верижка преди пожара. Сега, вместо кръстчето, което винаги бе предполагала, че се крие в деколтето на майка й, тя установи, че на синджирчето виси пръстен. Беше красив. Искрящ четвъртият рубин украсяваше сребърната халка от великолепно изработен филигран.

Кармен взе пръстена и го подържа в бинтованата си ръка. Светло-кафявите ѝ очи заблестяха от сълзи.

— Твойт роден баща ми го даде, Тория — изхриптя тя. — В деня на нашата сватба. Откакто той умря, винаги съм го носила до сърцето си.

Сълзи изближнаха и започнаха да се стичат по бузите ѝ. Полека и с голямо благоговение тя подаде верижката на Джейк и каза:

— Не мога да разкопчая клипса. — Дългите пръсти на Джейк се потрудиха над малката златна закопчалка, докато най-сетне успя, но когато понечи да ѝ го върне, Кармен поклати глава.

— Само верижката, Джейкъб. Бих искала да вземеш пръстена — спря за момент да си поеме дъх, после продължи. — Ще се радвам, ако сега дадеш на Тория този пръстен вместо брачна халка.

Джейк не знаеше какво да каже. Всъщност, дори и животът му да зависеше от това, нямаше да може да пророни дума в този момент, затова просто кимна — само очите му издаваха колко е трогнат. Когато

срещна погледа на Тори, видя, че и тя се чувства по същия начин. От вълнение хапеше треперещата си устна.

Кармен продължаваше да ги наблюдава. Джейк нежно взе малката ръка на Тори и постави пръстена. Без да изпуска ръката ѝ, той я вдигна и целуна пръстите ѝ. Топлината на устните му възпламени цялото ѝ тяло.

— С любов, Тори — промълви младият мъж. — Завинаги.

Сърцето на Тори подскочи в гърдите ѝ, когато погледите им се срещнаха.

— Завинаги — прошепна с разтреперан глас тя. Солени сълзи се стичаха по бузите ѝ и когато нейният поглед се премести от съпруга към майката, сърцето ѝ едва не се пръсна.

Изведнъж ѝ дойде наум, че вече за втори път стои тук и дава тържествени клетви в най-необичайно за подобни случаи облекло. Беше се омъжила по нощница; сега получаваше брачната си халка, облечена като мърлява просякиня. Роклята ѝ бе почерняла от сажди, косата ѝ — разрошена, самият пръст, току-що украсен с великолепния пръстен, бе все още изцапан. Това я накара да се замисли дали всички важни събития в живота ѝ са обречени да преминават по този начин. Искрено се надяваше да не е така! Вече почти се виждаше как по време на кръщавката на детето ѝ ще бъде облечена в дрипи и обута в ботуши за езда. Ами че дори и първата ѝ брачна нощ бе прекарана върху диван!

Ярки червени петна избиха по бузите ѝ, когато се сети за наближаващата нощ. Вече беше време за вечеря, а тя, разбира се, не искаше да прилича на коминочистач, когато Джейкъб предяви съпружеските си права.

Целуна Кармен по бузата и признателно промълви:

— Благодаря ти, мамо. Пръстенът е красив като теб. Винаги ще го пазя, както ти си го пазила.

После бързо се извини. Трябваше да се изкъпе и оправи. О, защо ли бе избрала точно днешния ден да чисти тази камина?

Тори лежеше в огромното легло на Джейк и трепереше, обхваната от нервно очакване. Мислите ѝ бяха объркани и имаше чувството, че докато той дойде, тялото ѝ ще се разпадне — така силно

се тресеше. Това беше истинско мъчение. Като огледа стаята, тя си спомни времето, когато беше малка и се страхуваше от гръмотевици. Тогава се промъкваше в леглото на Джейкъб и, докато премине бурята, се сгушваше под завивките до него. Сега всичко това ѝ се струваше толкова отдавна. Стаята ѝ изглеждаше чужда, а нейният по-голям заварен брат ѝ беше съпруг! Как можа всичко в нейния живот да вземе такъв неочекван и решителен обрат?

Тори може би щеше да се чувства малко по-добре, ако знаеше, че в този момент и Джейк е изнервен почти колкото нея. Той сновеше насам-натам из градината, несъзнателно тъпчеше цветята и дърпаше от цигарата си така, сякаш беше последната преди екзекуция. Този храбър и смел гангстер, който не помнеше с колко жени е спал, се бе превърнал едва ли не в пълен идиот.

Никоя от неговите досегашни любовници не бе девствена, а и не можеше да понесе мисълта, че ще причини болка на Тори. От толкова време я бе желал, а сега, когато моментът беше дошъл, Джейк Бенър, изключителният любовник, се бе превърнал в кълбо от нерви, докато вървеше към къщата при своята изпълнена с очакване съпруга. Щеше ли да я възбуди достатъчно, за да заглуши болката, която може би ѝ причини? Ами ако тя охладнее в последния, най-важен момент? Може би чаша вино или бренди ще помогнат — колкото да я отпуснат, но не и да я упоят.

Джейк понечи да отвори вратата на своята стая, но се обърна и се отправи към барчето в кабинета. Насред път избърса потта от челото си и отметна кичур коса, все още мокра след банята. По дяволите! Потеше се като кон! И се чувствува като някакъв неопитен младеж, комуто предстои да обладае жена за първи път в живота.

Тори се напрегна още повече, когато чу стъпките на Джейк зад вратата и после, когато усети, че отново заглъхват, едва не припадна от разочарование. Гръм и мълния! Не разбира ли той какво ѝ причинява това безкрайно чакане? Ако не дойде скоро, съпругата му ще получи обриви от притеснение. Ще бъде прекрасна гледка! Очите ѝ се приковаха към вратата. Тя чакаше. Едва не изгуби съзнание, когато видя, че най-накрая дръжката се завъртя.

Джейк тихо затвори вратата след себе си. Без малко да се изсмее при вида на Тори, дръпнала завивките до брадичката си. Много пъти си бе фантазирал как ще я намери в леглото си, но никога не си бе

представял, че ще я завари така. В мислите си я бе виждал в прельстителни френски коприни и атлас, дори напълно гола, но никога точно в такова положение. Тъмнозелените ѝ очи бяха огромни и зорко следяха движенията му, пръстите ѝ стискаха завивките така здраво, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Обзе го съчувствие, когато разбра, че колкото и да е нервен, тя направо е ужасена и без съмнение много по-несигурна от него в онова, което трябва да очаква.

Джейк се приближи до леглото и седна в долния му край.

— Вземи — каза той тихо, като ѝ подаде чашата с вино. — Може да те поуспокои. Само не го изпивай наведнъж, иначе, преди да си се усетила, ще се натряскаш като каубой в събота вечер. — Той не бе пропуснал да забележи как беше омела храната от чинията си на вечеря.

— Бла... благодаря ти, Джейкъб. Знам, че е глупаво от моя страна да се притеснявам толкова, но струва ми се, че просто не мога да се сдържа.

Той взе другата ѝ ръка и стопли ледените пръсти в своята.

— Горкото ми бебче. Всичко стана толкова бързо за теб, че сигурно се чувстваш като след нападение на индианци. Разбирам, скъпа, съвсем естествено е младоженката да е нервна през първата си брачна нощ. Чувал съм, че винаги е така.

Докато Тори пиеше виното си, Джейк започна да си сваля дрехите. Отначало, докато откопчаваше едно по едно копчетата на ризата си, девойката беше приковала поглед към пръстите му. Гледаше с широко отворени очи как сяда на края на леглото, за да си свали ботушите и чорапите. Но когато ръцете му стигнаха до токата на колана, тя сведе поглед към чашата с вино в треперещите си ръце и остана загледана в нея. Дълго и упорито се взираше в проблясващата течност, докато Джейк свали панталоните си и се мушна под завивките при нея.

Младият мъж вътрешно се тресеше от смях. С престорено любопитство се надвеси над вдървеното ѝ тяло.

— Да не би нещо да плува вътре, скъпа? — подразни я, като погледна чашата.

Тори не отговори, а само поклати глава, но Джейк забеляза, че по устните ѝ пробягва лека усмивка. Глупавият му опит да я разсмее, бе излязъл успешен и напрежението помежду им значително намаля.

Той внимателно освободи вкопчените ѝ в столчето пръсти и постави чашата на нощното шкафче до леглото.

— Ела тук, любима. — Притегли я към себе си и положи главата ѝ върху голото си рамо. — Хайде да се погушкаме, искаш ли? — Тя кимна, после въздъхна облекчено и крайниците ѝ малко се поотпуснаха. С безкрайна нежност Джейк започна да гали меката ѝ като перушина коса. — Вече започва да расте — отбеляза той небрежно.

— Следващата година по това време няма и да си спомняш, че е била остригана — отвърна Тори и топлият ѝ дъх погъделичка кожата му.

Следващата година по това време Тори можеше да му роди дете. Тази мисъл го зарадва, но предпочете да я запази за себе си, защото не му се искаше да каже нещо, което пак да я накара да се стегне тъкмо когато започваше да се отпуска. Ръката му леко погали през нощницата рамото и гърба ѝ, започна нежно да масажира стегнатите сухожилия на врата ѝ! Устните му се плъзнаха по главата ѝ, спряха се на слепоочията и усетиха как сърцето ѝ заби малко по-бързо.

— Имай ми доверие, ангелче — прошепна той. — Знаеш, че никога няма да ти причиня болка.

Тори вдигна лице към него и срещна погледа му.

— Джейкъб, ти си държал ръката ми, когато съм прохождала. Ти ме научи да яздя първото си пони. Винаги, когато е трябвало да се уча на нещо ново, ти си бил човекът, който ме е ръководил. Сега — въздъхна тя плахо — трябва да ми покажеш как да стана жена, защото изобщо не знам какво да правя. Не че толкова се страхувам, просто не знам какво да правя.

Детинската ѝ откровеност, доверчивостта, с която говореше, го трогнаха до дън душа.

— Ти само се отпусни и ме остави да те любя, Тори. Позволи ми да те докосвам и целувам. Това е всичко, което трябва да правиш. Останалото ще свърша аз.

— Но къде да дяна ръцете си? Боже мой, чувствам се толкова неловко. Сякаш цялата съм само лакти и колена!

В гърдите му напираше смях.

— Можеш да ме докосваш, когато и където поискаш, миличката ми — прошепна той. — Няма да имам нищо против, повярвай ми.

След като ѝ каза това, Джейк побърза да я целуне, преди тя да успее да измисли някой друг момичешки въпрос. Добре я познаваше и беше сигурен, че може да прекара цялата нощ в приказки, докато той умираше от желание да ѝ покаже всичко.

Огнените устни на Джейк уловиха нейните и прогониха всяка друга мисъл от главата на Тори. Сега съществуваха само неговите устни върху нейните и галещите му ръце. Когато устата му се разтвори предизвикателно, устните ѝ леко се открехнаха и езикът му се стрелна между тях. О, тя бе сигурна, че дори раят не е по-прелестен. Обля я топлина, когато езикът му се завъртя около нейния, като я приканваше да се включи в играта му.

Тя се притисна още по-плътно до него. Искаше ѝ се да се слее с Джейк. Сякаш светкавица порази и двамата, когато пръстите ѝ се вплетоха в тъмните косми на гърдите му. Джейк простена от наслада, а Тори се задъха от удивителния трепет. Под пламналите си длани усети как зърната на гърдите му се втвърдяват още повече и моментално си помисли какво ли ще изпита, ако ръцете му погалят нейните гърди.

Като че прочел мислите ѝ, Джейкът повдигна гърдите ѝ и ги обхвана в шепи. После палците му погладиха зърната през платата на нощницата. Приятното усещане накара Тори да издаде сподавен вик, изпълнен с желание. Сякаш току-що я бе възпламенил. Устата му изостави нейната и потърси щръкналото връхче. Горещото влажно подръпване изпрати истински огнени потоци чак в стомаха ѝ. Тя дори и не помисли да се съпротивлява, когато Джейк изхлузи нощницата през главата ѝ и я захвърли на пода. Единствената ѝ цел в този момент беше да се приближи до него колкото е възможно повече.

Когато устата му подири гръдта ѝ, между тях нямаше нищо друго, освен топлина, а насладата бе невероятна. Пръстите на Тори се вплетоха в тъмната му коса и притиснаха главата му. Тя едва дишаше от желание. Съвсем смътно, със замъглено от страст съзнание, усети възбудата му до бедрото си и грубите му космати крака до нейните. Телата им се докосваха във всяка точка, кожата ѝ гореше, всеки сантиметър от плътта ѝ сякаш бе по-жив и по-чувствителен от всяко.

Джейк положи огромната си ръка върху корема ѝ — този невероятно властен жест я дари с нови тръпки, от които ѝ се свиха чак пръстите на краката. Другата му ръка бавно галеше тялото ѝ — от рамото до бедрото, като спираше само за да подразни гърдите, които

устните му сега бяха изоставили. Те проправяха нова пътешка от шията до рамото, и обратно, като лениво хапеха ухото ѝ.

През цялото време Джейк ѝ шепнеше нежни думи — казваше ѝ колко е очарователна, колко е съвършена, колко е привлекателна, а Тори се разтапяше от неговите слова и ласки. Ръцете ѝ милваха горещия му гол гръб, усещаха как мускулите му се стягат от допира, наслаждаваше се на истинската мъжка сила под върховете на пръстите си.

— О, ангел! — гласът му беше пресипнал от желание. — Колко си красива, мека и гладка като стоплен от слънцето мед!

Тори бе вече напълно омагьосана, когато ръката му се пълзна към вътрешната страна на бедрото ѝ и остави огнена диря между краката ѝ. Пръстите му се заровиха в тъмните къдри, за да открият източника на нейната страсть, онази скрита там пулсираща точка на желанието. Още едно стенание спря в гърлото ѝ при тази нова атака, това изпепеляващо докосване там, където ничия ръка не се бе осмелявала да проникне. Тори дори забрави да диша, докато съпругът ѝ нежно галеше копринената ѝ плът. Чувстваше се, сякаш кръвта ѝ кипи във вените; насладата нарастваше все повече. Боеше се, че ще се побърка от копнеж, шепнеше безспир името му.

Краката ѝ сами се разтвориха още повече и му осигуриха по-лесен достъп, докато дългите му тънки пръсти я подготвяха да го приеме в тялото си. Тори изви тялото си като дъга. Умоляваше го да свърши с това блажено мъчение, да изпълни болезнената празнота в нея.

— Джейкъб! Моля те!

— Сега, любима. Сега.

После тя усети как Джейк се повдигна и се премести върху нея, сетне внимателно проникна в нея, за да я превърне в жена. Но стана точно онова, от което той се страхуваше. Тялото ѝ отново се скова и се наложи Джейк да употреби ценни минути и неописуемо търпение, за да разсее страховете ѝ. Трябваше да ѝ шепне мило, да я целува нежно, докато тя отново започна да потръпва нетърпеливо под него.

Едно-единствено втурване напред, един-единствен момент на болка и той бе проникнал вече пътно в нея. Още една малка пауза, за да позволи на тялото ѝ да се приспособи към неговото, сетне той ритмично се задвижи — дълги, плавни удари, които засилваха

възбудата ѝ и я караха да забрави болезнения миг отпреди малко. Инстинктивно Тори се повдигаше, за да посреща неговите тласъци, плътно го притискаше до себе си и въодушевено потъваше в огнения облак на страстта.

После изведнъж тялото ѝ едва не се взрви от екстаз. Двамата лудо се понесоха в никаква въртележка от ослепителни пламъци; искри хвърчаха край тях, над тях, в тях. Тори изкрещя и чу как нейният вик се слива с неговия. Остана зашеметена, вкопчена в него, докато всичко наоколо постепенно се върна на мястото си.

Задъхани, смяяни, те не намираха думи да опишат страстта, която току-що бяха споделили. Въпреки целия си предишен опит, Джейк бе онемял, а Тори изобщо не се опитваше да изкаже какво бе изпитала. Тя само обърна към него очи, изпълнени с благоговение и прошепна:

— О, Джейкъ!

После притегли устните му към своите и го дари с такава прелестна целувка, за каквато дори и не бе сънувал, че може да съществува на тоя свят.

ОСМА ГЛАВА

Пробуждането на Тори бе прелестно. Нещо нежно и благоуханно я гъделичкаше по бузата. Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха, за да види как Джейкъб прекарва кадифените листенца на една роза по гърдите ѝ и накрая я поставя между тях. Той се усмихваше лениво, грейналите му светлокафяви очи се взираха в нея с любов.

— Събуди се, поспаланке. Толкова много ми струваше да ти донеса закуската в леглото, че ще е по-добре да я изядеш, докато е гореща — той ѝ намигна многозначително и се пресегна за подноса в долния край на кревата. — Трябва да се подкрепиш, ангелче.

— Закуска в леглото! Боже господи, Джейкъб! Какво те е прихванало?

Тори подуши одобрително. Кафе, палачинки, хрупкав препържен бекон... и пресни диви ягоди! Джейкъб трябва да е станал много рано, за да ги набере. Дано закуската да е толкова вкусна, както изглеждаше по миризмата — тогава щеше да се наслаждава на всяка хапка. Беше така изгладняла!

— Е, скъпа, да речем, че просто те ухажвам. В края на краищата всичко стана толкова бързо, а пък всяка жена има нужда от ухажване поне веднъж в живота си, нали? — сmutено повдигна той рамене и се засмя.

Тори му отвърна с усмивка и цялото ѝ лице се озари.

— Не знам дали жените наистина имат нужда от ухажване, но го оценяват. Надявам се, че ще ми хареса твоето внимание.

Да седи съвсем гола под тънкия чаршаф и да яде закуската, докато Джейкъб се наслаждава на голите ѝ гърди, между които все още бе притисната розата, бе ново, непознато усещане. Той не ѝ бе разрешил да си вземе нощницата от пода, твърдеше, че гледката му доставя такова голямо удоволствие, че няма да ѝ позволи да му го отнеме. Докато тя се хранеше, Джейк лежеше в долния край на леглото, без да сваля очи от нея.

Когато Тори изяде всичко и останаха само ягодите, съпругът ѝ седна по-близо до нея. Премести подноса и започна да ѝ подава вкусните плодове един по един. Сладък лепкав сок покри устните и покапа по разголените ѝ гърди, защото Джейк държеше сочните плодове на такова разстояние, че тя всеки път трябваше да се протяга, за да ги достигне, като успяваше да отхапе само по малко. При всяка хапка капеше все повече сок, докато най-накрая започна да се стича на розово-червени струи по голите ѝ гърди и между тях.

Това бе най-чувственото преживяване, което Тори можеше да си представи, особено след като видя пламъчето на страстта да се разгаря в очите на Джейк. Нейните сетива също бяха болезнено възбудени.

— Няма ли да хапнеш и ти? — гласът ѝ трепереше от копнеж.

— След минутка, любов моя. След минутка.

Последната ягодка едва не заседна в гърлото ѝ — езикът на Джейкъб жадно облизваше лепкавата течност върху едната ѝ гръд.

— Вкусно! — отбеляза той нежно.

В отговор Тори успя само сподавено да простене. Зъбите му уловиха оцветеното в розово връхче. Той леко го захапа, после облекчи слабата болка с нежно поглаждане с език. Сантиметър по сантиметър Джейк усърдно облизваше лепкавия нектар от пламналото ѝ тяло, докато накрая Тори бе извън себе си от копнеж. Ласка след ласка възбудата ѝ нарасна така, че тя възнегодува срещу това блажено мъчение и започна да го моли да дойде при нея.

Ръцете ѝ трескаво се опитаха да му помогнат, докато Джейк съмкваше дрехите си. В следващия миг той бе върху нея, потънал дълбоко в нея, изпълнил празнотата — задоволяваше огромното, ненаситно желание, което бе събудил у двамата, и в същото време го усилваше. Страстта им нарастваше и ги издигаше неумолимо до шеметни висини, към върховете на неописуемото блаженство.

Тогава, като в никакъв чуден сън, Тори полетя — понесена на крилата на възторга, тя се въздигаше през цветните като дъга облаци на екстаза и се докосваше до самия рай. Бездиханна от учудване, здраво се притискаше към Джейкъб, единствената ѝ котва в този божествен, ефирен летеж. Те се извисиха докъдето сърцата им стигат и цяла вечност останаха заряни извън времето, после плавно се понесоха надолу, нежно притиснати един до друг.

Тори бе напълно омагьосана. Ако Джейкъб ухажваше по такъв начин, то тя, разбира се, нямаше от какво да се оплаче! Доброто й настроение се повиши още повече, когато надникна при майка си и видя, че Кармен е по-добре от предишния ден. Най-сетне всичко вървеше добре. Навън слънцето грееше, птиците пееха; Бог седеше на своето небе и всичко на света беше наред!

Младата жена си каза, че поне днес нищо няма да помрачи радостта ѝ, но сгреши. Скоро след обяд Ана ѝ съобщи, че Милисънт Мур, една от най-старите и скъпи приятелки на Тори, я чака в sala. Зарадвана, че приятелка от детските ѝ години я е посетила, Тори се спусна да я поздрави. Едва бе прекрачила прага, когато Мили скочи от стола си и започна да я обсипва с въпроси и дори не ѝ даде възможност да я посрещне както трябва.

— Вярно ли е, Тори? Из целия град са плъзнали слухове, че си напуснала манастира и си се омъжила за брат си! Да избереш точно своя брат — от всички други мъже!

Слисана, Тори успя само да кимне и каза:

— Да, омъжих се за Джейкъб, но...

— Как си могла? — прекъсна я Мили с неистов писък. — Това е незаконно! Това е неморално! О, небеса, Тори! Да не си се побъркала? Та това е грях, да не говорим, че е противозаконно!

— Мили, моля те! — извика Тори. — Успокой се и просто ме изслушай за минута!

Тя посочи към стола, който Мили току-що бе освободила, и приятелката ѝ отново се отпусна в него с унила въздышка и израз на безпомощна недоверчивост.

— Няма нищо грешно в женитбата ми с Джейкъб — побърза да обясни Тори. — Джейкъб не е мой брат, макар че много хора са склонни да забравят това. Той е само завареният ми брат, а сега е мой съпруг. Господи! Не мога да повярвам, че хората толкова обичат да клюкарстват; винаги правят от мухата слон и преувеличават, докато изопачат истината до такава степен, че човек не може да я познае. Наистина ли мислиш, че мога да направя такова нещо, Мили? Можеш ли дори да си представиш, че отец Ромеро ще оправдае подобна церемония, камо ли да я извърши?

Мили облекчено въздъхна, поклати глава и призна:

— Не. Но все пак остава фактът, че ти действително си напуснала манастира и че той все още е гангстер. Едва не припаднах, когато чух! Все още не мога да повярвам, че си го направила, нищо че не ти е роден брат.

На Тори ѝ идеше да удуши приятелката си. Защо хората винаги си пъхат носовете в чуждите работи? Мили би трябвало да е щастлива заради нея, не да я осъжда, и Тори побърза да ѝ го каже.

— Мислех, че си ми приятелка, Мили. Когато реших да вляза в манастира, ти изпадна в истерия и много ясно си спомням как ми казваше, че хвърлям живота си на вятъра. Сега съм отново у дома и най-малкото, което можеш да направиш, е да ми пожелаеш щастие в брака.

— Аз съм твоя приятелка Тори и наистина искам да си щастлива. Точно затова съм така загрижена за теб сега. Обичам те като сестра и не искам да страдаш.

— Джейкъб по-скоро ще умре, отколкото да ме наскърби — възрази Тори. — Ти знаеш това.

— Така ли? Тори, толкова време мина, откакто бяхме малки. Да, той беше любещ брат тогава, но сега — кой знае? Хората се променят и се страхувам, че Джейкъб може да се е променил повече от другите. Той е убиец, Тори. Печели пари, като застреля хора на улицата! Нима можеш да живееш с тази мисъл? Не можеш просто така да затвориш очи и уши и да се преструваш, че това не е вярно.

Обидена и сърдита, Тори се сопна на бившата си приятелка:

— Би трябвало да те изхвърля оттук, Мили Мур! Но преди това ще се опитам още веднъж да те убедя, че Джейкъб не е такъв, какъвто го изкарват. Никой ли не помни какво го накара да стане гангстер? Нима не помниш колко бе съкрушен, когато Керълайн, Чарли и бебето бяха убити от онези пияни престъпници? Той бе единственият човек с достатъчно здрав разум, за да тръгне след тях, макар да беше толкова млад, уплашен и неопитен. Вярно е, че взе отмъщението в свои ръце, но какво друго можеше да направи? Трябваше ли да седи, да гледа как шерифът не предприема нищо и да остави онези убийци да избягат ненаказани?

— Добре де, но като постъпи така, Джейкъб стана също като тях, нали? — изтъкна Мили.

— Не! Не вярвам. Никога няма да повярвам в това за него и няма да слушам злословия по негов адрес. Освен това сега Джейкъб се е отказал от предишния си живот. Върнал се е завинаги и ще управлява ранчото, ще остави миналото зад гърба си, а аз ще му помогна да го стори.

Мили примирено поклати глава.

— Тогава и на двама ви желая късмет, тъй като имате пред себе си доста стръмен път, мила моя, колкото и да ти се иска да бъде другояче. Хората просто няма да оставят Джейкъб да забрави миналото си така лесно. Той има много лоша слава. Дори приятелите, които са го познавали цял живот, ще го загърбят. Ако ще само половината от онова, което са чували да е вярно, то пак ще е достатъчно да ги накара да се отдръпнат от него. Животът няма да бъде лек и за двама ви, но от това ще страдаш най-много ти, Тори.

— А ти, Мили? — попита колебливо Тори, съзнавайки, че приятелката ѝ говори истината. — И ти ли ще му обърнеш гръб, без да му дадеш възможност да докаже, че не си права? Ще ми обърнеш ли гръб? Ще се преструваш ли, че дружбата ни изобщо не е съществувала през всичките тези години?

Мили стана от стола. Очите ѝ блестяха от сълзи, когато прегърна приятелката си.

— Как бих могла да постъпя така с теб, Тори? Това ще нарани повече мен, отколкото теб, струва ми се. Просто исках да знаеш срещу какво се изправяш и какво ще кажат хората. Надявам се, скъпа, че не си събркала за Джейкъб. Моля се да излезеш права за него.

Джейк трепна, събуди се и изведнъж седна в леглото. Сърцето му силно бълскаше в гърдите; в главата му се въртеше сънят, който го беше събудил. Преди Тори да разбере какво става, той бе скочил от леглото и нахлузваше панталоните си.

Докато спяха, главата ѝ бе лежала върху рамото му и когато той стана така рязко, младата жена замалко не падна на пода.

Тя разтърка очи и примижа в мрака на стаята.

— Какво става, Джейкъб? Колко е часът? Къде отиваш?

— Всичко е наред, скъпа. Заспивай.

— Какво става? — повтори сънено тя.

— Току-що си спомних нещо, което трябва да проверя. Не се тревожи.

— Среднощ е — възрази тя. — Каквото и да е то, не може ли да почака до сутринта?

Джейк почти бе прекосил стаята, но се върна и бързо я целуна по бузата.

— Гледай леглото да не изстине, аз ще се върна, преди да усетиш обеща й и излезе, преди тя да го обсипе с нови протести.

Джейк вървеше бързо, с широки крачки към другото крило на къщата и опустошената спалня на баща си и си припомняше онова, което внезапно го бе събудило. В съня си той отново бе видял как Кармен дава на Тори сватбения пръстен. Кармен бе посочила чекмеджето на нощното шкафче, а Тори бе протегнала ръка да го отвори. Но вместо да извади оттам златната верижка и пръстена, Тори бе измъкнала пистолет. После, както обикновено става в сънищата, Тори внезапно се обърна към Рой, хванала в ръце револвера — калибър 44, с дръжка от слонова кост, който той бе носил по време на Гражданската война.

Джейк стисна устни при мисълта за баща си и за барабанлията, който бе гордостта и радостта на Рой. Рой беше подменил обикновената ръкохватка с дръжка от инкрустирана слонова кост. Инициалите му бяха гравирани от външната страна. Рой много се гордееше с този пистолет.

Джейк знаеше, че баща му винаги го бе държал подръка, особено след като се бе парализирал. Нощем оръжието стоеше в чекмеджето на нощното му шкафче. То още трябваше да е там, но Джейк някак си бе забравил за него и от разсеяност бе пропуснал да провери, докато този сън не му го напомни. Сега вече разбра какво го смuti онзи следобед в стаята на Кармен. Щом като тя посочи към шкафчето, Джейк съмътно си припомни за чекмеджето в шкафчето на баща си.

Джейк се пресегна към шкафчето, почерняло и изкорубено от пожара, и се зачуди защо Рой не се бе събудил и не е грабнал оръжието през онази съдбовна нощ. Пистолетът му е бил подръка и той е можел да предотврати убийството си, ако действително там е имало нападател, както подозираше Джейк.

Чекмеджето беше заяло и младият мъж трябваше да го бълска и дърпа, докато най-сетне успя да го измъкне напълно. Заопипва с ръце

из него, но не намери пистолета. Намръщи се, извади кибрит от джоба си и запали клечка над чекмеджето. Вътре намери овъглена хартия, полуобгорена книга, няколко изгорели кибритени клечки и също толкова овъглени пури — всичките жертва на пламъците, които бяха съсипали останалата част от стаята. Пистолетът липсваше.

Джейк не искаше да се откаже от търсенето на толкова важна улика и затова донесе една газена лампа от кабинета и продължи огледа. Прерови всяко кътче и ъгълче, всяко чекмедженце в стаята, но не откри револвера. Сутринта ще разпита прислугата дали някой от тях е виждал пистолета, но в този момент Джейк беше готов да се обзаложи на цялото си състояние, че човекът, беше убил Рой, сега притежава револвера. Като знаеше колко много Рой цени това оръжие, той побесня при мисълта, че убиецът на баща му е взел любимата му вещ. Все пак беше никак си доволен, защото това щеше да улесни търсенето — когато открие сегашния притежател на пистолета, е много вероятно да открие и убиеца на баща си.

— Ще го намеря, татко — прошепна той тихо в празната стая. — Заклевам се, ще го намеря!

Джейк хвърли един последен непоколебим поглед към овъглените останки от мебели, обърна се и излезе.

След това щателно претърсване на господарската спалня, Джейк вече знаеше, че не е останало нищо, което да уличава убиеца или да дава някакъв допълнителен ключ към загадката. Утре с неговите хора ще започне от тази стая ремонт на изгорялата част от къщата. Джейк смяташе, че повече не би могъл да минава покрай стаята, нито пък да влиза в нея, докато не бъде изчистена от всичко, напомнящо трагичната смърт на баща му. Може би чак когато напълно се ремонтира и обзаведе с други мебели, с Тори ще се преместят в нея и ще я изпълнят с щастливи спомени за новия господар и господарката на ранчото „Лейзи Бий“.

А дотогава, при малко повече късмет, убиецът на Рой щеше да гори в ада, така както самият Рой бе изгорял тук, и спомените за случилото се в тази стая не биха измъчвали Джейк толкова много.

За да започне ремонт на къщата, Джейк трябваше да пропътува дванайсетте километра до Санта Фе, откъдето се снабди със строителни материали. Докторът ги бе посетил отново и бе много доволен от възстановяването на Кармен, затова Тори смяташе, че няма

да е опасно, ако остави майка си само за един ден в опитните ръце на Роза. Толкова време не бе напускала дома си за повече от няколко минути, камо ли за пътуване чак до Санта Фе. Освен това имаше да прави някои покупки и почти не можеше да си спомни кога за последен път бе купила нещо за себе си. Почти две години бе прекарала в манастира.

Джейк се радваше от факта, че Тори ще го придружава. През цялото време му се искаше да й предложи да дойде с него, но се опасяваше, че ще му откаже заради Кармен. Беше му приятно тя да седи до него в двуколката и като слънчев лъч да озарява досадното пътуване. С крайчеца на окото си забеляза как тя със стеснение приглади късата си коса. Като си спомни колко отдавна Тори не бе ходила в града — разходка, която всяка жена в нейното положение правеше веднъж месечно, Джейк изведнъж осъзна колко притеснена е съпругата му заради външния си вид.

Усмихна й се и побърза да я успокои:

— Изглеждаш много хубава днес, скъпа.

Тя направи гримаса и приглади една немирна кафява къдицица.

— Косата ми е прекалено къса. Всички ще забележат и ще ме зяпат.

— Ако те зяпат, то ще е само защото си най-красивата жена по тия места.

— Джейкъб! — възклика Тори и принудено се изкикоти. — Струва ми се, че си голям флиртаджия.

— Но само с най-красивата жена в областта — засмя се той и се наведе да я целуне леко по устните.

— Много хитро от твоя страна — пошегува се Тори и го смушка здраво в ребрата. — Особено ако искаш да останеш читав, господин Бенър.

Наистина, докато преминаваха през града, хората зяпаха двуколката им, но това нямаше нищо общо с дълбината на косата на Тори. Джейк, и Тори се опитаха да не обръщат внимание, но не можеха да не забележат как почти всеки, край когото преминеха, се заковаваше на място, заглеждаше ги и после бързо продължаваше, сякаш бързаше да разгласи мълвата, че Бенърови са в града. Въпреки трополенето на двуколката, Тори сякаш чуваше одумките им. Стана й мъчно — Мили беше права.

Тори се увери колко права е била Мили, когато Джейк спря двуколката пред магазина на Алдер и й помогна да слезе. Три жени на тротоара веднага демонстративно ѝ обърнаха гръб с явно пренебрежение. Тори бе ужасена и не можа да го скрие, макар че се опита да се усмихне весело на съпруга си.

Челото на Джейк се набразди от отвращение и яд.

— Съжалявам Тори — прошепна ѝ на ухoto. — Трябаше да се досетя, че ще стане точно така. Струва ми се, че аз самият така съм свикнал с всичко това, че изобщо не се притеснявам какво мислят хората за мене. Но когато те подложат на унижение, това вече е друга работа.

Тори леко докосна бузата му, без да сваля ръкавицата си. Очите ѝ бяха малко тъжни, но въпреки това искряха от любов.

— Няма нищо, Джейкъб. Очаквах подобно отношение след посещението на Мили. Просто ще трябва време, това е всичко. Освен това е и много добра възможност да разбера кои са истинските ми приятели, и кои — само на думи.

— Отец Ромеро е прав — учудено поклати глава той. — Ти си прекалено мъдра за годините си.

Тори широко отвори очи.

— Джейкъб! Ти си подслушвал!

— И също така научих някои много интересни неща онази сутрин — потвърди той, след като вече се беше издал.

— По-късно ще поговорим пак за това — закани му се закачливо Тори, — а сега защо не си свършиш работата, пък аз да напазарувам, иначе няма да приключим навреме и да се приберем по светло.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита Джейк и погледът му се отклони към жените, които стояха наблизо.

— Разбира се, всичко ще е наред. Върви, Джейкъб. Имай ми доверие, ще се оправя сама с покупките.

— Имам ти пълно доверие, скъпа — каза той сериозно, отдалечи се и я остави да се взира след него със смяяна усмивка.

Когато влезе в магазина, Тори бе посрещната почти по същия начин, макар че някои от дамите бяха достатъчно хитри, за да прикрият чувствата си по малко по-изискан начин. Няколко от тях действително я поздравиха с престорени учтиви усмивчици и се осведомиха за здравето на майка ѝ. Всички крадешком поглеждаха към

пръста ѝ, за да видят дали е възможно разпространяваните слухове да са верни.

Тори се разкъсваше от противоречиви чувства. От една страна, ѝ се струваше, че едва ли не е задължена да носи на врата си табелка с надпис: „Джейкъб Бенър не е мой брат. Да, ние сме женени“, от друга страна, с Джейкъб не дължаха никакви обяснения на тези клюкарстващи гъски. Някои от тях, откакто се помнеше бяха нейни и на майка ѝ приятелки или поне се преструваха на такива. Сега те показваха действителния си лик! Надяваше се всичките да си изкълчат проклетите вратове, докато се протягат да видят ръката ѝ, косата ѝ, скандалния ѝ съпруг.

Докато стоеше пред тезгая и чакаше Хариет Алдер да ѝ изпълни поръчката, около нея се събра малка групичка любопитни жени. Ушите им направо щръкнаха от напрягане да чуят какво ще каже Тори.

— Добро утро, Виктория — поздрави я госпожа Алдер. — Отдавна не си идвали.

— Да, сеньора — лаконично отвърна Тори и се зае да изрежда необходимите ѝ стоки.

Суетейки се насам-натам, за да изпълни поръчката, Хариет отбеляза небрежно:

— Всички чухме за пожара у вас. Моите съболезнования за баща ти. — Тори мълчаше — нарочно не поправяше очебийната грешка, че Хариет говореше за Рой като за неин баща. След кратка пауза жената продължи: — Как е майка ти? Преди няколко дни докторът беше тук и каза, че е била доста зле.

— Сега е много по-добре — отвърна Тори. — Ще ѝ предам, че сте питали за нея.

— Разбира се, миличка — Хариет постави цяла купчина от стоката си на тезгая пред Тори и я погледна лукаво. — Чувам, хората приказват, че при теб има и още нещичко. Разправят, че си оставила манастира и си се омъжила за онът негодник — сина на Рой.

Тори повдигна брадичка готова да се защитава.

— Трябва да сте чули неправилно, госпожо Алдер. Рой Бенър имаше само един син и според мен той никога не е бил негодник.

Хариет дрезгаво се изсмя:

— Е, тогава, госпожичке, мненията ни малко се различават. Доколкото си спомням, Джейк Бенър е доста известен с бързата си

стрелба и ако на него не му викат негодник, не знам тогава на кого.

Очите на Тори заискриха от справедлив гняв. Погледна възрастната жена право в лицето.

— Не си спомням да съм ви искала мнението, госпожо Алдер. Нито пък ме интересува какво мислите. Вие сте ограничена жена и клюкарка, а това е една доста жалка комбинация! Съчувствам на вашия съпруг!

Като каза това, Тори тикна нещата от тезгяха в провисналите от изненада ръце на Хариет и се обърна към слисаната жена и към всички:

— Ще пазарувам другаде — там, където няма да ми се налага да се боря с празни клюки и зли езици.

Сетне се отправи към вратата с царствена походка.

— Довиждане, дами — насочи тя последния си удар към всички.

— Искрено се надявам довечера на масата да сервирате на горкичките си съпрузи нещо повече от глупави клюки.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тори можеше да напазарува много по-лесно от магазина на Алдер, вместо да обикаля из другите, но все пак успя да се оправи с покупките. По пътя бе принудена да понесе допълнителни подигравки, но гневът ѝ помогна да не им обърне внимание. Също така ѝ помогна и срещата с няколко жени — повечето от тях бивши приятелки, които предпочетоха да не обръщат внимание на разпространяваните за нея и Джейк слухове. Любезните им поздрави, сърдечните покани и благопожеланията им бяха като балсам за обтегнатите ѝ нерви. Сърцето ѝ се стопли при мисълта, че все още може да счита толкова много хора от града за свои приятели, независимо от презирителното отношение на други.

Междувременно Джейк имаше свои проблеми, докато се опитваше да се спазари с търговците от Санта Фе. Приятелите му от момчешките години се преструваха, че не го познават. Служителите и собствениците на магазини явно предпочитаха той да пазарува от друго място, но страхът им от него ги караше да го обслужват бързо и учтиво. Джейк не беше изненадан от подобно отношение — не му беше за пръв път, но всичко това го изнервяше. Защо бяха толкова убедени, че е непоправим? В края на краишата, почти всички знаеха, че се е приbral окончателно, че е собственик на ранчото и че възнамерява да остане, особено след като с Тори се бяха оженили. По дяволите! Трябваше ли да минават покрай него като послушни зайчета и да се държат така, сякаш бе готов да ги застреля между очите, щом нещо не му хареса?

Джейк се отправи към адвокатската кантора и докато пресичаше улицата, се опита да обуздае гнева си. Тори бе права, като казваше, че ще е нужно време — хората от Санта Фе не бяха готови да го посрещнат с отворени обятия. Поне засега. Но когато видеха, че наистина смята да започне нормален живот и не ходи из града с вдигнат предпазител, готов да застреля всекиго, тогава може би щяха да го приемат отново.

Уейн Найстър го бе помолил при възможност да се отбие в кантората му. Имаше документи, които Джейк трябваше да подпише. Сега, седнал пред голямото дъбово бюро срещу адвоката на баща си, младият мъж реши да сподели с него подозренията си. Трябваше да чуе неговото мнение за случилото се в „Лейзи Бий“ и за това, кой би могъл да бъде отговорен за смъртта на Рой. Обаче реши да не казва нищо за изчезналия револвер, докато опознае Найстър по-добре и се убеди, че може да му вярва.

— Я да видим — провлечено изрече адвокатът, подпрял замислено с две ръце широката си брадичка. — От онова, което ми каза, изглежда, че пожарът не е случаен, както предположихме всички. Но нямаш кой знае колко доказателства, за които да се заловиш, момче. Възможно ли да е бил някой, който е искал да отмъсти лично на теб? При твоя занаят, човек непременно си създава доста врагове.

Прямото отношение на стария адвокат бе ако не приятно, то окуражително. Поне не говореше със заобикалки — това бе достойно за уважение.

— Не — поклати глава Джейк. — Не мисля така. Защо ще си правят труда, след като аз дори не съм си бил вкъщи? Дявол да го вземе, прибидал съм се само два-три пъти през последните седем години. Освен това не разгласявам наляво и надясно къде живее семейството ми. Мога да преброя на пръстите на едната си ръка хората, на които бих се доверил достатъчно, а освен това трима от тях са мъртви.

Найстър повдигна вежди и попита:

— А другите двама?

Джейк се усмихна кисело.

— Един мой приятел в Аризона и вие. За Блейк залагам главата си. А на вас ще доверя делата си с надеждата да не ме разочаровате.

Адвокатът отметна глава и се засмя толкова силно, че чак коремът му се разтресе.

— Харесваш ми, момче! Може да не сте се разбирали с баща ти, но все пак ми напомняш за него. Той беше много твърд и упорит човек.

Джейк кимна и побърза да смени темата.

— Искам да ми направите завещание.

Найстър се смръщи.

— Да не очакваш нови неприятности?

— Да, а не знам точно какви — призна Джейк. — Човекът, убил баща ми, може да се опита да убие и мен — независимо от слуховете, нямам очи на тила си. Също така, както отбелязахте, съм си създал много врагове. Ще се разчуе, че сега живея тук, и някои от старите ми съперници може да си наумят да mi направят не съвсем приятелско посещение. Искам да съм сигурен, че Тори ще наследи всичко, ако нещо се случи с мен. Освен това исках да ви разкажа за подозренията си — надявам се ако наистина ме убият, да се погрижите за жена ми.

— Хубав план — одобри Найстър. — Веднага ще се заема с изпълнението му и ще помисля кой би могъл да убие баща ти. Между другото, Виктория знае ли нещо?

— Още не. Не искам да ѝ казвам, докато не се наложи. Тори и без това си има достатъчно грижи покрай Кармен и всичко, което се случи напоследък.

— Добре, другата седмица ще намина към вас със завещанието. И поздрави младоженката. Много хубаво и мило момиче си имаш, Бенър.

Джейк тъкмо излизаше от банката, когато някой изскочи зад гърба му и енергично го тупна по рамото. Джейк се извърна със стиснати юмруци и се оказа лице в лице с Бен Къртис, приятел от детството му, когото не бе виждал поне четири години.

— Джейк, стари мошенико! Не повярвах на ушите си, когато чух, че си се върнал.

Широката, искрена усмивка на лицето на Бен накара Джейк да понамали бдителността си.

— Бен, винаги си бил малко безразсъден — каза той и раздруса ръката на приятеля си. — Как можеш да се промъкваш зад гърба на такъв злодей, за какъвто ме смятат? Можеше да те фрасна по носа.

— Нее — проточи Бен спокойно. — Да не мислиш, че вярвам на всички тези измислици? Не съм чак толкова тъп, колкото изглеждам. Хей! Искаш ли да пийнем по нещо? Устата ми е пресъхнала.

— Сигурен ли си, че искаш да те видят с мен? — попита Джейк с тон, който въпреки усмивката на лицето му показваше, че говори сериозно.

Бен сви рамене.

— Предпочитам да поприказвам с теб, отколкото да обикалям из оня магазин за дрехи с Нанси Елън и двамата пакостници — нашите скъпоценни отрочета — пошегува се той. — Това си е истинско мъчение, стари приятелю.

— Предполагам, че скоро ще сполети и мен — засмя се Джейк.

— Да, чух, че си се оженил за Тори. Боже, Джейк, да можеше да чуеш само какво се разправя из града за вас. Човек ще си помисли, че никой няма мозък да си спомни, че не си й наистина брат. И ако ги слушаш, излиза, че направо си я отвлякъл от манастира, завлякъл си я вкъщи за косата и си я накарал да се венчаете.

Джейк присви очи и стисна зъби от яд.

— Проклети клюкари — изръмжа той. — И да ги вържеш, пак ще дрънкат, вместо да си гледат работата.

— Хич да не ти пuka — рече Бен. — Другата седмица ще клюкарстват за нещо друго и тая новина ще е вече стара.

— Естествено, но дотогава Тори ще страда най-много от всички. Някои от тия самодоволни гъски вече я гледат от високо.

— Тогава, надявам се да завали. Да настъпи потоп, та всичките да се изподавят, преди да са си показали човките навън.

Джейк отново се засмя и двамата с Бен влязоха в кръчмата. Изведнъж всички разговори секнаха. Муха да бръмне, щеше да се чуе. Всички наблюдаваха как Джейк и Бен седнаха на една маса.

— Я глей, Джейк — каза Бен достатъчно високо, за да чуят всички. — Ти въдворяваш тишина по-добре от стария отец Мигел!

Те седяха на масата, пиеха и, без да обръщат внимание на присъстващите, говореха за миналото и за това, което им се бе случило напоследък. Тогава един пиян каубой се заклатушка към тях. Въпреки наболата брада и зачервените очи, Джейк позна друг свой другар от младежките години, но Ед Дженкинс не бе настроен да се държи любезно.

— Ехе, това е великият и всемогъщ Джейк Бенър — рече той с пиянски глас. Алкохолните изпарения от устата му бяха достатъчни да възпламенят помещението. — Големият гангстер удостоява с присъствието си своя роден град, а? — Ед се оригна и се изправи в пълен ръст, доколкото това бе възможно в неговото състояние. — Но мен хич не ме е страх от теб, господинчо. Да, изобщо не ми пuka — продължи той.

Джейк изпсува под носа си. Никога не бе успял да се сприятели с Ед, особено след като той беше хвърлил око на Тори и Джейк бе принуден да поохлади страстите му.

— Здрави, Ед — проточи Джейк и се отмести малко назад от масата, готов да скочи, ако се наложи. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Да, мръсно копеле — изръмжа Ед. — Можеш да си изнесеш скапания задник от града и гледай да вземеш и оная малка курва, сестра си, като тръгнеш. Монахиня! Мамка му стара! Хей, братче, поголям майтап не съм чувал.

Преди Ед да усети какво става, Джейк скочи върху масата. Бен също се изправи, готов да се бие на негова страна.

— Ти си пиян, Ед — просъска Джейк през зъби. — Вонящ пияница. Ако беше трезвен, сигурно щях да те убия заради тези думи за жена ми. Но при това положение мисля още един път само да ти сменя физиономията.

Бълсна масата и тя се прекатури заедно с чашите. Ед стоеше и мигаше на парцали, а тълпата в кръчмата чакаше да види кой ще нанесе първия удар. Тогава Ед политна напред, замахна с всичка сила и боят започна. Джейк отскочи и заби два яки юмрука — единия в лицето на Ед, другия — в стомаха му, ала в това време един от пияните приятели на Ед реши да се включи. Бен го сграбчи, но в този момент още няколко мъже се присъединиха към сбиването и кръчмата се превърна в полесражение.

Юмруци хвърчаха наляво и надясно, падаха чаши, маси и столове летяха наоколо, носеха се цветисти псувни, както и тъпи удари, последвани от пращене на кости. Най-накрая на кръчмаря му дойде до гуша от тази безсмислица, опустошаваща заведението му, вдигна двуцевката си към тавана и натисна спусъка. Всички замръзнаха на място. Неколцина комично заразглеждаха телата си за някая огнестрелна рана, а собственикът изрева:

— Има още един куршум за оня, който иска да продължи да се бие в моето заведение! Ако искате да си трошите главите, вървете навън!

Мъжете гневно замърмориха, но повечето предпочитаха да останат и да продължат да си пият мирно и кротко. Масите и столовете бяха изправени и подредени. Поръчаха се нови птици. На Джейк и

Бен им бе дошло до гуша, Ед лежеше стенещ на пода, главата му — наполовина скрита под един счупен стол, а от разбития му нос обилно течеше кръв.

— Да вървим — каза Бен и тръгна към летящите врати на бара.

— Да, преди на някого друг да му хрумне нова блестяща идея — съгласи се Джейк и го последва, като разтъркваше ударената си челюст.

Бяха стигнали средата на бара, когато космите по тила на Джейк настръхнаха като котешка козина.

— Хей, Бенър — викът на Ед отекна във въздуха и тръпки пронизаха Джейк. Той се извърна, извади пистолета си и стреля по-бързо от мълния. Револверът, който Ед бе извадил, изхвърча от ръката на нападателя, който сграбчи ожулените си пръсти.

— Приеми го като предупреждение, Дженкинс — озъби се Джейк. Очите на извяянето му лице се присвиха като малки святкащи процепи. — Предупреждавам само веднъж.

Бен изумено и със страхопочитание поклати глава и се помъкна след Джейк. Зад гърбовете си чуха шушукането на смаяните каубои: Не бях виждал досега някой да стреля така бързо! Видя ли го? Даже не се прицели, а направо като тапа изби пищова от ръцете на Дженкинс! Май дори не одраска пръстите на Ед! Изобщо не искам да си имам работа с него. Така е. Тоя Бенър е истинска гърмяща змия. Чувал съм да казват, че убил четирима наведнъж при престрелка в Ел Пасо и му останали два куршума в пищова.

— Още вода във воденицата на клюкарите — промърмори Джейк.

— Защо не го застреля? — колебливо запита Бен. — Бога ми, той си го търсеше и никой нямаше да те обвини.

— Така ли мислиш? — гласът на Джейк прозвуча мрачно. — Още преди вечеря ще има дванадесет различни версии на онова, което се случи тук и в десет от тях ще се разправя как аз нарочно съм устроил боя с добричкия стар Ед. Глупости! Ако бях убил пияния глупак, целият град щеше да е готов да ме линчува още преди да се е разнесъл димът от изстрела ми. И на Тори щеше да се наложи да преживее това на всичкото отгоре.

Когато се срещна с Тори, Джейк беше в отвратително настроение. Хвърли пакетите зад седалката и й каза кисело:

— Надявам се, че си си купила някоя и друга рокличка. Може би ще ни се оправи настроението, ако си облечеш нещо по-ярко и по-хубаво.

Понечи да я повдигне на седалката, но забеляза физиономията ѝ.

— Добре де, скъпа. Какво значи това?

— Е — призна тя колебливо, — наистина си купих две нови рокли, но мисля, че не са точно такива, каквите имаш предвид.

Джейк я спусна обратно край каруцата и попита:

— Къде са? Няма да мръднем оттук, докато не ги видя.

Тори посочи пакета и прехапа устни.

— Джейкъб, това е смешно! Хайде да си вървим вкъщи.

Като разкъса опаковката, Джейк разгърна скромните рокли и ги разгледа. Намръщи се още повече.

— О, небеса, защо трябваше да купиш точно тези? Та те стават само за бабички и приюти за бедни!

— Престани да преувеличаваш — възрази тя с ръце на кръста. — Това са абсолютно подходящи дрехи за омъжена жена. Дамите не трябва да носят ярки цветове и дантелени рокли, след като се омъжат.

— О? — Повдигна той вежди. — Искаш да кажеш, че след като си хванат мъж, няма защо да изглеждат красиви?

— Стига си изопачавал думите ми, Джейкъб. Много добре знаеш, че съм права. Неприлично е да се обличам така... така...

— Привлекателно? — помогна ѝ Джейк, след като тя не можа да намери подходящата дума. — Любима, ти си млада, очарователна булка. Не си някоя застаряваща домакиня или превзета стара мома. Искам да те виждам в светли, красиви цветове. Трябва да си облечена в рокли с волани и дантели, да носиш цветя в косите си.

Като видя, че тя продължава да упорства и се мръщи неодобрително, младият мъж продължи назидателно:

— Виктория Бенър, на кого искаш да се харесаш — на своя съпруг или на този малък еснафски град?

Щом поставяше въпроса така, на Тори не ѝ оставаше друго, освен да отстъпи. Добрата съпруга винаги се опитва да се хареса на мъжа си във всяко отношение, а Тори все още бе прекалено неопитна в брака, за да се опъва. Поне не и по отношение на една-две рокли, които и тя смятала за доста грознички. Бе ги купила само защото мислеше, че сега от нея се очаква да се облича по-консервативно. Джейк я

повлече обратно към магазина за дрехи, откъдето бе купила роклите. Само след минути той ѝ бе помогнал да избере три хубавички всекидневни рокли, които подчертаваха огромните ѝ зелени очи и дребничката ѝ фигура. После, за нейна изненада и пред смяяните погледи на няколко жени в галантерийния магазин, той я поведе покрай шапките и бонетата и настоя да разгледа най-новите френски копринени нощници и бельо.

Тори бе унизена! Лицето ѝ пламна, когато Джейк купи една прелъстителна червена атласена роба и пеньоар от бледооранжева коприна. Едва не припадна, когато той, без дори да попита за размера, купи няколко комплекта прозрачно бельо!

Но Джейкъб все още не бе доволен. Преди да напуснат магазина, под негов контрол тя си избра една кокетна шапка, подхождаща на най-хубавата рокля. Тори се чудеше как ли ще може отново да погледне хората в града, след като се разнесе новината за последната лудория на Джейкъб, което естествено щеше да стане в мига, щом излязат от магазина!

По-късно същата вечер Тори все още бе разгневена. Денят започна така многообещаващо, а завърши ужасно. Първо се натъкна на такова отвратително отношение, особено след като с нищо не го бе заслужила. После Джейк я унизи допълнително — да избира бельото ѝ пред очите на половината град.

Джейк наблюдаваше как съпругата му почти не докосва вечерята си. По обратния път към къщи беше успял да изкопчи от нея всичко, включително и скарването ѝ с госпожа Алдер. Чувстваше се ужасно, защото знаеше, че главно той е отговорен за това отношение към Тори, но в същото време безкрайно се гордееше с нея. Отново бе защитила и него, и себе си. Тори все повече и повече се отърсваше от онай свенливост, която бе възприела в ролята си на монахиня. С всеки изминат ден все повече заприличваше на онази Тори, която познаваше отпреди — мила и нежна, но същевременно изпълнена със смелост и дързост.

Той скри усмивката си, когато чу съпругата му да мърмори под нос за „омразните дърти клюкарки“ и „любопитните интриганти“, сдържа смяха си, когато тя негодуваше срещу „вбесявящите властни съпрузи“. Начинът, по който реагираше на тези неща, го успокояваше. Вместо да се облива в сълзи, да се свие в черупката си и да си ближе

раните, Тори бе разгневена. Тя бясно се съпротивляваше и това беше много по-добре, отколкото да се държи като наранено беззащитно животинче. Джейк усещаше, че трябва да внимава да не ѝ се изпречва на пътя, когато наистина избухне.

Всъщност, когато забеляза моравата драскотина на брадичката му, тя се ядоса на него толкова, колкото и на хората от града. Тогава се наложи Джейк да ѝ разкаже за караницата с Дженкинс и последвалия бой в бара, макар че скри от нея обидите, които Дженкинс бе изрекъл. Знаеше, че Тори ще научи всичко от някой друг и затова ѝ разказа как Дженкинс се е опитал да го застреля и как, вместо да го убие, той просто е избил оръжието от ръката му с един изстрел. Тори остана доволна поне от този последен момент — това доказваше, че мъжът ѝ се опитва да остави насилието зад гърба си.

Те се приготвяха да си лягат и Джейк си мислеше, че има лек за яда на Тори. Постави я на края на леглото и каза:

— Затвори очите, скъпа. Имам нещо за теб, но не искам да гледаш, докато ти кажа.

Тори се подчини с въздишка и плачливо заяви:

— Джейкъб, много съм изморена за такива шеги.

Чу как той извади нещо изпод леглото и шумно започна да разопакова някаква твърда хартия; това възбуди любопитството ѝ. Установи, че нетърпението ѝ нараства — прииска ѝ се да види какво е донесъл съпругът ѝ.

— Сега можеш да погледнеш — каза най-сетне той.

Тори отвори очи — пред нея бе най-прекрасният шал, който някога бе виждала. Беше изработен от най-фината, най-нежна бяла дантела, толкова ефирна, че изглеждаше като сложно изплетена, прозрачна паяжина. Тънки сребристи нишки преминаваха през белоснежната тъкан, улавяха светлината и шалът заблестяваше с хиляди звезди.

— О, Джейкъб!? Къде го намери? Никога не съм виждала по-хубав — задъхано изрече тя и докосна дантелата.

Безкрайно нежно Джейкъб надипли шала на главата и раменете ѝ.

— Създаден е за теб, скъпа. Никоя друга жена не може да допълни красотата му, както ти. — В погледа му се четеше възхищение от нейната прелест.

Тори го погледна разчувствано и промълви:

— Ах, Джейкъб! Сигурно струва цяло състояние! Не бива да си толкова разточителен.

— Това е твоят сватбен подарък, Тори. Човек се жени само веднъж, ако има късмета да намери подходящата жена и да я запази, така че всеки има право да похарчи малко повече пари за подарък на съпругата си.

— Но аз не съм ти дала нищо — възрази тя.

— Напротив, ангелче. Ти се изправи срещу ония стари клюкарки и ме защити, макар че сигурно не съм достоен за това. Ти ме даряваш със слънчевата си усмивка и озаряваш мрачните ми дни, ти ми даде себе си, нежно и страстно. Това е повече от достатъчно за всеки мъж, Тори, и е много повече, отколкото заслужавам или съм очаквал.

Сълзи като смарагди заблестяха в очите ѝ, тя го прегърна.

— О, Джейкъб! Аз наистина толкова много те обичам!

Гласът му бе прегракнал, когато каза:

— Мисля, че за пръв път изричаш тези думи точно така, както толкова дълго съм очаквал да ги чуя — така както всяка жена ги казва на любимия си, на съпруга си.

— Ти си нещо повече от мой любим, Джейкъб, и повече от мой съпруг. Ти си сърцето ми. Най-скъпото ми същество. Ти си моята любов!

След това в усамотението на тяхната стая тя му доказа дълбоката вечна истина на думите си; отдаде му се напълно, горещо, без никакви ограничения. Не скри от него нищо, а предложи цялото великолепие на своето тяло и сърце, без да иска нищо в замяна, освен любовта му, която да я топли.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Неприятностите сякаш ги преследваха като тъмен облак, надвиснал над хоризонта. Когато видя един от работниците в ранчото да препуска с всички сили към двора, Джейк разбра, че отново нещо се е случило. Инстинктивно усети бедата, като видя как човекът дръпна поводите на запенения кон така рязко, че животното се изправи на задни крака и едва не го хвърли на земята. Ето защо изтича да го посрещне.

— Шефе! — изкреша развълнувано Ред. — Нещастие! Голямо нещастие!

Лицето на Джейк помръкна.

— Какво се е случило?

— Вирът при крайното северно пасище! Водата е отровена!

— Проклятие! — изкреша младият мъж.

Нищо по-лошо не можеше да им се случи в този момент. Тъкмо бяха изкарали част от стадото в онзи район, та да се поохранят през лятото. По това време на годината там имаше хубава паша и много вода.

— Има ли умрели животни? — продължи той загрижено.

— Две... и още десетина се държат доста странно — каза Ред с печален поглед. — А рибите са обърнали корем и плуват на повърхността.

Джил се приближи тъкмо навреме, за да чуе мрачното съобщение на Ред. Джейк се обърна към него:

— Десет души да оседлят конете и да се пригответят да тръгнат с мен! Изпрати други трима да проверят останалите стада и извори! Искам да ми се докладва за всяка най-малка нередност!

Джейк хукна към къщата и извика през рамо:

— Кажи им да си вземат пушките.

Докато стигнаха до северното пасище, пет крави бяха умрели. Няколко други се препъваха насам-натам и жално мучаха. С изкривено от ярост лице Джейк издаваше заповеди:

— Пазете стадото по-далеч от водата! Подберете ги и ги подкарайте на изток! Джеб, ти и Суифти — съберете болните животни и ги застреляйте.

— Уили, Рустьр — изтеглете труповете в оная падина! Мисля, че ще трябва да ги изгорим или да ги погребем. Сам, искам да застанеш на пост хей там, на оная височинка!

Джейк се приближи към вира и остана там, загледан навъсено в морето от мъртви риби.

— По дяволите! — процеди той. — Какво не бих дал да пипна онова копеле, дето е свършило тая поразия!

Гневно закрачи по брега и внимателно огледа района около езерцето. След няколко минути забеляза белите кристали на повърхността на водата. Наведе се да ги огледа по-отблизо и разбра, че е открил отровата, която бе използвана.

— Сода каустик — изръмжа той. — Мръсният му кучи син, хвърлил е сода във водата.

Разказа на другите какво е открил и те ужасено поклатиха глави. Беше престъпление да се постъпва така с беззащитните животни. Содата причиняваше остро възпаление, изгаряне и подуване на вътрешностите на жертвата и накрая — смърт. Куршумът бе много побърз и много по-хуманен начин за умъртвяване. Гадината, извършила това, заслужаваше същата смърт, каквато бе причинила на горките животни. С мрачна решителност хората се заловиха да избавят кравите от мъките им. Нищо друго не можеше да се направи. След като свършиха с това, предстоеше им още много работа. Вирът трябваше да се огради или запълни, за да не пият от него други животни. Но тъй като оградата можеше лесно да бъде повалена и всичко това да се повтори, Джейк реши, че вирът трябва да се запълни.

След това, ако искаха да продължат да използват тази земя за пасище, трябваше да се осигури прясна вода. Ако изкопаеха други езера или кладенци, престъпникът можеше да отрови и тях. Джейк не искаше да рискува. Вместо това реши, че сега е моментът да осъществи една стара идея на Рой. Това обаче изискваше много и усилена работа, защото хората му трябваше да прокопаят канал от река Санта Фе, който да пресича почти по средата земите на Бенър.

Малко вероятно бе някой да се осмели да отрови новия канал, тъй като отровата щеше да зарази и водата в реката, а тя беше главният

водоизточник както за десетки фермери, така и за града. Джейк подозираше, че онзи, който стоеше зад това дело, е искал да причини зло единствено на „Лейзи Бий“. Съмнително бе, че ще рискува да навреди на другите. Джейк трябваше да открие защо злодеят е избрал Бенърови, за да си отмъщава. Защо? Каква ли бе причината?

Под палещото слънце умрялата риба бе започнала вече да се разваля и зловонието бе толкова противно, че мъжете трябваше да носят банданите^[1] си на носовете. В същото време Джейк бе доволен, че миризмата на мърша бе привлякла вниманието на Ред и го бе накарала да действа толкова бързо. Иначе можеха да изгубят много повече животни, преди да открият отровената вода.

Джейк работеше наравно с другите, като се опитваше да не чува рева на обречените животни. Дори и след като застреляха и последното от тях, мученето продължи. Няколко теленца бяха изгубили майките си и ревяха уплашени и объркани. Трябваше да им се намерят други майки. Онези, които не бъдат приети от друга крава, трябваше веднага да се отбият или да се хранят с биберон, докато пораснат достатъчно, за да пасат сами.

Накрая друг работник бе изпратен на височинката да смени Сам. Когато се появи, той не беше сам. Малък треперещ елен бе преметнат на седлото пред него.

— Намерих майка му мъртва сред високата трева — обясни той.
— Това дребосъче се бе сгущило край тялото й и издаваше много жални звуци. Сигурно майката е успяла някак да се върне при него, след като е идвала да пие вода. Какво да го нравим, шефе?

Джейк тежко въздъхна.

— Ако еленчето е бозало от нея, преди тя да умре, тогава вероятно и то ще си отиде.

— Добре го разгледах, шефе — каза Сам. — Мисля, че не е сухало. Само е страшно объркано и гладно и тъгува за майка си.

— Тогава да го вземем при нас, в ранчото — реши Джейк, като съжалът бедното осиротяло еленче. — Тори ще го храни, докато порасне достатъчно, че да го пуснем на свобода. — За пръв път този ден в светлокрафявите му очи се прокрадна усмивка. — Обзалагам се, че ще се привърже към него като пчела към детелина.

Но усмивката му веднага се стопи, щом си помисли колко много животни ще умрат, преди всичко това да свърши. Човекът, който го бе

сторил, заслужаваше повече от обесване!

Изтощените каубои се прибраха в ранчото по тъмно. Бяха погребали двадесет и седем животни, девет от тях — телета. Беше дълъг и ужасен ден, който за някои не беше свършил още. Четирима въоръжени мъже бяха оставени на пост край вира, за да не може повече добитък случайно да се върне и да се опита да пие вода. Бяха нужни повече от три дни, за да го запълнят и да стане безопасен. Други пет-шест каубои щяха да обикалят на коне границите на „Лейзи Бий“ и да наблюдават да не би някой да се приближи с намерение да стори друго зло. Други пък щяха специално да наглеждат стадата. На следващата сутрин Джейк щеше да отиде в града и да уведоми шерифа за това последно нападение над имота на семейство Бенър.

Когато чу, че мъжете се прибират, Тори изтича в конюшнята. Там завари Джейк да сваля седлото на коня си. Тя го съжалла. Изглеждаше толкова изморен, сякаш щеше да заспи прав. Съпругът й дори не я забеляза, застанала отвън край обора.

— Вечерята ти се топли на печката — промълви тя, за да не го стресне.

Джейк се извърна и видя как го гледа нежно и загрижено.

— Благодаря, скъпа.

— Много ли е лошо? — попита тя.

— Изгубихме почти тридесет животни. Но можеше да бъде и по-зле, така че може да се смятаме за късметлии.

Тори чу ужасното мучене откъм кошарата и примигна.

— Има ли още умиращи?

— Не. Това са осиротелите теленца. Утре ще се опитаме да ги сложим при другите крави. — Той приключи с разтъркването на коня, приближи се до Тори и я хвана за ръката. — Ела с мен. Искам да видиш нещо. — Поведе я покрай отделенията в конюшнята, спря пред едно от тях и посочи вътре.

— Ето. Какво ще кажеш?

Тори присви очи и забеляза, че нещо мърда в мрака. То беше на петна и имаше дълги тънки крака. Когато очите й свикнаха с тъмнината, тя едва не изкрещя от изненада и задоволство. Никога не бе виждала нещо по-възхитително.

— О, господи! — прошепна развлнувано. — Та това е еленче!

Джейк я прегърна и я придърпа към себе си. Тори извърна към него широко отворени очи и го погледна въпросително.

— Смятам, че ще можеш да се погрижиш за него известно време, нали? — попита той и добави: — Сам го намерил до една мъртва сърна. Тя сигурно е пила от отровената вода.

— О, горичката! — Тори внезапно бе завладяна от съчувствие, но в следващия момент изпита гняв извиращ от дъното на душата ѝ. — Кой може да е така невъобразимо лош, та да пусне отрова във водата? Бог знае колко животни страдат и умират от тази безсмислена жестокост!

Въображението ѝ рисуваше ужасяващи картини на малки животни, сгърчени в агония, умиращи по най-жесток начин.

— Знам, но спасихме поне това. И повечето от телетата. Май отначало ще трябва да го храним с биберон. Изглежда ми на не повече от една-две седмици. Мисля, че ще се справиш.

Тори кимна. Погледът ѝ бе прикован към боязливо сгущеното животинче.

— Веднага ще стопля малко мляко. Бедничкото, сигурно е прегладняло.

Сякаш разбрало думите ѝ, еленчето повдигна глава и издаде тихо, немощно блеене, което разкъса сърцето на Тори.

— О, Джейкъб! То иска майка си! — задъхано възклика тя.

— Сега ти си му единствената майка, скъпа. Погрижи се за малкото си сираче. — Джейк я притисна към себе си, изведе я от конюшнята и двамата се отправиха към къщата.

Джейк събрчи нос от собствената си миризма. Питаше се дали оная смрад се е просмукала в него, докато помагаше да заровят измрелите животни.

— Божичко, беше адски ден! Така съм изморен, че дори не съм в състояние да ям!

На Тори ѝ се прииска да поглези малко съпруга си, но Джейк можеше сам да се погрижи за себе си, а животното в конюшнята — не, затова тя побърза да стопли мляко и да го налее в едно от големите шишета, които понякога използваха за хранене на новородените теленца. Когато се върна в конюшнята, еленчето блееше още по-силно — искаше да бъде нахранено, а може би плачеше за изгубената си майка.

— Ела тук, миличкото ми — напевно рече Тори, седна на сламата и придърпа треперещото животно в ската си. Хвана главата му и допря бiberона до устата му, но еленчето като че ли реши да не я отваря. Тори трябаше да опита още няколко пъти. Щом подуши млякото и опита няколко капки, които тя успя да изцеди върху езика му, еленчето захапа бiberона с такава сила, че едва не издърпа шишето от ръцете ѝ.

Тори се засмя, стискайки бутилката, а еленчето бозаеше настървено.

— Лакомо малко бебенце — галеше го тя нежно, докато то се хранеше.

Муцунката му беше като черно кадифе, а петнистата му кожа все още беше покрита с пухкав мъх и не се беше втвърдила, но скоро и това щеше да стане. Предните му крачки бяха свити под тялото, а задните — разперени в страни. Имаше дълги ушички и изразителни кафяви очи, очертани от дълги тъмни мигли. Беше съвършено.

Тори бе безкрайно очарована. Продължи да гали еленчето дълго след като то се беше нахранило и заспало. През тези няколко минути, изпълнени с топлота, между нея и бебето с кадифените очи в ската ѝ се бе установила здрава връзка.

Когато най-после успя да се откъсне от него и да се върне в къщата, Джейк вече се бе нахранил и заспал. Тя го откри, проснат чисто гол по корем върху кревата. Бе заспал, преди да намери сили да отметне завивката.

Тори пристъпи към него. Съчувствие изпълни сърцето ѝ, докато гледаше тъмните сенки под очите му.

— Още едно нещастно бебе, което има нужда от любов и грижи — въздъхна тя.

После придърпа завивката и се опита да премести Джейк в по-удобно положение, но той само изръмжа и помръдна рамене, сякаш му пречеха да спи. Тори само можеше да предполага колко работа бе свършил днес.

Прекара пръсти по изпъкналите мускули на раменете му и усети колко са напрегнати. Вероятно го болеше. Тя напусна на пръсти стаята и се върна с малко шишенце, пълно с някакъв мехлем. Повдигна нощницата си, за да не ѝ пречи, седна върху голата му задница, изсипа голямо количество от мехлема върху дланта си и прошепна:

— Джейкъб Бенър, сега ще ти направя най-хубавия масаж в живота ти, а дори няма да се събудиш, за да го оцениш.

Той несъзнателно пъшкаше, сумтеше, стенеше от блаженство, но изобщо не се събуди, докато тя премахваше напрежението от гърба и хълбоците му. Ръцете й и мехлема извършваха своето чудо, а той, стенейки от удоволствие, все по-силно се притискаше към леглото. Когато свърши, Тори духна лампата, настани се до него напреко на леглото и метна допълнителното одеяло върху двамата. Само след секунди дълбокото й равномерно дишане се присъедини към неговото.

През следващите няколко дни еленчето, което Тори нарече Велвет, започна да я следва навсякъде като кученце. През тези напрегнати и изпълнени с работа дни, тя и Велвет бяха единственият светъл лъч в ранчото, който караше много изморени млади и стари лица да се усмихват. Велвет истински се бе привързал към нея и ако Тори не внимаваше, малкият палавник влизаше след нея дори и в къщата, острите му копитца тропаха по плочите, а Роза ужасено вдигаше ръце.

Велвет винаги се хранеше от шишето и изгълтваше млякото като лакомник. Ако се случеше Тори да закъсне с обяда му, той бодеше с рогца краката й и издаваше жални звуци, сякаш искаше да каже: „Хей, не ме забравяй! Не е ли време за ядене?“

Нощем спеше върху сламеника в конюшнята, но денем Тори го пускаше и той предано я следваше по петите и нито за миг не се отделяше от новата си „мама“. Тори щедро го обсипваше с внимание, на което еленчето се наслаждаваше, и това изпълваше сърцата и на двамата. Поне засега то беше нейното „бебе“, а до момента, в който порасне достатъчно, за да се грижи за себе си, Тори се надяваше, че друго дете ще го замести — дете, заченато от любовта им с Джейкъб.

Кармен бързо се възстановяваше след ужасния пристъп на пневмония. Дробовете й, преминали през най-тежки изпитания, бяха започнали да се изчистват, изгарянията заздравяваха добре и докторът се радваше на подобрението й. Най-сетне той сметна, че Кармен е достатъчно добре, за да й се съобщи за смъртта на Рой. Тази печална задача се падна на Тори.

Тя избра една спокойна сутрин, когато Джейк и повечето от мъжете излязоха. Бяха започнали да копаят новия канал от реката до северното пасище. Там имаше нужда от всички работници и ремонтът

на опустошеното от пожара крило беше спрян. Къщата и дворът около нея бяха необичайно пусти.

Тори влезе в стаята на майка си. Носеше поднос с чай и препечени филийки. Съмняваше се, че ще могат да хапнат или пият нещо, след като съобщи страшната новина на Кармен, но така поне нямаше да се чуди какво да прави с ръцете си, пък и освен това беше удачно извинение за посещението ѝ — като че ли наистина бе нужно да търси причина!

Един поглед към лицето на Тори бе достатъчен на Кармен да разбере, че това не беше обикновено посещение; човек не можеше да я заблуди.

— Няма защо чак толкова да се мъчиш да се усмихваш, Тория. Това изобщо не помага да прикриеш угроженото си изражение — каза тя и посочи стола до леглото. — Ела, кажи какво има. Нещо с Джейкъб ли? Да не би да си нещастна с него?

— О, не, мамо! Джейкъб се държи прекрасно с мен — отрече припряно тя, после седна и взе ръката на майка си. — Има нещо друго, което трябва да ти кажа, но то ще те натъжи много.

Кармен вдигна ръка и с очи, изпълнени с разбиране и мъка, погали бузата на дъщеря си.

— Ако е за Рой, мисля, че вече знам какво се опитваш да ми съобщиши и какво така упорито избягваше да ми кажеш през цялото време. Той е мъртъв, нали?

Тори кимна тъжно, очите ѝ се наслзиха.

— Не знаехме как да ти кажем, а преди беше така болна, че докторът ни посъветва да изчакаме. Толкова съжалявам, мамо!

— И аз съжалявам, Тория — повече, отколкото мога да изразя с думи. Той беше добър съпруг, а и на теб също беше добър баща. Страшно ми липсва, но най-много ми е мъчно за Джейкъб. Загубата на баща му бе голям удар за него, по-голям, отколкото той самият може да си представи. Радвам се, че има теб, да го успокояваш, Тория. Точно сега се нуждае най-много от твоите грижи.

— И аз също ще се радвам, ако мога да му помогна да преживее скръбта — призна Тори. — Но ти как разбра за татко?

Кармен се усмихна тъжно. Погледът ѝ бе проницателен.

— Как да не се досетя? Ако беше жив, щеше да дойде да говори с мен, да седи при мен, да спори с мен и да ми казва по-скоро да се

оправям, че да мога да му готвя любимите гозби. По неговия си грубоват начин щеше да ме подтиква да оздравея; щеше да ме накара да мисля, че ме иска отново на крак само за да направя живота му полек.

Тори кимна в знак на съгласие. Няколко минути двете мълчаха и си припомняха за сприхавия човек, който бе намерил място в сърцата им.

— Не се тревожи, Тория. Да, мъчно ми е, че той си отиде, но имах достатъчно време, за да започна да свиквам с тъгата си. Сега болката вече не е толкова остра, не е толкова мъчителна. Както се излекува тялото ми, така ще се излекува и сърцето ми, а също и вашите с Джейкъб. След време мисълта за Рой няма да е толкова болезнена. Ще останат само скъпите спомени за мъжа, когото всички обичахме.

Този ден Джейк се прибра рано следобед и установи, че Тори я няма. От Роза научи, че е говорила с Кармен за смъртта на баща му и предположи, че съпругата му е разстроена от това. Навремето, когато бе силно притеснена, Тори имаше навика да се усамотява и да решава проблемите си, необезпокоявана от никого. Джейк предположи, че и сега е направила точно това, но къде ли можеше да е отишла? Всъщност той не я бе предупредил да не напуска двора на ранчото, но поради неприятностите напоследък смяташе, че ще е достатъчно разумна да не се отдалечава. Очевидно беше съркал. Безпокойството го измъчваше. Трябваше да я потърси! Не бе споделил с нея подозрението си относно пожара и смъртта на Рой. Тя явно не осъзнаваше на какъв риск се излага, като излиза сама. Точно в този момент можеше да е в опасност. Но къде да я търси? Именно Кармен го подсети:

— Между хълмовете има поляна, която Тори обича. Беше любимото ѝ място, преди да отиде в манастира. Веднъж ми каза, че според нея това е катедралата на природата, най-съвършеното място на света.

— Знаеш ли къде е, мамичко?

— Не съвсем точно, но мога да ти го обясня според описанietо на Тори. Обградено е с борове и от двете му страни се извисяват планините. Там тече бистро студено поточе. Знам, че не е много далеч, защото Тори отива дотам и се връща с коня си за един следобед. Сигурна съм, че е на тази поляна, Джейкъб. Не се тревожи толкова.

Много пъти е ходила там и няма да се изгуби. Само почакай; тя скоро ще си бъде у дома.

Джейк обаче нямаше намерение да седи спокойно и да чака, когато животът на Тори може би е в опасност. Кармен не знаеше нищо за проблемите, които напоследък се струпаха върху ранчото. Джейк не й каза нищо, за да не я разтревожи, но като обезумял се втурна да открие непокорната си съпруга. Оседла коня си и отново се отправи към планините. Вече имаше ясна представа къде можеше да е Тори — поне в общи линии знаеше в кой район да я търси, пък когато я откриеше, щеше здравичката да я наплеска, задето беше толкова безразсъдна и му причиняваше толкова тревоги.

Ако Тори не се доверяваше така сляпо на всички, нямаше да извърши подобна глупост и да тръгне да язди сама. А като знаеше какво отвращение изпитва към оръжието, Джейк бе готов да се обзаложи, че е нарушила още едно от най-основните правила на ранчото — да не ходи никъде без зареден пистолет, та даже и само за да се предпазва от пакостници и диви животни. По дяволите, да не му е името Джейк, ако не я съдере от бой, веднъж само да я пипне!

Тори обаче не бе сама. Тя нарочно бе яздila бавно до своята полянка — скривалище, за да може Велвет да припка в крак с коня. Тя искаше да сподели усамотението на това красиво място с изящното, плашливо еленче. Искаше ѝ се Велвет да потича спокойно на воля между цветята и да гони пеперудите и пчелите. Велвет бе диво същество и не бе редно да живее само в ранчото. Дори и сега, когато Тори се грижеше за него, то не трябваше да губи връзката си с природата, за да знае какво да прави, след като го пуснат на свобода.

Тори лежеше по гръб сред дебелия разноцветен килим от полски цветя, а Велвет весело подскачаше около нея. Хрумна ѝ да си изплете венец от цветя и да го постави на главата си като коронка. Ароматът, който я обгръщаше, бе несравним и с най-благоуханните парфюми.

Небето над нея бе яркосиньо; само няколко пухкави облачета се носеха плавно в безкрайната шир. Лек ветрец разпиляваше косата ѝ и носеше мириз на борови иглички. Наблизо весело ромолеше поточе и пригласяше на песента на птиците и жуженето на пчелите. Зад нея и отстрани вечните планини бяха над това изумително място, тази вълшебна полянка, върховна власт, над която имаха покоят и красотата.

Възседнал коня си, Джейк потръпна облекчено. Тя бе тук. Бе открил полянката и Тори — нищо лошо не ѝ се бе случило. В този момент не знаеше какво му се иска по-силно — да я бие, докато поиска милост или да я целува, докато стори същото. Беше безкрайно щастлив, че я бе намерил невредима, но и адски побеснял, че го бе пратила за зелен хайвер.

Онова, което го разгневи най-много, бе равнодушието на Тори към собствената ѝ безопасност. Ето я там, лежи си съвсем спокойно и доволно си тананика, венец от диви цветя украсява лъскавите ѝ черни коси, прилича на принцесата на елфите, излязла да потанцува. Всеки можеше да я нападне, а тя нямаше с какво да се защити.

Джейк слезе от коня и тихичко се промъкна към поляната, за да даде заслужен урок на лекомислената си млада съпруга. От появата му не се изплашиха нито малкото еленче, нито конят на Тори. Той изпълзя на сантиметри от нея, като внимаваше сянката му да не падне върху лицето ѝ и с това да издаде присъствието си.

Изведнъж Тори усети, че самотата ѝ е нарушенa, широко отвори очи от изненада и в този миг Джейк връхлетя върху нея.

Тори изпища. Ужасът я прониза като светковица. Няколко секунди рита и драска колкото сили имаше, чак тогава разбра, че се бори с Джейк; той я държеше, а огромното му тяло я притискаше пътно към земята. Очите му гневно горяха като хиляди слънца, ръцете му здраво стискаха китките ѝ. Дълго време той не продума и само я гледаше заканително. Най-накрая каза:

— Виктория Елена Мариана Бенър, дори не предполагаш в каква огромна беда си.

Сърцето на Тори туптеше под него, краката ѝ започнаха да треперят. Боже господи, какво бе направила, та да заслужи гнева, който бе изписан на лицето на Джейкъб? Каквото и да е, сигурно бе ужасно! Спомни си, че през целия ѝ живот Джейкъб бе произнасял пълното ѝ име само два пъти — когато го бе ввесила. И двата пъти той така здраво я бе напердашил, че по цяла седмица не можеше да седне. Но сега, разбира се, беше достатъчно голяма, за да я напляска. Дали пък наистина беше голяма? Гледайки мрачното смръщено лице на Джейкъб, тя не би заложила последния си долар на подобно твърдение.

[1] Памучни триъгълни кърпи, които каубоите завързват на вратовете си — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джейкъб! — възклика Тори задъхано. — Какво има, за бога? Защо ми се сърдиш? Господи, та ти ми изкара ума!

— Повече от сърдит съм, Виктория. Аз съм направо бесен — той нарочно се усмихна зловещо. — И точно това исках — да те уплаша. Така умът може би ще дойде в тая твоя перушанска глава! Как може да си толкова глупава, та да дойдеш чак до тук съвсем сама и невъоръжена. Е, това не мога да го проумея.

— Но, Джейкъб, защо не? Толкова години съм идвала тук и никой не ми е направил нищо.

Той приближи лице към нейното. Долната му челюст трепереше от едва сдържана ярост.

— Ти да не би да си тъпа по природа, или това е едно от нещата, на които са те научили в оня манастир? Не си спомням да си била чак толкова дяволски глупава преди. — Без нито дума повече той дръпна Тори в скуга си и силно я целуна.

— Това е задето те намерих здрава и читава — заяви, докато главата ѝ още се въртеше от целувката и устните ѝ тръпнаха от удоволствие. — А това е задето си излязла и ме притесни до смърт!

С ловко движение той я смъкна надолу, отметна полите ѝ над главата и започна да сваля долните ѝ гащи. Младата жена задъхано възклика:

— Джейкъб! Не! Не можеш да постъпиш така!

— О, да, мога! — извика той и нанесе як удар с дланта си. Сподавеният писък на болка и гняв явно го обърка, докато се освобождаваше от насьбралите се чувства върху голите ѝ задни части. — Никога... никога няма да напускаш къщата сама, освен ако не ти разреша! Ясно ли е? — Последва още един удар.

Тори скимтеше изпод полата.

— Спри! Джейкъб, моля те! Няма да мога да яздя до вкъщи.

Ръката, която я налагаше, престана да удря голата ѝ плът.

— Разбиращ ли, че повече няма да излизаш сама? — повтори той.

— Не! — изхълца Тори, но когато ръката му се стовари върху нея за трети път, тя извика: — Да! Да!

— Кое от двете, Тори? — спря я той отново. — Да или не?

— Да, ще си стоя в ранчото — прогълътна сълзите си тя, — но не разбирам защо изведенъж това се оказа така важно за теб!

Джейк изрева, сякаш току-що набитият беше той:

— Тори, Тори, какво да те правя? Как да ти обясня колко много те обичам и колко е опасно да бродиш така сама. — Без да дочека отговор, той се наведе и нежно допря устните си до меката плът, която само преди минута бе осквернил.

Тори очакваше нова плесница и затова подскочи, като усети допира на устните му върху пламналата си кожа. Под полата, изчервеното ѝ вече лице стана дори алено, когато той продължи да я обсипва с милувки и да шепне извинения, задето в яда си я бе напердашил.

Дъхът ѝ рязко спря — езикът му започна да ближе малките белези, останали от пръстите му. В лицето ѝ нахлу топлина и се разля във вените ѝ, докато ръката на съпруга ѝ галеше наранените места, после се плъзна между тръпнещите ѝ бедра.

Приглушено стенание се изтръгна от гърлото ѝ. Пръстите му я галеха, възбуждаха я и накрая тя трепереше от внезапен изгарящ копнеж. Все още бе просната на коляното му в най-покорното и унизително положение, но срамът ѝ бе победен, когато дългите му тънки пръсти плавно потънаха в нея. Тя бе влажна, топла, пулсираща. Мускулите стиснаха пръстите му и ги задържаха там, а тялото ѝ потръпна в екстаз.

Преди да успее да се осъзнае, все още трепереща, тя се намери отново по гръб сред цветята. Полата ѝ бе запретната около кръста, молитвената броеница се бе усукала на възел на врата ѝ, дълбоко изрязаната блуза се разхлаби и оголи гърдите ѝ под неговата търсеща уста. Джейк се надвеси над нея. Горещите му нетърпеливи устни се впиваха в гърдите ѝ и я караха да се задъхва от нова страст. Полудяла от желание, тя задърпа ризата му с тръпнещи ръце и в бързината я разкъса на рамото.

— Ела при мен, Джейкъб! Ела при мен веднага!

Той обгърна с две ръце пламналия й задник и потъна в нея. Виковете им отекнаха, когато те се сляха и се понесоха сякаш в шеметен полет върху някаква комета. Измина доста време преди да успеят да се завърнат на земята.

Джейк откъсна устни от нейните и се загледа в блестящите ѝ зелени очи и поруменяло лице.

— Подлудяваш ме, Тори. Ти ангел ли си, или дявол с женски образ, та ме омагьосваш така?

В отговор тя му хвърли усмивка, стара като света.

— Ако съм ангел, както винаги казваш, значи съм паднал ангел. Твойт низвергнат ангел, скъпи мой.

Джейк вдигна голямата си ръка, за да пооправи венеца от цветчета, който някак си се бе задържал на главата ѝ през цялото време, и се засмя.

— Ореолът ти се е изкривил, ангелче.

— Да, а ти пък си ми подрязал крилцата, любов моя. Не мога да излетя от обятията ти, дори и животът ми да зависи от това.

Думите на Тори се оказаха почти пророчески, когато малко по-късно яздеха бавно към къщи. При всяко подрусване върху твърдото седло на коня младата жена си спомняше за боя, който бе изяла, и за случилото се след това. Джейк обаче не ѝ бе обяснил всичко. Беше казал, че иска първо да я отведе благополучно у дома, а после да ѝ съобщи всички причини, които предизвикваха неговия гняв и тревоги.

Тори яздеше край него, отпред на седлото ѝ бе преметнато измореното еленче. Велвет беше все още много млад и след такъв изморителен ден на полянката, изобщо не се възпротиви да го натоварят като чувал с картофи. Дългите му мигли потрепваха в неравна борба със съня, който го налягаше.

Внезапно отекна изстрел и кората на едно дърво прехвърча на сантиметри от главата на Тори. Тя изпищя от ужас. Като обезумяла се опитваше да овладее стреснатата кобила дори и след като Джейк грабна юздите и задърпа изплашеното животно към гъстия храсталак край пътеката. Прогърмяха още изстрели, куршуми засвистяха из въздуха и за малко не ги улучиха, докато се опитваха да се скрият.

При бягството си Джейк и Тори кършеха дървета и храсти, клони и тръни разкъсваха дрехите им и нараняваха конете. Зад гърбовете си чуха шум от преследване. Джейк забеляза една гола скала, която

изглеждаше подходяща за прикритие, спря конете и дръпна Тори надолу толкова бързо, че тя едва успя да запази самообладание, та да грабне Велвет в ръцете си.

Младата жена се сгуши зад скалата и разтреперана гледаше с широко отворени очи как той извади своя колт и се приготви да се отбранява. Велвет тихичко стенеше от страх и спираше само когато тя го притискаше към себе си и му вдъхваше измамно спокойствие.

— Джейкъб? — изплашено прошепна Тори. — Кой стреля по нас?

Той изобщо не я погледна, защото очите му внимателно разглеждаха околността. Стоеше нащрек, с приготвен револвер и сувор израз на лицето.

— Не знам. Вероятно същият, който е отровил вирчето и е подпалил къщата ни. Същият човек или хората, които са убили татко и причиниха толкова страдания на майка ти.

Колкото и да беше уплашена Тори, думите му проникнаха в съзнанието й.

— Какво искаш да кажеш? Че някой нарочно е запалил къщата през оная нощ?

Джейк кимна, без да я поглежда.

— Засега не мога да го докажа, но е така.

Тори бе поразена от тази новина.

— Но кой? — повтори разтреперана тя. — Дали не е Ед Дженкинс? Ти се би с него в града само няколко дни, преди да отровят вира.

— Може и да е негова работа, но се съмнявам. Освен това мисля, че той няма никаква причина да убива татко. По това време не си бях у дома и дори нямах намерение да се връщам.

Джейк зърна никаква каррирана риза между дърветата и стреля, но човекът се премести много бързо и се скри. Прогърмяха още няколко изстрела. Джейк се отдръпна и един куршум иззвистя край ухото му. Други рикошираха в скалите.

— По дяволите! Сгащили са ни тук като зайци в клетка! Само ще трябва да почакат, докато ни свършат патроните.

— Те? — попита Тори. — Искаш да кажеш, че са повече от един?

— Да! — озъби се Джейк и отвърна на още един залп. — Може само един да отговаря за всичко, но явно има помощници. Струва ми

се, че са поне трима и това прави положението ни още по-опасно. Докато един-двама отвлечат вниманието ни, другите може да се опитат да ни нападнат в гръб.

Джейк стреля още един път. Последва вик на болка.

— Ето един, за когото вече няма да се тревожим. Само да можех да стигна до тялото и да разбера кое е това копеле. Ех, да имаше и друг път надолу, освен пътеката, на която бяхме. Мисля, че вече са я преградили.

— Наистина има, Джейкъ! — възклика Тори.

Той рязко се обърна и се вторачи в нея, сетне едва успя да се наведе и да избегне един куршум, който само отнесе шапката му.

— Какво?

— Има и друга пътека. Вярно, че е обрасла, но води право към реката. Използвала съм я като по-прям път към ранчото, когато съм губила представа за времето и е трябало да бързам да се прибера.

Джейк стреля още един път по посока на нападателите им.

— Можеш ли да стигнеш до нея, без да минаваш покрай ония бандити?

Тори се огледа, кимна и посочи на юг.

— Оттук.

— Аз ще ги задържам, докато ти изтичаш дотам — сериозно ѝ каза той. — Качвай се на коня, бягай към ранчото колкото може по-бързо и изпрати помощ. Може и да нямам нужда от нея, но докато си тук, не мога да предприема нищо рисковано.

— Не — поклати глава тя. — Няма да те оставя сам. Няма да тръгна без теб.

— Тори, махай се — изсъска Джейк. — Недей да се инатиш сега. Нали виждаш — искам да си в безопасност. Щом се уверя в това, ще мога да се съсредоточа и да се отърва от тия зверове.

— И да те убият без никаква нужда, след като можем и двамата да избягаме оттук веднага! — противопостави се тя.

— Обещавам ти, че няма да се оставя да ме убият. Само искам да знам, че си извън опасност. Тогава ще мога да открия кой ни причинява всички тия беди и ще се погрижа това да свърши веднъж завинаги.

— Ами ако това са само наемни убийци? Ако главният източник на злините ти седи долу и те чака? Ами ако един от тях е хей там и ни

чака да спрем? А ако ме хване? Тогава какво ще стане, Джейкъб? Какво ще стане, ако пожертваш живота си за нищо?

Имаше смисъл в нейните думи и Джейк реши, че ще е прекалено рисковано да я остави да избяга сама без дори да има с какво да се защити. Ако беше сам, може би щеше да има по-добри шансове да елиминира нападателите. Случвало се бе да го сгащват още по-натясно и пак излизаше победител. Но Джейк трябваше да мисли за сигурността на Тори и знаеше, че ръцете ще му бъдат вързани, ако попадне в лапите на тези убийци. Тя не можеше и нямаше да си тръгне сама, но и двамата също не биваше да останат тук.

Изчакаха изстрелите да се разредят, за да не се забележи, че не им отвръщат. После поведоха конете си и се запромъкваха безшумно. Тори вървеше напред, Джейк зорко се оглеждаше за нападателите.

— Скоро ще се мръкне — прошепна той. — Ако намериш онай пътека преди това, може и да им избягаме.

Както бе обещала, Тори успя да намери почти заличената вече пътека, когато чезнеха последните слънчеви лъчи. Без да се качват на конете си, те продължиха да пълзят още малко, докато се уверят, че нападателите не са открили пътеката и не ги преследват, и се метнаха на седлата, чак когато нямаше никакъв шанс да бъдат разкрити.

За пръв път Джейк бе толкова щастлив, че вижда „Лейзи Бий“. И все пак си отдъхна чак когато влязоха в пределите на къщата и се оказаха в пълна безопасност. Съжаляваше единствено, че не е разпознал нападателите. Тори бе толкова изплашена, че не можеше да слезе от коня без негова помощ, а после дълго време остана трепереща в сигурното убежище на неговите обятия.

— О, Джейкъб! Никога през живота си не съм се страхувала! — каза тя през сълзи.

— Сега разбра ли защо бях толкова разстроен, когато следобед не те намерих вкъщи? — Джейк притисна главата ѝ към разтуптяното си сърце и усети, че тя кимна. — Държа да изпълниш обещанието си. Не искам никога да напускаш двора на ранчото без въоръжена охрана, одобрена лично от мен. Ако аз съм зает, някой от работниците може да те придружава, но ти никога, никога няма да излизаш пак сама — поне докато открием злодейте, които стоят зад тия нападения. Много е опасно, скъпа. Ще се побъркам, ако ти се случи нещо лошо, заклевам се.

Уплашена повече от всяко Тори се съгласи, но на другата сутрин Джейк настоя да я научи да борави с оръжие и тя отново се заинати.

— Не, Джейкъб. Напълно съзнателна съм опасността и се съгласих да не напускам ранчото сама, но не мога да направя това. Веднъж, след като ти замина, татко се опита да ме научи, но бях направо отчайваща. Най-накрая той се отказа и призна, че е по-рисковано да имам пушка, отколкото да съм невъоръжена.

— Е, аз нямам намерение да се отказвам така лесно.

Той ѝ подаде една пушка и строго каза:

— Ще започнем с това. Зад хамбара съм поставил мишени. Хайде. — Тръгна пред нея, но като се обърна да види дали тя го следва, се оказа право срещу дулото на заредената пушка. Сърцето му едва не спря да бие. — Иисусе, Мария и Йосифе! — изкрещя той. — Никога не насочвай заредено оръжие към човек, освен ако не искаш да го убиеш.

— Съжалявам! — Тори се стресна от гласа му и от онова, което можеше да стане, ако пушката случайно бе гръмнала.

— Ще съжаляваш много повече, ако само още веднъж насочиш пушка срещу мен — закани се сърдито Джейк, а очите му хвърляха мълнии. — Мислиш, че малкото ти сладко дупе се е зачервило, но само посмей още един път да ми погодиш такъв номер — гарантирам ти, че няма да си в състояние да седнеш цял месец.

Останалата част от сутринта премина по същия начин — Джейк се караше, Тори се цупеше, долната ѝ устна беше издадена глезено напред, а очите ѝ — помръкнали тъмнозелени процепи — напомняха на Джейк котешки очи.

— Глупачка такава! Цели се в мишената! Мишената! Няма да си правя труда да храня телетата, ако не спреш да сипеш олово право срещу тях.

— Недей да ми крещиш, Джейкъб! Ако не внимаваш, оня вир няма да е единственото отровено нещо.

— О, скъпа, ти ме заплашваш? — погледна я той страховито.

— Това не е заплаха, господинчо, а тържествено обещание! — отвърна му Тори със същия злобничък тон и поглед.

Продължиха така, докато най-сетне Джейкъб се призна за победен. Тори бе по-опасна от повечето негови врагове и щеше да е по-

сигурно изобщо да не ѝ разрешава да се докосва до заредена пушка, защото не се знаеше какво можеше да улuchi или пък да не улuchi в зависимост от случая. Трябаше просто да я пази, без да я въоръжава.

Това много успокои Тори. Не само че беше ужасно несръчна, но направо оглупяваше от страх, когато трябаше да борави с такова смъртоносно оръжие. Освен това всичко, в което вярваше, всичките й религиозни възгледи бяха против убиването на хора. Не мислеше, че ще е способна някога нарочно да причини зло на друго живо същество, независимо какво е извършило, за да го заслужи.

Мъжете продължиха работата си по канала към северното пасище. С всеки изминат ден състоянието на Кармен се подобряваше и някои от нейните приятелки започнаха да я посещават. Това радваше много Кармен и правеше Тори щастлива особено сега, когато ѝ бе забранено да напуска къщата.

Повечето от гостите на Кармен бяха близки приятели и не бяха склонни да разпространяват клюки или да вярват на празни слухове. Ако няколко жени, които Кармен бе смятала за много близки, не се появяваха, тя изглежда не забелязваше тяхното отсъствие, а дори и да го забелязваше, не го коментираше.

Неизбежно бе обаче да не научи за одумките около Тори и Джейк и за това как някои хора от Санта Фе се бяха отнесли с тях при последното им отиване до града. Тя чу не само за неприятностите на Тори, но и за боя между Джейк и Ед Дженкинс. Ужаси се, като разбра, че родната ѝ дъщеря и момчето, което бе отгледала като собствен син, са имали подобни перипетии. Колкото и да бе болна, Кармен предано ги бранеше, така както мечка защитава малките си.

— Как могат хората да бъдат така глупави и жестоки — каза тя тъжно. — Толкова са дребнави, че не могат да видят по-далеч от носа си. Винаги гледат и чуват само онова, което искат. Няма значение дали е безсмислица, или е неправилно. Жivotът им е толкова скучен, че трябва сами да си създават тревоги и да се нахвърлят върху най-дребната клюка. Смятам, че такива хора са достойни за съжаление, но е трудно човек да не изпитва гняв от злите им езици.

— В Библията е казано, че трябва да обичаме онези, които ни презират, както и враговете си — напомни ѝ нежно Тори. — Не са ли ни учили да обръщаме и другата бузა?

— Si — съгласи се майка й, — но никъде не е казано, че трябва безкрайно да ги търпим, да ги поощряваме и да се примиряваме с тяхната компания. Такива хора е по-добре да се избягват, Тория. Те не са истински приятели и никога няма да бъдат. Причиняват само беди и разногласия.

— Истински змии в райската градина — заяви Алвина Грасия — една от най-добрите приятелки на Кармен. — Жестоки дяволи, които не правят и не казват нищо добро за никого, освен за себе си.

Мили, която също бе на гости този ден, се изкикоти и добави:

— И като всички змии, имат раздвоени езици.

— Не взимай присърце омразните им подмятания, Тори — посъветва я Кармен. — Не се оставяй да те наранят с думи или дела. Не разрешавай да помрачават вашето щастие и да успеят в техните злобни опити. Не могат да намерят радост в живота като теб и затова ги разяжда завистта. Опитват се да разрушат щастието на ония, които имат по-голям късмет.

— Няма, мамо! — закле се Тори. — Нищо, което казват или мислят, не може да унищожи любовта между мен и Джейкъб. Тя е истинска и силна и ще устои пред тях.

Тори дори не предполагаше, че смелите ѝ слова ще бъдат подложени на жестоки изпитания в недалечно бъдеще.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Завършването на новия канал откъм реката отне цял месец, изпълнен с изнурителен труд. След опита за покушение срещу Тори и Джейк, не се случи нищо обезпокояващо. Все пак на Джейк не му се вярваше, че всичко е наред. Подозираше, че тази пауза е само едно измамно затишие пред буря и предупреди хората си да не намаляват своята бдителност. Злодейте навсякога все още се спотайваха някъде наоколо и само чакаха удобен момент и възможност да нанесат своя удар отново.

Всичко вървеше гладко, дори прекалено гладко. Ремонтът на къщата, отлаган толкова дълго време, можеше вече да се възстанови. Джейк изгаряше от нетърпение да види новото крило поправено и да се преместят с Тори в господарската стая. Не че сегашната бе неудобна, но никак си му се струваше, че ще е по-уместно да се установят в по-голяма стая, предназначена специално за господаря на ранчото на Бенърови и неговата съпруга. Там дори имаше отделна баня и съблекалня, свързана със стаята, а това сигурно щеше да е много по-приятно, особено за Тори.

Изминаха още две седмици без никакви неприятности. Тогава Тори заяви, че желае да отиде на църква.

— Все още не искам да ходиш сама в града — каза ѝ Джейк.

— Добре, тогава ела с мен — предложи тя, твърдо решила да не се остави да я възпрат.

— Мисля, че това е чудесна идея — подхвърли Кармен от стола си край големия прозорец в sala. Сега ѝ разрешаваха да става по малко през деня и след като бе възстановила своята жизненост, тя се наслаждаваше на всеки миг, прекаран в движение, макар че щяха да минат седмици, докато отново поеме ежедневната си работа. Все още се изморяваше лесно и изгаряниятата по ръцете и краката бяха болезнени, а новообразувалата се кожа — лъскава и чувствителна.

— Това е ужасна идея! — каза Джейк, надявайки се, че само се опитват да го дразнят. — Изобщо не ми е там мястото и ще се чувствам

като магаре на конни състезания. Пък и покривът сигурно ще се срути, ако само прекрача прага. Някоя от вас спомня ли си колко време мина, откак не съм стъпвал в църква?

Тори го стрелна с ироничен поглед и подигравателно рече:

— Хрумна ми нещо. Първата ти изповед вероятно ще трае поне три дни. Ще трябва да носят храна и вода да се подкрепяте с отец Ромеро, а разнообразието на твоите грехове е гаранция, че той няма да заспи, дори само от възмущение и любопитство.

— Ти самата току-що произнесе цял поменик от неприлични думи, скъпа — ухили се Джейк. — Гледай да включиш в изповедта и наглия език, който държиш на своя съпруг. Това най-малкото може да ти коства някоя и друга допълнителна молитва.

В отговор Тори му се изплези.

— Ужасно си непочтителен, Джейкъб Бенър!

— Ти пък си една безсрамна глезла. И не насочвай тоя език към мен, освен ако не искаш да го използваш за нещо друго, а не да се правиш на глупачка.

Тори силно се изчерви и засрамено погледна към майка си, а тя само поклати глава на тяхната словесна битка, сетне каза:

— Заведи я на неделната литургия, Джейкъб. И двамата ще имате известна полза от малко благочестивост.

В неделя Джейк придружи Тори до църквата, но, въпреки горещите ѝ молби, отказа да влезе вътре.

— Може би друг път, Тори. Още не съм готов за такова нещо, а и останалите енориаши, струва ми се, трудно ще ме възприемат.

Тори се повдигна на пръсти и бързо го целуна.

— Ще прочета специална молитва за теб, Джейкъб.

— Добре, скъпа. Една молитва, изречена от ангел, сигурно дава добри резултати. — Той пристегна белия дантелен шал — сватбения му подарък — около тъмната ѝ коса. — Ще те чакам, като излезеш. И внимавай — не се отдалечавай, ако закъснея малко. Стой точно тук, докато дойда да те взема.

Джейк я проследи с поглед, докато тя влезе в църквата, после тръгна да търси някой бар, отворен толкова рано в неделя сутрин. Може би докато изпие една-две бири, ще подочуе някоя интересна подробност за това кой стои зад всички злини в ранчото. Хората, дори и онези, които не правят нищо добро, са склонни да се перчат с делата

си, особено като се напият. Учудващо е колко много неща научава един барман или барманка и обикновено те са готови да кажат всичко (срещу добро заплащане, разбира се). Един долар в деколтето на барманката може да купи много повече от любовта ѝ.

Предчувствията на Джейк се оправдаха, макар и не точно така, както се надяваше. Искаше му се да попадне на работник от смесения магазин или от склада за дървен материал — двете места, където се продаваше сода каустик. Искаше да разбере дали някой напоследък е купувал големи количества от нея. Вместо това научи, че магазинът на Харолд е бил разбит преди месец и половина и между липсващите стоки е било цяло буре сода каустик. Крадецът не бил хванат и никой нямал ни най-малка представа кой може да е.

Още по-обезпокояваща бе новината, че напоследък из града били забелязани неколцина непознати. Двама от скитниците изглеждали като брутални главорези, с които никой не искал да си има вземанедаване. Като поразпита подробно, Джейк се досети кои са били двамата мъже.

Рафе Мендес, известен с красивото си седло за кон, инкрустирано със сребърни кантове, другият бе известен под името Рино. От лявата страна на лицето си той имаше дълъг неравен белег, който изкривяваше постоянно нагоре единия ъгъл на устната му. Беше буен млад гангстер, търсещ бърза слава и още по-бърза смърт. Джейк бе чувал за него. Рино впечатляваше всички с изкривената си физиономия и с бързата си стрелба — и двете предвещаваха нещаствия. Той вечно си търсеше повод за сбиване и винаги бе готов да докаже, че има по-бързи реакции от другите. Особено обичаше да се перчи пред гангстери с установена репутация, и именно затова бе разпитвал из града за Джейк.

Бедата бе там, че доколкото хората знаеха, Рино не беше пристигнал в града допреди една седмица. Той, разбира се, можеше да се е навъртал наоколо и преди това и просто да не се е появявал в града. Джейк нямаше да го изключи от списъка на заподозрените в нападението над него и Тори, но то просто не беше в стила на Рино. Самонадеяното гангстерче бе прекалено суетно и никога не би се промъкнало зад гърба на човек. Не, Рино предпочиташе да предизвиква на открит бой и да застреля жертвата си пред тълпа;

обичаше да се надува като паун и да вижда как в очите на хората нараства страхът.

Освен това Джейк се съмняваше младокът да падне чак толкова ниско, че да трюви добитъка. Това го е извършил човек, който желае да остане анонимен, а Рино винаги искаше да изтъкне всяка своя победа. Беше един от онези нагли млади самохвалковци, които издълбаваха по една резка на приклада на пушката си всеки път, когато убият човек и Джейк дори подозираше, че Рино е отбелязал повече, само и само да изглежда по-страшен. Истината бе, че той сигурно не беше чак такъв добър стрелец, за какъвто се представяше.

Изключителната суетност на Рино обаче го правеше опасен като змия с отрязана опашка и Джейк не беше толкова глупав, че да пренебрегне присъствието му в града. Не вярваше, че младият бандит е замесен в нападенията, но в същото време предполагаше, че той го търси, за да го предизвика и да прибави още една резка върху приклада си, след като погуби легендарния Джейк Бенър. Глупавият млад гангстер бе още една грижа, която трябваше да прибави към всичките си останали, още един проблем, с който би предпочел да не се занимава точно сега.

Пристигването на прага на църквата след толкова дълго време за Тори бе като завръщане вкъщи. То бе като повторно сливане, всяко лице ѝ бе толкова скъпо и познато, особено онези, оградени от твърдо колосаните воали на бившите ѝ сестри. Сълзи пареха очите ѝ, когато отново и отново я прегръщаха с любов и я приемаха в сърцата си. След жестокото пренебрежение от страна на някои хора в града, това топло, сърдечно посрещане бе двойно по-мило за нея.

Сърцето на Тори преливаше от радост. Пречистващото спокойствие на литургията се разливаше по цялото ѝ тяло и сякаш смъкваше тогава на всички грижи от крехките ѝ плещи. Тя отново намери утеша в молитвите и себеотдаването на Върховния създател. С искрена признателност отправи благодарствени молитви за оздравяването на майка си и за любовта, която откри у Джейкъб.

Тори беше наобиколена от деца във вътрешния двор на църквата, когато Джейк се върна, за да я заведе вкъщи. Лицето ѝ сияеше от радост и спокойствие. Остра ревност прониза Джейк, задето вярата на

Тори и тези деца можеха толкова лесно да придават на лицето ѝ израз на пълно удовлетворение. Осьзна, че самият той много рядко ѝ вдъхва спокойствие; по-скоро ѝ даваше любов и страст, носеше ѝ гняв, беспокойство, а напоследък и доста тревоги. Като стоеше и я наблюдаваше, му се искаше да я дари и с щастие.

Без да се опасява, че ще изцапа роклята си, Тори бе притягната в праха и показваше на няколко момченца как да играят на топчета. Наблизо стояха групичка момичета, които се смееха и се опитваха да привлекат вниманието ѝ.

— Елате, сестра Есперанса! Обещахте да ни въртите въжето да скачаме!

— *Momento, ninas*^[1] — смееше се Тори и се опитваше да им угоди. — Трябва да се научите на търпение. Момчетата ме извикаха първи.

Джейк бе поразен от тази гледка — колко добра беше Тори към децата, колко търпелива, мила и внимателна. Любовта струеше от лицето ѝ и се отразяваше в грейналите очички на скучилите се около нея деца. Той виждаше искрено доверие върху малките лица, които жадно погълъщаха всяка нейна дума. Изведнъж си представи Тори сред своите собствени деца — неговите и нейните деца. Ще бъде прекрасна майка. Тази мисъл го накара леко да се усмихне.

Единствено се тревожеше дали самият той ще бъде добър баща — в това не бе сигурен. От времето, когато помагаше при отглеждането на Тори, сякаш бе изминал цял един живот. Тези години бяха за него част от едно далечно мъгливо минало, което често му се струваше като някакъв сън. Толкова неща се бяха случили оттогава, а и той се бе променил в много отношения. Дали все още му бяха останали търпението и нервите от онова време, та да ги прояви към собствените си деца? Или ще бъде строгият властен баща, който ще следва примера на собствения си татко?

Тори отбеляза точка със своето топче и момчетата се развикаха от радост. Изведнъж пронизителните им гласчета замъркнаха и Тори се смути. Погледна нагоре и видя напрегнатите им тела. Със стиснати устни и страх, изписан по лицата им, те се бяха вторачили в нещо зад нея. Дори момичетата бяха замъркнали, сгушени едно в друго, тревожно наблюдаващи. Тори бавно се извърна и с облекчение видя, че

източникът на тяхното беспокойство е Джейк. Усмивка озари лицето й, тя протегна ръка към него.

— Ninos^[2] — извика Тори весело, като забеляза колко внимателно го разглеждаха, докато се приближаваше към тях; обгръщаха с поглед огромните му размери, плавната му походка и особено заплашителния револвер, провиснал на бедрото му.

Джейк протегна ръка, хвана я и я изправи, а дъхът на децата сякаш спря. Тори отпусна ръката си в неговата и спокойно каза:

— Елате, запознайте се с *mi esposo*, *ninos*^[3]. Това е Джейкъб Бенър, моят съпруг, за когото ви говорих преди.

Дълго време никое от децата не смееше да помръдне; замръзнали по местата си, те само безмълвно зяпаха Джейк. После петгодишният Томас храбро пристъпи напред с мъжествено протегната към Джейк ръка.

— *Mucho gusto, senor*^[4] — каза тържествено той, а гласчето му леко потрепваше. — Казвам се Томас.

Джейк преглътна усмивката си, приклекна до Томас и разтърси малката трепереща ръчичка.

— *El gusto es mio, Tomas*^[5] — отвърна той на поздрава му. — Приятно ми е да се запознаем.

— Томас вече много добре играе на топчета — обади се Тори.

Джейк се засмя гърлено, като видя как Томас гордо се изпъчи при тази похвала, а кълощавите му гърди се издуха като на наперено петле.

— Джейкъб ме е учили да играя на топчета — обърна се Тори към Томас и другите деца, които наблюдаваха разговора. — Все още не мога да го бия.

Момчетата загледаха Джейк с благоговение и широко отворени от възхищение очи.

— Така ли? — извикаха те в хор.

Джейк се ухили и стеснително вдигна рамене.

— Да, наистина — засмя се той и сериозно попита, сякаш действително искаше съвет от тях. — Мислите ли, че трябва да я оставям да ме бие от време на време, за да се радва и тя?

Тъмнокосите главици кимнаха.

— Не! — Едно от малките явно бързо беше открило своя нов герой. — Това само ще я кара да се фука повече.

Тори ококори очи от изненада, а Джейк се засмя.

— Прав си — съгласи се той, — а момичетата са истинска напаст, когато започнат да се перчат.

Няколко малки глави кимнаха в знак на съгласие.

— Значи съм надута и самомнителна, а? — нацупи се Тори и престорено обидена сложи ръце на кръста си и заоглежда момчетата едно по едно.

„Е, само понякога.“ „Не, но можеш и да станеш, струва ми се.“ „Той не искаше да каже нищо лошо, сестро. Не се ядосвайте.“ — отговаряха едно през друго децата, а това още повече разсмя Джейк.

Тори размаха пръст насреща им, но цялата ѝ строгост се стопи в усмивката, която заигра по устните ѝ.

— Ето я вашата вярност към мен. Може и да съм суетна, но поне не съм толкова непостоянна като вас.

Момичетата все още бяха на нейна страна. Чарът на Джейк не можеше да ги завладее така бързо. Едно мило същество с плитка се обади в нейна защита:

— А той може ли да скача на въже по-добре от вас, сестро?

Тори хвърли самодоволна усмивка към Джейк и заяви:

— Разбира се, че не!

Момичетата се усмихнаха доволно и навириха нослетата си, уж отвратени от него.

— Тогава не е чак толкова добър, колкото се мисли, нали?

— Не! — изкиска се тя, като едва не се задави, после намигна и прошепна високо, сякаш доверяваше някаква тайна: — Но жените винаги се опитват да накарат мъжете да повярват, че са по-добри. Вдига им се самочувствието, като си мислят, че са по-умни и способни от нас, дори и да не са.

Момичетата се изкискаха и мъдро поклатиха глави. Момчетата и Джейк се намръзиха, светлокафявите му очи святкаха и обещаваха възмездие за дръзките ѝ приказки. Тори отвърна на закачливия му поглед с лице, засияло от приятни предчувстваия, а сърцето ѝ заби още по-силно в гърдите.

— Джейкъб, искам пак да преподавам в сиропиталището. — Тори седеше и решеше косите си, които вече се спускаха до раменете

на меки тъмни вълни. — Мама сега е добре.

Джейк сдържа въздишката си. Откакто се бяха върнали от църква, той все очакваше и знаеше, че скоро Тори ще повдигне този въпрос. За да спечели време, седна на края на леглото и издърпа ботушите си. Накрая се обърна и срещна въпросителния й поглед.

— Не, Тори. Не сега, още не. Много е опасно. Искам да си тук, в ранчото, където си на сигурно място.

Тя се намуси.

— Цял месец мина от последните ни неприятности. Може би оня, който ни създава проблеми, вече се е отказал, като е разбрал, че си се приbral завинаги.

Джейк поклати глава и повтори още по-категорично:

— Не!

— Това ли ти е честната дума? — възрази тя с изкривено от мъка лице. — Ти ми обеща, Джейкъб. Каза, че щом мама се оправи, ще мога пак да уча децата.

— Съжалявам, но е прекалено рисковано. Бъди разумна, Тори. Да не би да очакваш, че ще те оставя да ходиш всеки ден до манастирското училище и обратно, когато убиецът може да се навърта и да дебне удобен момент и случай, за да нанесе следващия си удар.

— А ти пък да не искаш вечно да седя тук, да бездействам и да треперя от страх, когато опасността може да е отдавна отминала и аз мога да върша нещо добро и полезно в това време. Така ли е? — От очите й изкачаха бледозелени пламъци.

Челюстта на Джейк потрепна, докато той се опитваше да възпре надигащия се у него гняв.

— Имаш достатъчно работа и тук — рече той. — Ще преподаваш, когато се уверя, че е безопасно.

— И кога ще стане това? — възклика тя разгорещено.

Джейк избухна:

— Откъде, по дяволите, да знам? Престани, за бога, Тори! Аз ще реша кога, и ти първа ще научиш, бъди спокойна. Нали? Забрави ли вече какво значи да свистят куршуми покрай главата ти? Да си впримчена зад онези скали и да се чудиш дали ще излезеш от там жива?

Джейк ненавиждаше своята безпомощност в този момент и това, че не знаеше кой стои зад нападенията. Мразеше да заповядва на Тори

и да отказва да изпълни молбите ѝ. А най-много го беше яд, че не можеше да направи нищо.

— Не, не съм забравила — увери го тя хладно. — И също така не съм забравила как онзи ден уби човек.

При тези думи Джейк трепна, но не се предаде.

— Значи аз трябва да се извинявам за това, че съм убил човека, който беше дошъл да направи същото с нас? — попита той саркастично. — Е, да имаш да вземаш — скоро няма да чуеш подобно нещо от мен.

— Може да изпращаш някой с мен до училището — предложи тя, като веднага възвърна любезнния тон на разговора. — Само сутрин и следобед, отиване и връщане. Ще отивам два-три пъти в седмицата, а при сестрите в манастира ще съм в безопасност през деня.

— Точно така — присмя ѝ се той. — И какво могат да направят сестрите, за да те защитят? Да отблъснат нападателите ти с молитви? Да ги замерят с молитвени броеници? Да ги заплашат, като им пеят псалми?

— Там преди бях в безопасност.

— Това е било преди. А сега си жена на гангстер. Сега живееш тук, в ранчото, откъдето започнаха всички беди. Освен това точно сега не можа да ти осигурая придружител. Всичките работници са ми нужни за охрана на ранчото, за обичайната работа и за ремонта на къщата. А Бог ми е свидетел, че изобщо не можеш да се самоотбраниваш.

Тори повдигна брадичка предизвикателно.

— Щом си толкова загрижен, ще е по-добре да се преместя обратно в манастира. Ще мога да уча децата, ще съм далеч от всички тукашни проблеми, а ти ще дойдеш да ме вземеш, когато сметнеш, че опасността е отминала.

Лека усмивка изкриви устните на Джейк.

— Само през трупа ми — отвърна той меко, но мрачният тих тон на гласа му прозвуча по-заплашително, отколкото ако беше изкрешял.

Тори не можа да реагира. Искаше ѝ се да защити своето мнение, но същевременно не желаше да се случи нищо лошо — нито на Джейкъб, нито на майка ѝ, нито на нея или на когото и било да било от „Лейзи Бий“. Изглежда не съществуваше готово решение на проблема и тя просто трябваше да изчака и да преглътне разочарованието си.

Двамата с Джейк бяха стигнали до задънена улица и през следващите няколко дни това предизвика известен срив в техните отношенията. На помощ им дойде нещо съвсем неочеквано. Една сутрин, тъкмо когато сядаха да закусват, чуха някой да вика:

— Бенър! Размърдай си малко задника и разкарай проклетите си пазванти, преди някой да е пострадал! Така ли се посрещат гости?

[1] (исп.) Момент, момичета — Б.пр. ↑

[2] (исп.) Момчета — Б.пр. ↑

[3] (исп.) Моят съпруг, деца — Б.пр. ↑

[4] (исп.) Много ми е приятно, господине — Б.пр. ↑

[5] (исп.) Удоволствието е мое, Томас — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори изтича след Джейкъб към входа на къщата. Тя се закова на място, слисана от онова, което видя — яхнал коня си, с револвер, насочен към трима разтревожени работници от ранчото, се приближаваше Блейк Монтгомъри — най-добрият приятел на Джейк. До него, също на кон, беше красивата му съпруга Меган. Тя прикриваше бебето, привързано към седлото ѝ в нещо наподобяващо индианска люлка, но през цялото време държеше на прицел мъжете, които ги застрашаваха.

Блейк забеляза Джейк и му хвърли раздразнен поглед.

— Много хубава „комисия по посредничеството“ си имаш тук, Бенър. Бас държа, че пропъждат всички просящи, пък и другите хора. Май си имаш доста „приятели“ напоследък, а?

Джейк се засмя и махна с ръка на хората си да се приберат.

— Всичко е наред, момчета. Това е Блейк Монтгомъри, един от най-добрите мъже, които някога можете да срещнете. Той е и най-бързият стрелец в цяла Аризона, след като напуснах неговия район.

— Ти пак си си такъв скромничък както винаги, а Джейк? — рече сухо Блейк, скочи от коня си и хвърли юздите на един от мъжете.

Сетне помогна на Меган да слезе и попита:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Напоследък си имахме малки неприятности, та сме взели допълнителни предпазни мерки.

Скоро след като се бяха оженили с Тори, Джейк беше изпратил телеграма на Блейк и Меган, в която им съобщаваше за пожара, смъртта на Рой и раните на Кармен. Затова Блейк вдигна вежди учудено.

— Искаш да кажеш, че освен пожара има и нещо друго?

— Да, но ще говорим за това по-късно. Бързам да ви представя моята жена Виктория Бенър или Тори, както всички я наричаме.

Меган се усмихна широко, дружелюбно; пристъпи напред и топло прегърна Тори.

— Радвам се да те видя отново, Тори — каза тя. — Последния път, когато се срещнахме, ти беше сестра Есперанса. Много ми беше мъчно за Джейк — той се чувстваше така самотен.

— Последния път, когато се срещнахме, вие бяхте само двама — отвърна приветливо Тори и с копнеж погледна бебето в ръцете на Блейк.

Той се засмя и ѝ го подаде, като ухилен я предупреди:

— Внимавай, Тори, тя има навика да подмокря всекиго и всичко. Меган се изкиска.

— Ако само това ти се случи, значи имаш късмет — никнат ѝ зъби и е много нервна и сърдита, дето сме я карали да язди с нас.

— О, Тори много добре се разбира с децата — увери ги Джейк, като гледаше как Тори се наведе и допря лице до нежната бебешка кожа.

— Това не е лошо — каза Меган, а Блейк кимна в знак на съгласие, — особено след като ти си кръстник на Алита. Ако нещо се случи с мен и Блейк, вие ще трябва да се погрижите да отгледате това мило същество вместо нас и трябва да ви предупредя още отсега, че Алита, в повечето случаи, обича да се налага.

— Каквато майката, такава и дъщерята — подразни я Блейк, с което само си спечели едно силно смушкане в ребрата.

— Е — каза Джейк, — хайде да влизаме, после ще разказвате какво ви води чак насам. Закуската е на масата.

Като чу това, Меган възклика радостно.

— Чудесно! Блейк така ме пришпори сутринта, че у леля Джозефа едва успях да сложа залък в устата си. Кълна се, че по целия път от реката до тук ми миришеше на палачинки и наденички!

— Не обръщайте внимание на жена ми, приятели. Тя винаги си е била малко дръзка и все се кълне за нещо. Опитвал съм се да я отуча от тоя навик, но...

Блейк се сви, защото жена му замахна шеговито с юмрук, без да го улучи. Сграбчи ръката ѝ, плесна я отзад и я помъкна през отворената врата.

— Ту-ту, Меган — присмя ѝ се той. — Май ще е по-добре да продължиш да ме замеряш само с тигани. Тогава се целиш много по-добре.

На Тори ѝ се стори, че Меган промърмори: „Ти знаеш по-добре, скъпи!“

Докато закусваха, семейство Монтгомъри уведомиха Джейк и Тори, че ще останат няколко седмици в Санта Фе. Още преди Алита да се роди, лелята на Блейк — Джозефа отишla да живее при тях в ранчото им край Тусон. Чак сега намерили малко време да дойдат да приберат някои от вещите ѝ.

— Решила е да продаде къщичката си и да остане при нас за постоянно — каза им Блейк. — Тя и цялата ѝ менажерия от животинки.

Меган кимна.

— Тя е много мила старица, на моменти малко побъркана и ужасно разсеяна, но обича Алита, а бебето просто я обожава. Обаче, не изгарям от нетърпение да прибирам разни бележници, рецепти и книжа, събиращи цели шестдесет години. Бабата е истинска мишка! Цяла седмица ни отне да се ровим в нещата ѝ, докато намерим доказателство за брака на родителите му. Страхувам се, че ще ни трябва много повече време, за да съберем багажа ѝ и да заключим къщата.

— Аз сигурно ще мога да помогна — промълви Тори. Великодушното ѝ предложение бе посрещнато от Джейк с много сърдита физиономия.

— Какво има, Бенър? — учуди се Блейк. — Не искаш младата ти съпруга да се отделя от теб?

— Не е точно така — рече Джейк, а Тори се помъчи да не се изчерви. — Просто не искам да се отдалечава от ранчото точно сега, при всичките проблеми, които ни се струпаха в последно време — и той продължи да разказва на приятелите си за сполетелите ги беди.

Тори добави с въздишка:

— Сега Джейкъб се страхува да ме изпусне от очи. Дори, преди да се оправят нещата, ми забрани да преподавам в сиропиталището.

Всички останаха учудени, когато Меган подкрепи Джейк.

— Сигурно е прав, Тори. Не трябва да се разхождаш без охрана. Но все пак сигурно ще си в безопасност, ако ние с Блейк сме с теб. — Меган повдигна вежди към мъжете и попита: — Е, какво мислите?

Блейк сви рамене.

— Ако Джейк няма нищо напротив, аз съм съгласен.

Всеки отказ щеше да бъде обида за Блейк и подценяване на възможностите му, а Джейк беше първият му учител по бърза стрелба. Той знаеше, че Монтгомъри може да защити Тори не по-зле от него.

— Ще си помисля — отстъпи той. — Може да уредим нещо. Знам, че на Тори ѝ омръзна да стои затворена в двора на ранчото. — Лицето на Тори светна обнадеждено и това го убеди да склони, въпреки че все още имаше сериозни съмнения относно разумността на подобно решение. — Ще опитаме и ще видим как ще тръгне.

Тори скочи от стола си и го прегърна още преди да бе изрекъл това.

— О, Джейкъб! Благодаря ти! Няма да съжаляваш! Ще видиш, че всичко ще е наред.

— Надявам се — промърмори смръщен той. — Божичко, дано да е така!

Накрая бе решено семейство Монтгомъри да останат в „Лейзи Бий“ и да ходят в града само в дните, когато ще трябва да помогнат на леля Джозефа. Къщата ѝ бе прекалено малка за тях двамата и бебето им, пък и по този начин щяха да са в състояние да придружават Тори до Санта Фе. Освен това Блейк щеше да е под ръка в случай на ново нападение над ранчото — едно добре дошло и много ценно попълнение на малката отбранителна армия на Джейк.

Тори бе толкова щастлива, че ѝ идеше да хвръкне от радост! Така поговорката „и вълкът сит, и агнето цяло“ се изпълваше със смисъл — без да се откъсва от Джейкъб и живота си в ранчото, сега тя можеше да се среща с приятелките си от града и една-две сутрини в седмицата да преподава в училището. Единственото, което можеше да се желае, бе да открият кой им причинява всички беди и да го видят в затвора, откъдето не би могъл да им навреди повече.

И все пак Тори бе доста доволна от сегашното положение и от новопридобрата си свобода. Когато си беше вкъщи с Джейкъб, тя правеше всичко възможно, за да му покаже колко много цени него и любовта му. Вярно е, че прекарваха по-малко време заедно, но за сметка на това го използваха пълноценно, не пропиляваха нито минутка и рядко се случваше да си разменят груби думи.

В лицето на Меган Тори откри нова скъпа приятелка. Досега не бе срещала такъв жизнен и прям човек като тази червенокоса жена. Тя казваше каквото мислеше, колкото и скандално да звучеше то понякога

и беше пълна противоположност на хрисимите и любезни монахини, с които Тори бе свикнала да общува. Меган беше добра майка и любяща съпруга, но в същото време сама си бе господарка и знаеше коя е и какво иска. Ако ѝ се яздеше по мъжки, тя правеше точно това и хич не я бе грижа дали другите го одобряват. Харесваше ѝ да носи бебето си на гръб като индианче и така провокираше околните да я критикуват. Също така, тя имаше собствено оръжие и знаеше как да го използва.

— Преживяла съм толкова много, че не мога да рискувам да изгубя близките си — казваше Меган на смяната Тори. — Ако някога се наложи, готова съм да убия всеки, който се опита да навреди на семейството ми.

— Блейк ли те научи да стреляш? — попита Тори и ѝ разказа как и Рой, и Джейкъб са се мъчили да я научат и колко непохватна била.

Меган, смеейки се на тези преживявания, рече:

— Блейк не ме е учили. Предполагам, че това ми е вродено. Разбира се, той ми даде някои наставления. Не съм много бърза в стрелбата, но обикновено улучвам целта.

— Мисля, не съм способна да отнема чужд живот, каквото и да става — призна Тори. — Мразя оръжието и насилието. Не се правя на превзета моралистка, но не те ли притеснява мисълта, че проливаш кръвта на друг човек?

— Тори! — възклика през смях Меган. — Аз не стрелям по всекиго, скъпа. Просто искам да съм подгответена да защитя любимите си същества, ако се наложи.

Тори се замисли за момент и неохотно отстъпи.

— Може би и аз трябва да се науча да боравя с пушка. Може никога да не ми се наложи да застрелям нещо — най-много някоя змия, но сигурно ще е по-добре да се чувствам по-сръчна, пък и това ще накара Джейкъб да се тревожи по-малко за мен.

— Ще те науча, ако искаш, но ми обещай, че никога няма да говориш за змии пред мен — потрепери Меган. — Ненавиждам тези същества! Направо оглупявам от страх! Веднъж една ухала Блейк и си помислих, че ще умре пред очите ми!

— Мен пък ме плашат пушките — смутено призна Тори. — Мислиш ли, че в такъв случай ще можеш да ме научиш?

Меган вдигна рамене.

— Преди да опитаме, не мога да кажа нищо, нали? Но ти гарантирам, че ще бъда много по-търпелива от един мъж. Може би там е част от проблема ти. Започвам да си мисля, че всички мъже са се родили нетърпеливи и колкото повече растат, става по-лошо. Бог да ми е на помощ, ако този път ми се роди момче! Алита е такова малко дяволче, че и само тя ми стига!

Тори ококри очи от учудване и зяпна новата си приятелка.

— Ти чакаш второ дете? — попита тя с благоговение в гласа.

Меган кимна и потупа плоския си корем.

— Той или тя трябва да се роди някъде през февруари. Така съм го изчислила. Алита дотогава ще е на две години и се надявам, че вече няма да е в пелени.

— Но ти не изглеждаш... ъъ... не си по-различна.

— Все забравям, че си още съвсем невежа — каза през смях Меган. — Още е много рано, за да ми личи, но само след месец-два ще приличам на клатушкаща се патица.

— А не трябва ли да лежиш, да си почиваш? — попита заинтригувана Тори. — Сигурно не трябва да пътуваш и да яздиш през цялото време.

— Тори, аз съм бременна, не съм смъртно болна! — изкиска се Меган. — Чувствам се добре! Не започвай да ме глезиш. Наситих се на такова отношение от страна на Блейк още първия път.

— Но не те ли боли, не ти ли е лошо или нещо подобно? — настояваше Тори, като си спомни какво бе чувала от приятелки и познати.

Меган омекна и реши да каже на Тори онova, което тя искаше да знае и което трябваше да научи някой ден, когато установи, че носи в утробата си детето на Джейк.

— Отначало, като се събудя сутрин, ми се гади малко; а мириසът на кафе, което иначе много обичам, направо ми обръща червата. После до края на деня обикновено се чувствам добре. Опитвам се да се храня хубаво, да пия достатъчно мляко, което ужасно мразя, а сухите бисквити ми оправят стомаха. Докато бях бременна с Алита, от време на време ми се замайваше главата — сега поне това не се случва. А колкото до болките — само дето гърдите ми са по-напрегнати и вече малко са нараснали, но изобщо не ме боли. Да чакаш дете, Тори, не е нещо неприятно. Това е радост, най-голямата радост, която може да

изпита една жена. Единствената истинска болка идва само когато бебето действително се ражда, но дори и това се забравя бързо, щом за пръв път поемеш в ръце детето си. Не мога дори да ти опиша колко прекрасен е този момент! Пожелавам ти скоро и сама да изпиташ всичко това.

— Дано! — прошепна Тори с блеснали очи. — Обичам децата. Искам да имам много собствени деца и да се грижа за тях.

— Много? — изкикоти се Меган. — Какво значи „много“?

— О, поне пет или шест — уверено отвърна Тори.

— Е, тогава искрено се надявам и Джейк да обича децата като теб — рече Меган със закачлива усмивка. — Може би ще е добре, ако успееш да му родиш един-двама сина за негово успокоение.

Завладяна от мечтите за свои собствени деца, Тори отвърна едва чуто:

— О, Джейкъб е много добър към децата. Нали знаеш, той ме е отгледал.

Джейк бе повече от доволен, че Блейк е при тях тези дни. Имаше доверие на всичките си работници, но само неколцина от тях бяха привързани към „Лейзи Бий“ като него. Биха му помогали да защитава ранчото, но това все пак беше неговият дом, неговото наследство, неговата отговорност.

Блейк Монтгомъри разбираше всичко това, а дори и повече. Той самият бе не само собственик на ранчо и съзнаваше добре проблемите около поддържането на стопанство с подобни размери, но и като бивш гангстер беше един от малкото познати на Джейк мъже, който успешно бе преминал от този рискован занаят към онова, което повечето хора наричат „нормален“ живот. Блейк знаеше колко е трудно — предразсъдъците, които дълго след това тегнат над теб, постоянно безпокойство, че предишният живот може някой ден отново да те повлече и да застраши семейството и крехкия ти душевен мир.

— Хубави земи имаш — отбеляза Блейк.

Двамата с Джейк бяха излезли да огледат ранчото и Джейк бе показал на приятеля си отровения вир и новия канал откъм реката, който вече бяха прокопали.

Джейк кимна.

— Щеше да бъде още по-добре, ако можех да пипна онът негодник и мръсен пор, дето ни докара всички тия ядове.

— Имаш ли някого предвид?

— Не. Може да е всеки. Отначало мислех, че е някой местен, някой, който е искал да отнеме земята на Рой или пък му е имал зъб. Това изглеждаше най-правдоподобно, защото преди Джил да ми телеграфира за пожара, изобщо не бях помислял да се връщам вкъщи.

Джейк беше в Аризона в ранчото на Монтгомъри, когато пристигна телеграмата. Той помагаше на Блейк и Меган да си организират работата, та всичко да тръгне пак гладко, след като те си бяха взели обратно ранчото от един техен крадлив братовчед. Сега Блейк навярно щеше да му върне услугата, като му помогне да разреши проблемите си.

— Изглежда логично — каза Блейк.

— Да, и аз мислех така до онзи ден, когато отидох в града и чух, че онът млад гангстер Рино е разпитвал за мен. Появил се е в града само седмица-две, след като стреляха по нас с Тори на връщане от планината. Чудя се дали е бил той или някой подобен на него.

— Хм. Така ли мислиш? От малкото, което съм чувал за Рино, това не е в негов стил.

— Точно това е дяволски объркващото — измърмори Джейк. — Може и да е стрелял по нас онзи ден, но не смяtam, че точно той е отровил водата, или е подпалил къщата.

— А не си ли помислял, че може да имаш два съвсем отделни ребуса за разрешаване? Наскоро Рино е бил край границата. Чух, че направил истинско шоу, като застрелял някакъв човек в Томстаун миналия месец. Може да е чисто съвпадение, че е пристигнал в Санта Фе тъкмо когато си затънал до гуша в неприятности.

— Не знам вече какво да мисля, Блейк. Само искам да сложа ръка на гадното копеле, което уби баща ми, и да свърша веднъж завинаги с тези грижи. Кармен вече се възстановява и ми се иска да направим сватбено пътешествие с Тори, преди да остане толкова, че да не можем да се забавляваме!

Тори никога не бе виждала Джозефа — лелята на Блейк Монтгомъри.

— Предстои ти нещо много забавно — изкикоти се Меган.

Макар да беше предупредена, Тори не бе съвсем подгответа. Джозефа беше много мила възрастна дама, но, както бе казала Меган — ужасно разсеяна. Къщата, останала затворена цяла година, миришеше на застояло и мухъл. Паяжини висяха като дантелена украса по ъглите на стаите, а мебелите, покрити с чаршафи, за да се запазят, приличаха на прегърбени призраци. Къщата бе претъпкана до покрива с купища стари вестници, вехтории, дрехи и най-различни безполезни предмети, които имаха стойност само за леля Джозефа. Тори се оглеждаше наоколо и учудено клатеше глава. Трябваха цели седмици само за да си пробие човек път сред всичко това, камо ли да въведе някакъв ред.

Цялата работа съвсем определено беше женска, но Блейк не беше напълно изключен от нея. Докато газеха през безпорядъка, Блейк и няколко наемни работници се заловиха с дребни ремонти по външната страна на къщата. Ливадата, обрасла с плевели, трябваше да се разчисти и къщата да се вароса, преди да я обявят за продан.

На Блейк се падна също така и задачата да унищожи едно малко семейство гърмящи змии, които по време на дългото отсъствие на Джозефа си бяха направили гнездо под къщата. Това бе работа, която го плашеше и затова пристъпи към нея изключително предпазливо, тъй като веднъж бе вече ухапван от змия и не искаше да се повтори това мъчително преживяване. Меган бе в паника през цялото време, докато най-сетне той благополучно успя да прогони змиите. Тори се възхищаваше от новата си приятелка, но й се видя много чудно, че Меган реагира така храбро в други случаи, а пребледнява като платно само при споменаването на думата „змия“.

За нейна радост Блейк я придружаваше до училището за сираци два-три пъти седмично и се връщаше да я вземе и заведе в къщата на Джозефа. Понякога Меган ги придружаваше, като вземаше и малката Алита.

— Трябва да свиква с други деца — обясняваше тя. — Сега като единствено дете, тя няма развито чувство да споделя вещите си с другого. А след като скоро ще си има братче или сестричка, трябва да се учи как да си играе с тях. Общо взето е доста разглезена.

— Но тя е толкова сладка! — възклика Тори и гушна детето.

— Вярно е, но когато не стане нейното, е истински ужас.

— Не ме интересува. Мисля, че е съвършена, такава каквато е — настоя Тори.

Меган сбърчи нос и изрече с кисела усмивка:

— Ти си толкова предана кръстница, че само ѝ помагаш да се разглези още повече. Но скоро ще се отървеш от нея — след няколко седмици си тръгваме с Блейк и ти няма да търпиш нейния рев и глезотия. Само почакай, ще те видим, когато си родиш свое дете! Тогава няма да ти е толкова приятно, ако малкото ти сладурче реши да не слуша.

Очите на Тори искряха.

— Нямам търпение — довери ѝ се тя. — Толкова много искам да си имам дете, че понякога чак ме боли отвътре. — После като се изчерви силно, добави засрамена: — А и Джейкъб прави всичко възможно това да стане.

Жизнерадостен смях се изтръгна от устните на Меган.

— А за какво друго са съпрузите? — хитро подметна тя и намигна. — Освен това самите опити да се сдобиеш с дете са така приятни...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тори бе безкрайно щастлива. Преподаваше в училището, майка й бе почти напълно оздравяла, беше лудо влюбена, а Джейк споделяше любовта ѝ. Изглежда нищо не можеше да наруши нейното щастие и пламъка на любовта, озарил дните ѝ като разноцветна дъга. Напоследък бе започнала да се събужда с гадене и неприятно усещане в стомаха. Това неразположение изчезваше малко по-късно през деня. Тори бе готова да ликува, макар че трябваше да мине известно време, за да е съвсем сигурна. И все пак можеше да се обзаложи, че се е изпълнило най-съкровеното ѝ желание — чакаше бебе от Джейк.

Не искаше да предизвиква съдбата, като разгласява предварително тази радостна вест и затова не я сподели с никого, а задържа приятните подозрения за себе си. Другите не намираха нищо странно в глуповатата усмивка, която понякога се появяваше на лицето ѝ — тя беше млада и влюбена, а младоженците, особено в началото, често се държат така. Ако някой изобщо се досещаше, това бе само Меган, но и тя не отваряше дума за това, нито пък задаваше конкретни въпроси. С вдигнати вежди и замислен поглед само наблюдаваше как Тори сияе от радост.

Беше неделя и двете семейства — Бенър и Монтгомъри — отидоха заедно в града. Жените бяха планирали целия си ден. Първо щяха да накупят някои неща за ранчото. После, освободени от ежедневната досадна работа, бяха решили да прекарат остатъка от следобеда като се отдадат на лудо пилеене на пари. Като свършиха и с това, смятаха да се срещнат със съпрузите си в ресторанта на хотела. Мъжете бяха обещали, че ще им купят по един сладкиш с каймак и че ще им поръчат луксозна вечеря. Очертаваше се великолепен, безгрижен ден и Тори бе твърдо решила да не позволи нищо да го помрачи — дори и злонамерените подмятания и криви погледи на някои от хората в града.

— Сигурни ли сте, че ще се справите сами? — попита Джейк за трети път.

— Джейкъб, ти се превръщаш в истински досадник — засмя се Тори. — Блейк, отведи го оттук, моля те.

— В края на краишата, не сме съвсем сами — побърза да отбележи Меган. — Градът гъмжи от хора, пък и моят пистолет е тук, в чантичката ми. Много ще внимаваме Джейк, обещавам.

За Тори, която от много време не бе излизала и пазарувала с приятелка, този ден бе като посещение на цирк. Двете с Меган се кискаха като ученички, особено когато Тори разказа как Джейкъб ѝ бе купил онова предизвикателно бельо при последното им пътуване. Влязоха в галантерийния магазин и само като видя физиономията на собственичката, Тори започна да се изчервява и да се кикоти безпричинно.

Меган на шега предложи да си купят най-скандалното нещо, което намерят, стига да не е много скъпо. Меган смело избра един екстравагантен черен корсет, поръбен с яркочервени панделки.

— Съпругът ми направо ме обожава, когато съм в черно — небрежно каза тя на зяпналата продавачка. — Разбира се, предпочита ме съвсем без нищо, но жената трябва да придаде малко вкус на играта, за да я направи по-пикантна, не сте ли съгласна?

Опulenата продавачка само кимна глуповато.

Тори беше по-консервативна по природа и освен това знаеше, че в бъдеще, когато Меган се върне в Тусон, щеше да ѝ се налага да пазарува от същия магазин. Затова си купи най-крещящите жартиери, които предлагаше магазинът. Единият беше ярко розов с пурпурна дантела; другият — така насилено зелен, че те заболяваха очите, като погледнеш.

— По един за всеки крак, нали разбирате? — намигна тя дяволито на втрещената жена.

Тори и Меган излязоха от магазина и се запревиваха от смях. Тори не помнеше да се е смяла някога така. С Меган продължаваха да се кикотят и когато слязоха от тротоара и се отправиха към магазина за дрехи през улицата. В този момент Меган посочи към кръчмата, която се намираше малко по-надолу.

— Виж, любимите ни съпрузи излизат от бара на Спек. Искаш ли да ги приchalkame и да им покажем какво сме си купили?

— О, не! — противопостави се Тори с лукава усмивка. Дръпна приятелката си за ръка и я поведе през улицата. — Ще е много по-

добре да ги изненадаме довечера, нали?

Преди Меган да успее да отговори, някакъв мъж съвсем близо до Тори изкрещя:

— Бенър!

Тори се сепна и едва не подскочи. Рязко спря и се втренчи в непознатия. Целият беше облечен в черно и носеше червена копринена кърпа около врата. Стоеше в средата на улицата и не гледаше нея, а Джейк.

Меган хвърли един бърз поглед към него и едва не си прехапа езика. Ръката на мъжа бе на сантиметри от дръжката на пистолета; беше леко приведен и готов за стрелба.

— О, мили, боже! — тихичко възклика тя. Бе схванала положението съвсем точно. Почти инстинктивно сграбчи ръката на Тори и буквально я помъкна по улицата извън обсега на стрелбата.

В един момент Тори стоеше в средата на улицата, а в следващия — Меган вече я тикаше през отворената врата на магазина за дрехи. Тя залиташе и се опитваше да си поеме дъх. После се обърна към приятелката си.

— Какво, по дяволите, правиш, Меган? Защо изведнъж толкова се разбърза?

Меган я погледна с учуден, но и искрено съчувстващ поглед.

— Наистина ли не разбираш, Тори? Изобщо нямаш представа какво става навън?!

Тори изведнъж проумя всичко и се втурна към вратата, но Меган ѝ препречи пътя.

— Не, Тори! Недей! За бога, не гледай! Не се подлагай на такова изпитание!

Меган разпери ръце, готова да попречи на младата си приятелка да види сцената навън.

Сърцето на Тори биеше бясно. Дори без да поглежда, разбра, че мъжът, който бе извикал на Джейк, е друг гангстер. Докато тя стоеше закована на мястото си, мъжът предизвикващ съпруга ѝ на дуел, след който само единият щеше да остане жив.

Тори изпищя от ужас и бълсна ръката на приятелката си, като едва не я повали върху изложените рокли. Меган сграбчи ръката на Тори и я задържа. В този миг прозвуча изстрел, който отекна в ушите

на Тори. Секунда след това прогърмя още един и кръвта ѝ замръзна във вените.

Младата жена извика и се отскубна от ръцете на Меган. Втурна се през вратата, изхвръкна на тротоара и трескаво заоглежда опустялата улица. Вляво от себе си съзря Джейкъб, а револверът му още димеше. Когато го видя — висок и силен, сърцето ѝ заби. Една-единствена мисъл пронизваше съзнанието ѝ: „Той е невредим! Слава богу! Жив е!“

После неволно очите ѝ потърсиха другия гангстер. Той лежеше проснат в прахта на не повече от десет крачки от нея — зяпнал и ужасен. Шапката му бе паднала, русата му коса се развяваше над челото и му придаваше съвсем момчешки вид. Лежеше напълно неподвижен и Тори от пръв поглед разбра, че е мъртъв — светлосините му очи бяха безжизнено втренчени в ясното небе, а отпред на ризата му се очертаваше яркочервено петно.

— Не! — простена тя. — О, боже мой, не!

Стомахът ѝ се преобърна, тя залитна от тротоара и започна да повръща без дори да усети, че Меган внимателно я прикрепя; не забелязваше множеството очи, които я наблюдаваха с интерес. Когато отново се изправи, все още пребледняла и трепереща, ѝ се зави свят. И точно преди да я обгърне пълен мрак, лицето на Джейкъб изплува пред замъгления ѝ поглед. Тя издаде тих, жален стон и припадна в ръцете му.

Двамата с Блейк тъкмо излизаха от бара, когато Джейк чу как Рино извика името му. Той смъкна козирката на шапката си, за да предпази очите си от ослепителното слънце и заразглежда улицата с надеждата да зърне Тори и Меган и да се увери, че все още са добре. Беше ги забелязал, броени секунди преди Рино да го извика, и сърцето му се беше преобърнало, като видя, че в този момент Тори бе рамо до рамо с младия гангстер. Единствено дългите години на желязна самодисциплина му позволиха да запази хладнокръвие и да не издаде страха си. Ледени тръпки полазиха по гърба му — жените се бяха оказали в ужасна ситуация!

Блейк усети как приятелят му настръхна.

— Съсредоточи се върху Рино, Джейк — пошушиха му през зъби той. — Аз ще се погрижа за момичетата.

Но още преди Блейк да се отдалечи, Меган вече бе сграбчила Тори за ръката и я влакеше към близкия магазин.

— Благодаря ти, Меган — отдъхна си Джейк.

Блейк също въздъхна облекчено. Хората, усетили какво ще става, трескаво затърсиха прикритие.

Джейк не изпускаше Рино от очи, но усети как приятелят му се отдръпна назад и застана нащрек, готов да се притече на помощ в случай, че Рино е подготвил мръсен номер — например ако е докарал няколко свои приятели, които може да са скрити в магазините или в страничните улички. Не му се вярваше, че Рино ще постъпи така просто защото младият самохвалко не би искал да споделя славата си с никого, но все пак беше доволен, че Монтгомъри е край него, та било то само за морална подкрепа.

Джейк бе приковал зорко поглед върху лицето на Рино. Златистокафявите му очи не трепнаха нито за миг и неотльчно следяха погледа на другия. Джейк слезе от дъсчения тротоар, тръгна бавно, спокойно, сякаш нравеше неделната си разходка и имаше много време на разположение. Онези, които го наблюдаваха как се придвижва към средата на улицата, се възхитиха на спокойствието му.

И наистина, Джейк бе съсредоточил цялото си внимание върху тази среща на живот и смърт. Бе изхвърлил всички други мисли от съзнанието си. Докато пристъпваше към средата на улицата, той пое още един път дъх, за да отпусне напрегнатите си мускули. Пръстите на дясната му ръка едва забележимо се доближиха към дръжката на колта. Очите му бяха леко присвирти под периферията на шапката, не толкова заради блъсъка на слънцето, колкото, за да не примигне в неподходящ момент. Много бавно се отправи срещу Рино, стараейки се да се движи под такъв ъгъл, че да не се наложи да вади пистолета и да се цели през собственото си тяло. В това опасно състезание на сръчност и бързина, само една-единствена изгубена секунда можеше да му струва живота.

— Търсех те, Бенър — провлечено изрече Рино. — Все ме избягваш и се криеш, страхливец такъв.

Джейк не си направи труда да му отговори. Това бе един от най-старите трикове — да се присмееш на противника си, за да го накараш да направи някое необмислено движение. Но Джейк отдавна се бе научил да не обръща внимание на тези неща. Единственото обидно

нещо в случая бе искреното убеждение на Рино, че Джейк ще се хване на въдицата.

Джейк още не беше стигнал до средата на улицата, когато в очите на съперника му сякаш премина сянка. Докато Рино измъкна револвера от кобура си, Джейк вече беше извадил своя колт и куршумът му летеше право към сърцето на врага. Русокосият бандит погледна смаяно, сякаш не вярваше на очите си, когато куршумът се заби в тялото му. За момент остана неподвижен. После краката му се огънаха и той се строполи на прашната улица. Докато падаше, пръстът му инстинктивно натисна спусъка на револвера. Той гръмна напосоки и само откърши парче дърво от парапета на верандата над бара. Рино обаче не можа да види това. Той дори не чу гърма на оръжието си. Беше вече мъртъв.

Джейк не помръдваше, стъпил здраво на земята. Чувство на облекчение се разля по цялото му тяло, когато Тори се втурна към него откъм магазина. Тя погледна към него и Джейк забеляза, че щом го съзря, ужасът, изписан по лицето й постепенно намаля. После Тори отмести очи към проснатото тяло на Рино и дори от това разстояние съпругът й видя отвращението й. Джейк се втурна към нея, но тя се наведе и започна да повръща. Докато тичаше с широки крачки, той прибра пистолета си в кобура. Когато се озова до младата си жена, тя го изгледа с помътнели очи и се олюя. Сетне безмълвно се хвърли в ръцете му и припадна.

Измина цяла вечност, докато лекарят излезе от малкия си кабинет, където лежеше Тори. Джейк скочи на крака и попита загрижено:

— Как е тя, докторе?

Доктор Грийн успя да се засмее и намръщи едновременно.

— Будна е и е доста разстроена, но ако си почива и малко я погледзите, тя и детето ще бъдат добре.

Джейк така зяпна от учудване, че долната му челюст увисна едва ли не до коленете. Тогава докторът разбра, че вестта за очакващото го бащинство, го бе заварила напълно неподгответен.

— Бебе? — задави се Джейк.

— Доколкото разбирам, все още не знаеш — рече докторът и се усмихна кисело. — Е, не се притеснявай. Мисля, че жена ти също не беше сигурна, докато не й го казах преди няколко минути. Може да се

е досещала, но все пак не е била сигурна. Знаеш ли, вие сте щастлива двойка. Виктория преживя днес истински шок. Виждал съм жени, които помятат поради много по-незначителни причини. Все още е напълно зашеметена. Съветвам те да я отведеш вкъщи и няколко дни да я пазиш. Грижи се за нея и в никакъв случай не ѝ разрешавай да върши тежка работа. Ако не се случи нещо непредвидено, след около седмица тя отново, ще се заеме с ежедневните си задължения.

— След колко време ще може да пътува, докторе? — попита Блейк, а жена му и Джейк го погледнаха учудено.

— Нека си почине хубавичко една седмица, сетне, мисля, че пътуването няма да ѝ навреди. Дори може да ѝ е от полза, ако смени обстановката и се срещне с нови хора, което да отвлече мислите ѝ от онова, което се случи днес. Разбирате какво имам предвид, нали? Препоръчвам ви едно спокойно пътуване с дилижанс или влак. Младата ви жена не бива да язди. — Докторът сведе проницателните си очи към Джейк. — И по възможност никакви престрелки повече. Още един силен шок и може да изгуби детето.

Късно същия следобед Тори — мълчалива и унила — пътуваше към дома заедно със съпруга си и приятелите им. Никой от тях не бе в настроение да остане в града за планираната преди това вечеря. Затова от лекарския кабинет си тръгнаха веднага за вкъщи.

Тори не се възпротиви, когато Джейк настоя да я отнесе на ръце до двуколката. Всъщност тя все още изглеждаше замаяна, седеше като статуя по целия път до ранчото и не пророни нито дума. Щом като се прибраха, Джейк отново настоя да я занесе в спалнята ѝ. Внимателно я постави върху леглото, зави я с одеялото и го подпъхна под нея така, както правеше едно време, когато Тори беше дете.

— Почивай си, скъпа — прошепна той и целуна челото ѝ.

Единствената реакция на Тори бе да му обърне гръб и да се свие на кълбо под одеялото. Подсъзнателно разбираще, че го оскърбява, но тя също беше наранена. Сгуши се под завивките и се разтрепери. Струваше ѝ се, че се раздвоюва — едната ѝ половина трепереше на леглото и се опитваше да изtrie от паметта си младежа, проснат в прахта, а другата стоеше встрани и спокойно наблюдаваше всичко.

Тори се чувствуваше наранена до дъното на душата си. Беше вцепенена и безкрайно уморена.

Макар да не спеше, тя лежеше кратко и не помръдваше. Малко по-късно Джейк се върна с поднос храна. Тори не се престори, че спи, но изобщо не му обърна внимание. След като не можа да я накара да седне и да яде, Джейк си отиде. След малко майка й тихо влезе в стаята.

— Тория, трябва да ядеш, рециена^[1] — започна нежно да я придумва тя, като седна на края на леглото и отметна косата от челото на дъщеря си. — Помисли за бебето, ако не за себе си. Моля те.

Нежният глас на майка й, нейното съчувствие сякаш стопиха леда, сковал сърцето на Тори. Ридане, последвано от други, разтърсиха крехкото й тяло. Горещи сълзи изгаряха лицето й. Безмълвно се обърна, зарови измъченото си лице в ската на Кармен, здраво я стисна през кръста и си поплака, сгущена в сигурната прегръдка на майка си — плачеше, сякаш сърцето й бе разбито.

Когато изплака всичките си сълзи, тя позволи на майка си да я нахрани. Подпряна на възглавниците, погъщаща всичко, което Кармен наливаше с лъжицата в устата й — без да му усеща вкуса, без да се интересува какво е. Накрая имаше чувството, че при следващата хапка ще припадне отново и затова отблъсна лъжицата.

— Искаш ли да поговорим за станалото, Тория? — попита кратко Кармен.

Джейк вече й бе разказал какво се е случило в града, без да спести нито една подробност. Кармен познаваше дъщеря си и разбираше, че Тори е много разстроена.

— Може да ти стане по-добре, като поговорим.

Тори само поклати глава — не искаше отново да си спомня всичко — и без това цялата картина беше съвсем жива в съзнанието й.

— Изморена съм, мамо. Така съм изморена.

Кармен не настоя повече и Тори си отдъхна. Майка й остана при нея — седеше тихо в падащия здрач. Самото й присъствие бе като балсам за измъчената душа на Тори.

— Спи, mi angelita^[2] — промълви Кармен. — Спи, мое сладко ангелче.

Докато се носеше някъде между съня и будното състояние, Тори чу как майка й запали лампата и се измъкна на пръсти от стаята. Малко

след това влезе Джейк. Този път тя се престори на заспала. Опита се дадиша леко и равномерно и се стараеше влажните ѝ мигли да не потрепват, когато съпругът ѝ се надвеси над нея и нежно целуна следите от сълзи по бузата ѝ.

— Така съжалявам, любов моя — прошепна той на ухото ѝ. — Не можех да постъпя по друг начин.

Тори се вслушваше напрегнато. Джейк духна лампата, после съмъкна дрехите си и легна до нея. Чак когато простря ръка през кръста ѝ и се опита да я притегли към себе си, вдървеното ѝ тяло издаде, че е усетила присъствието му. Тя рязко се отдръпна от него и се сви колкото може по-далеч в другия край на леглото.

— Не ме докосвай, Джейкъб — едва прошепна тя, сякаш буца беше заседнала в гърлото ѝ. — Не желая да ме докосваш.

Потръпна от отвращение, а Джейкъб тежко въздъхна, но я остави на мира. Легнал по гръб и загледан в тъмния таван, той се питаше колко ли време ще мине, докато младата му жена го приеме отново. В този момент с най-голяма радост повторно би убил Рино — човекът, който бе унищожил най-светлата му мечта, най-щастливата мечта, в която с Тори живееха само часове преди това.

За изненада на всички, на другия ден Тори стана рано, облече се и пожела да отиде на църква. Изправи се пред съпруга и приятелите си с безизразно лице и решителен блясък в очите и ледено заяви:

— Отивам на литургия, ако ще и пеш да вървя дотам. — Гласът ѝ бе съвсем прегракнал от плакането.

Отначало Джейк упорито отказваше и настояваше тя да почива, както бе наредил докторът.

— Искаш да рискуваш да изгубим бебето? — попита той, а очите му горяха от насьbralата се мъка.

— Аз съм добре, Джейкъб — отвърна рязко Тори. — Моля те, позволи ми сама да преценявам какво мога и какво не мога да правя, без да навредя на детето ни.

Накрая Джейк отстъпи, но едва след като Кармен поговори с Тори насаме и всички се увериха, че тя наистина се чувства добре.

— Мисля, че ще е по-добре да рискуваме и да ѝ разрешим да отиде до града, защото в противен случай много ще се разстрои и това ще ѝ навреди повече — каза Кармен замислено. — Смятам, че посещението на литургията е необходимо за душата ѝ, Джейкъб.

Пътуването до църквата бе съвсем безмълвно. Тори отново седеше вцепенена на седалката до Джейк. Той почти усещаше как цялото ѝ същество изльчва неодобрение и укор. Може би това ходене до църквата щеше де е полезно и за двамата — ако разбира се, помогнеше на Тори да подреди чувствата си. Може би отново ще се вразуми, като поговори с отец Ромеро или с някоя от сестрите.

Джейк отиде в кръчмата да си ближе раните и прекара там близо час над една чаша уиски. След предишния ден никой не смееше да го закача. Накрая той се върна пред църквата да прибере жена си, но установи, че тя се е затворила в манастира и отказва да го напусне.

— Какво значи това — не иска да си тръгне? — учудено попита той.

— Съжалявам, сеньор Бенър — отвърна отец Ромеро, — опитах се да вразумя Виктория, но тя не желае да слуша. Накрая не можех да направя нищо друго, освен да я оставя да отиде със сестрите, с надеждата, че те ще успеят в това, в което аз се провалих. Защо не говорите с игуменката? Може би тя ще ви помогне повече. Всички сестри уважават нейната мъдрост и тя има голямо влияние над тях. Сигурен съм, че ще даде разумен съвет на Виктория и ще я накара да разбере кое е правилно.

Никога преди това Джейкъб не се беше чувствал толкова засегнат. Малко по-късно той влезе в кабинета на игуменката за втори път през живота си. Жената се приближи и се ръкува с него. Големите ѝ сиви очи, които преди изразяваха решителност, сега изльчваха само съчувствие към него.

— Вече май ни стана навик, сеньор Бенър — каза тя тихо и го поведе към един стол.

— Ще говорите ли с нея, майко? — попита Джейк смирено.

Тя кимна и рече:

— Да, ще говоря, ако почакате тук и обещаете да не претърсвате всички помещения, както миналия път. Страхувам се, че другите сестри още не са се съвзели напълно от шока, който преживяха тогава.

Джейк неволно се усмихна. И двамата си спомниха първия път, когато бе дошъл да заведе Тори вкъщи и бе нахлул в тяхната обител.

— Ще чакам най-търпеливо — обеща той. Часовникът на стената отмерваше времето, а нетърпението на Джейк нарастваше. Горе, в една

от малките килии в спалното отделение на сестрите, игуменката съветваща бившата си послушница.

— Виктория, ти направи своя избор преди няколко седмици и сега, независимо дали ти харесва, или не, трябва да го приемеш. Жалко, че обстоятелствата се стекоха така при теб, но отец Ромеро се опита да те предупреди. Сега вече е много късно. Имаш съпруг, който, изглежда, доста те обича, а освен това научих, че очакваш дете. Имаш задължения към новото си семейство и не можеш да обърнеш гръб на всичко.

Тори вдигна насилените си очи към своята наставница и промълви:

— Той уби човек, майко! Застреля го насред улицата. Как мога да се върна при него, след като знам това? Дължна ли съм да търпя допира с него, след като той отне живота на друг човек със същите тези ръце, с които ме докосва?

— Когато се омъжи за него ти знаеше, че е гангстер — кратко отбеляза игуменката. — Знаела си го в продължение на години и все пак винаги си обичала този мъж дори когато това е било сестринска любов. Какво се е изменило сега? Защо изведнъж реши, че трябва да го осъждаш, след като той не е по-различен, отколкото преди една година?

— Но аз го видях! — в трескавите ѝ зелени очи бе отразен целият ужас на предишния ден. — Видях онзи мъж, толкова млад, почти колкото мен, лежеше там на земята и животът изтичаше от него! Очите му бяха толкова сини — като бистро планинско езеро, и се взираха безжизнено в небето! И за всичко това виновен бе Джейкъб! Неговият пръст натисна спусъка, неговият пистолет изстреля куршума, който уби бедното момче.

— Значи — разсъждаваше старата жена, — ти си знаела какъв е Джейкъб, но просто до този момент не си искала да мислиш за това. Права ли съм? Тази мисъл само понякога е минавала през главата ти. Вчера тя се е превърнала в нещо действително, нещо по-ужасно, отколкото можеш да си представиш, нали?

Тори кимна и преглътна сълзите си.

— Да, донякъде е вярно.

— А твойт съпруг могъл ли е да постъпи по друг начин? Ако правилно разбирам, младежът е предизвикал Джейкъб на улицата. Ти

вярващ ли със сърцето си, че мъжът ти е можел да отхвърли това предизвикателство и в същото време да си тръгне жив оттам? Щеше ли той сега да седи долу в моя кабинет и да чака жена си, ако беше постъпил така? Или може би сега щеше да лееш сълзи за него, не за себе си. Кажи ми, ако не съм права, Виктория.

Тори се съгласи и смиreno наведе глава, за да скрие срама си.

— Така е, ако това се бе случило, сега сигурно Джейкъб нямаше да е жив.

— И ти предпочиташ твоят съпруг да бе паднал мъртъв на улицата, вместо младежа, когото оплакваш сега?

— Не! Никога не бих пожелала подобно нещо! Само искам да не се беше налагало да убива онзи човек и да погубва един толкова млад живот. Едва ли щеше да ми се струва така ужасно, ако Джейкъб просто го беше ранил, но той стреля, за да го убие. Куршумът му узели момчето право в сърцето.

— Нападателят е бил достатъчно голям, за да прецени какво върши, Виктория. Сигурна съм, че е знаел каква смъртоносна игра започва, когато е предизвикал съпруга ти. Не е бил някакъв безобиден новак. Може би щеше да е по-добре и за теб, и за Джейкъб, ако съпругът ти беше стрелял с намерение само да го нарани, но кой знае? Сигурно ако човекът беше останал жив, щеше някой ден да се върне и да убие Джейкъб. Кой би могъл да каже? Само Бог знае какво е можело да се случи и какво ни очаква.

— Да не искате да кажете, че Бог е наредил да стане така? Че Джейкъб е бил предопределен да убие онзи мъж вчера? — попита Тори недоверчиво.

Игуменката вдигна рамене.

— Онова, което казвам, е, че трябва да престанеш с този плач и самосъжаление, Виктория.

Като чу това, Тори широко отвори очи и се опита да опровергае веднага твърдението на игуменката, но преди да проговори, нейната наставница махна с ръка.

— Да, Виктория. Трябва поне пред себе си да признаеш, щом като държиш да скриеш истината от другите. Цялата тази мъка, целият този гняв у теб е насочен към съпруга ти заради нещо, което е направил, без да има друг избор. Макар да изразяваш съчувствие и жал към оня млад гангстер, той за теб не означава нищо и не би искала да

си разменят местата с твоя съпруг, нали? Не изпитваш състрадание към нито един от двамата, а единствено към себе си. А в това време съпругът ти, на когото си обрекла своята любов, седи долу и те чака. Той също скърби, Тори, може би много повече от теб. Той е човекът, който е отнел чуждия живот; той е човекът, който винаги ще трябва да носи това бреме в душата си и мисля, че то много му тежи. Съпругът ти има нужда от подкрепа, Виктория, помош, която може да получи само от теб — жената, която обича най-много на света и й се доверява изцяло. Като негова съпруга твоето задължение е да му помогнеш.

— Мое задължение? — повтори глупаво Тори.

— Да! От деня на сватбата ти си се заклела да обичаш, да почиташ и да се подчиняваш на този мъж, но освен това, свети Павел съветва съпругите да правят допълнителни жертви. Той им казва: „Нека жената да не напуска своя мъж“, а днес ти направи точно това. Светецът казва още: „Жени, подчинявайте се на своите мъже, като длъжност към Господа, защото мъжът е глава на жената, както Христос е глава на църквата. Но както църквата се подчинява на Христа, така и жените нека се подчиняват във всичко на своите мъже.“ Тези слова не трябва да се приемат на шега, Виктория. Моля те да ги обмислиш внимателно и да потърсиш отговора в сърцето си. Според мен, най-важното е да си дадеш отговор на въпроса дали наистина обичаш този мъж; ако е така, трябва да намериш сили да му простиш всички негови деяния, които те насърбяват. На свой ред също трябва да си готова да го помолиш за прошка, защото съм сигурна, че твоето бягство и липса на доверие са му причинили голямо страдание.

Малко по-късно Тори се изправи съвсем покорна пред разтревожения си съпруг.

— Съжалявам, Джейкъб — прошепна тя разкайно. Очите ѝ молеха за прошка. — В сърцето си чувствам, че не си имал друг избор. Но за мен беше голям шок да видя всичко това. Съмнявам се, че някога ще забравя човека, проснат на улицата с твоя куршум в гърдите.

При тези думи Джейк трепна и Тори разбра, че го е наранила още повече.

— Аз също няма да го забравя, Тори — отвърна той сериозно. — Колкото и пъти да ми се случвало, колкото и хора да съм бил принуден да убия, всеки един случай остава запечатан дълбоко в съзнанието ми като някакъв бродещ призрак — така жив и ясен е споменът за всяка

жертва, сякаш е било днес. И никога не избледнява. Трябва да знаеш, че не убивам за развлечение, Тори, ако си стигнала до подобно погрешно заключение.

— О, Джейкъб! Знам, скъпи! — сълзите йпадаха като дъждовни капки. Тя се хвърли в обятията му и го прегърна силно. — Знам точно какъв си и те обичам повече от въздуха, който дишам. Ако мога, ще забравя болката и спомените, Джейкъб. Ще излекувам раните със сълзите си, ако това е възможно. Обичам те и обещавам никога вече да не те разочаровам.

Сърцето на Джейк щеше да се пръсне от благодарност и радост. Той я притисна към себе си, задържа я за един безкрайно дълъг миг, после леко я отмести и избърса сълзите й.

— Да тръгваме, ангелче.

[1] (исп.) Малката — Б.пр. ↑

[2] (исп.) Ангелчето ми — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващата седмица Джейк осигури на Тори пълна почивка. Разбира се, беше необходимо да я примами с нещо наистина изключително. Затова, ако тя следваше съветите на доктора, ако бе наистина в добро здраве и ако не се случеше нищо особено, той бе решил да я заведе на сватбено пътешествие и да прекарат един малко позакъснял меден месец в Ню Орлиънс.

Тори бе във възторг. През целия си живот не бе ходила по-далеч от Олбъкуърк и очакваше пътуването с такова нетърпение, с каквото миньорът жадува за слънчева светлина. Прекарваше часове в малката библиотека и проучваше всичко, което можеше да се намери за Ню Орлиънз. Остана с впечатлението, че това е едно диво, малко порочно, но въпреки това прекрасно място. Дните преди заминаването бяха изпълнени с очакване, с предчувствия и с надежда, че нищо няма да го провали.

Когато в понеделник след обяд шерифът се появи в ранчото, сърцето на Тори отиде в петите. Бе сигурна, че е дошъл да арестува Джейкъб заради убийството на Рино. Тя цялата трепереше от притеснение и се успокои едва когато той си тръгна без Джейкъб. Мислеше си, че е пристигнал, за да го накара да напусне Санта Фе. За миг тя се уплаши, че Джейк ще предложи да отложат пътуването — напук на шерифа.

— Не, скъпа — увери я той. — Току-що му казах, че ще идвам и ще си отивам, когато поискам и той нищо не може да направи. Аз не съм предизвиквал Рино онзи ден — само се защитих. Колкото успя да хване убийците на Керълайн, толкова ще успее да ме накара да напусна града. Той е твърде стар и твърде страховлив, пък и доста обича чашката, за да бъде отново добрият защитник на законността. Може някога, като по-млад, да е бил, но вече не е. Нека дойдат изборите — хич няма да се изненадам, ако той загуби от человека, който ще направи нещо добро за Санта Фе. Ако изобщо някой пожелае да се занимава с тая работа.

Тори тревожно обърна големите си очи към него.

— Ти не се гласиш за нея, нали?

— Скъпа — отвърна той развеселено, — и без това имам достатъчно работа тук. Трудно ще мога да се справя наведнъж с теб и с това ранчо.

Тори се успокои. Точно сега животът им бе изпълнен с достатъчно опасности и, разбира се, не беше нужно да си създават нови, ако Джейкъб реши да си окачи шерифската значка и да се превърне в мищена за всеки бандит, минаващ случайно през града.

Най-после дойде денят на заминаването. Колкото и да бе развлънвана, Тори усети, че Джейкъб е угрижен. За него не беше лесно да вземе това решение и явно моментът не бе най-подходящият за пътуването. Тя положи глава върху рамото му и го погледна със съчувствие и разбиране.

— Взел си всички предпазни мерки, Джейкъб. Сигурна съм, че Блейк прекрасно ще се грижи за всичко тук, докато се върнем. Меган и Джозефа ще внимават мама да не се товари с много работа. Надали може нещата да се подредят по-добре за нас. Ако не бяха Монтгомъри, изобщо не бихме могли да мислим за някакво пътуване.

Джейк кимна. Тори беше права. Ако не беше Блейк, нямаше дори да му мине през ума да остави ранчото. Засега цареше спокойствие, нямаше повече инциденти с имота и стоката, но това не значеше, че всичко е свършило. Въщност Джейк беше съвсем сигурен, че са се отървали от своите нападатели. Вероятно поради някаква причина те бяха решили да изчакат удобен момент.

— Може би чакат да замина — изказа той съмненията си пред Блейк, когато за пръв път бе обсъдил с него пътешествието и Блейк беше предложил да се грижи за ранчото вместо него.

— В такъв случай това ще е добра възможност да разбереш, нали? — бе възразил Блейк. — Виж какво, Бенър, докторът каза, че това пътуване ще е полезно за Тори. Ти самият спомена по-рано, че ти се иска да заминете някъде двамата. Ако престъпникът се разкрие, докато теб те няма — още по-добре! Аз и твоите хора ще се справим с него толкова успешно, колкото и ти, и проблемът ще бъде разрешен, докато се прибереш. На харизан кон зъбите не се гледат, amigo^[1]. Върви, забавлявай се, поживейте си чудесно с Тори и остави грижите

на мен. Освен това, аз ти дължа тази услуга, задето спаси и кожата, и ранчото ми.

— Не започвай есенното прибиране на добитъка. Ще се върнем навреме, за да ти спестим поне тази грижа.

— Ако се върнете — добре — вдигна рамене Блейк, — ако ли не — ние ще се справим и без теб. Върви и се опитай да не се беспокоиш за нищо тук.

Джейк и Тори най-после тръгнаха — Кармен ги целуна, Меган ги прегърна, а Блейк им се усмихна. Преди да се отправят на изток, те щяха да хванат влака за Олбъкуърк, а после дилижанса за Ел Пасо.

— Ще пътуваме съвсем спокойно — каза ѝ Джейк загрижено. — Няма закъде да бързаме. Всеки път, като се измориш, можем да останем в някоя крайпътна станция до другия ден.

Тори обаче изобщо не се чувстваше изморена. Дори продължителното и досадно друсане в дилижанса не можеше да намали въодушевлението ѝ. Всичко в това пътешествие бе от самото начало като огромно приключение за нея. Сълнчевата ѝ усмивка караше хората да ѝ отвръщат със същото добро настроение. Единственото, което малко я разочарова, бе, че на някои от по-малките спирки трябваше да споделя една стая с другите пътуващи жени, но дори и това не я обезсърчаваше.

След пет дни стигнаха Ел Пасо. Това беше един от западните градове с пазар за добитък, в който вилнееха най-много престъпници и често го посещаваха някои от най-опасните главорези от двете страни на границата. Когато дилижансът спря пред хотела, Тори разбра колко покровителствено и собственически можеше да се отнася Джейк към нея. Тя беше много развлнувана и подскачаше жизнерадостно, но той стана раздразнителен като ранена мечка.

— Ще преспим тази нощ и утре хващаме сутрешния дилижанс — съобщи ѝ кисело.

— О, трябва ли да тръгваме толкова бързо? — проплака младата жена и докато Джейк я въвеждаше във фоайето на хотела, тя въртеше глава наляво-надясно, за да зърне поне мъничко от града.

— Защо? Не си ли добре? — попита той, а очите му внезапно помръкнаха от тревога.

— О, нищо ми няма! — избърза тя с отговора, преди да съобрази, че това можеше да ѝ послужи като добър претекст, за да останат. —

Само си мислех, че бихме могли да поостанем един ден и да разгледаме някои забележителности. Божичко, Джейкъб! Не разбиращ ли, че това е най-големият град, в който попадаме, откакто напуснахме Санта Фе.

— Престани да се инатиш, Тори. Това е нищо и никакъв град, който е неподходящ за една дама, повярвай ми. Не е безопасно да се ходи по улиците нито денем, нито нощем. Тук има петима погребални агенти, които работят по двадесет и четири часа, за да се справят с цялата работа, която им се отваря.

При тези думи Тори потрепери, целият ѝ ентузиазъм се изпари и разочарование се изписа на лицето ѝ.

— Като стигнем до Сан Антонио, с най-голяма радост ще те оставя да разглеждаш и пазаруваш — обеща той. — Тогава и на двамата ще ни се иска да си отпочинем от пътуването.

Тори обаче все още изглеждаше недоволна и за да спечели благоразположението ѝ, той добави:

— Хайде, любима, поиздокарай се и ще ти поръчам най-хубавия обяд, който този хотел предлага. А за довечера ще имаме самостоятелна стая. Няма да миришеш нечии мръсни крака, нито да търпиш хъркане в ухото си. Само ние двамата в голямoto легло!

— Е, добре — съгласи се тя с изкусителна усмивка, която съвсем го размекна, — но трябва да обещаеш да не хъркаш и да си измиеш краката!

Закачлива усмивка преобрази намръщеното му лице.

— Дадено, мила моя.

Обядът наистина беше много вкусен; или може би в сравнение с онова, което бяха яли в различните крайпътни станции, сега всичко им изглеждаше направо великолепно. След като приключиха с храната, те останаха още дълго на масата — Джейкъб бавно пиеше своето бренди, а Тори бе взела нещо по-леко. Тя едва отпиваше от шерито. Харесваше ѝ просто да седи и да наблюдава множеството посетители на хотелския ресторант. Джейкъб забелязваше единствено красивата си съпруга.

Разговаряха и се смееха тихо. Приятно им беше да бъдат насаме. Забавляваха се, докато край масата им спря една млада жена. Беше висока и елегантна, с буйна червена коса и Тори не пропусна да забележи пищните ѝ форми, изпълнили стегнатата ѝ, дълбоко деколтирана рокля.

— Я, гледай! Да вярвам ли на очите си! — възклика непознатата и се надвеси над Джейк така, че да разкрие набъбналите си гърди, от които лъхаше парфюм. — Не е ли това Джейк Бенър! Ех, скъпи, толкова време не си стъпвал в тоя проклет прашен град — вече си мислех, че си умрял. Никога не си пренебрегвал малката стара Айрис толкова дълго.

Жената даде да се разбере, че е забелязала присъствието на Тори на масата, като ѝ хвърли един бърз злобен поглед, а когато отново обърна черните си очи към Джейкъб, в тях нямаше и следа от студенината, отправена към Тори. Тя примигваше с дългите си гримириани мигли и му се усмихваше с на червените си устни.

Тори бе като онемяла. Тя стрелна Джейкъб през масата. Изненада се, като видя как нейният обикновено невъзмутим съпруг сега се изчервява от неудобство. Това вече беше прекалено! Беше направо унизително! За каква ли я мислеше тая повлекана, та да показва „прелестите си“ на Джейкъб така нагло пред очите ѝ.

Накрая Джейкъб успя донякъде да се овладее, покашля се и смотолеви:

— Айрис, мисля, че ще е по-добре да ни оставиш. Току-що прекъсна един личен разговор между мен и съпругата ми.

За миг по лицето на Айрис се изписа ужас, който скоро се смени с надменно презрение. Тя отново се вторачи в Тори, която вече съвсем открито ѝ хвърляше злобни погледи.

— Никога не съм предполагала, че ще се ожениш — замърка червенокосата. — Особено за някоя толкова морална и почтена. Та тя изглежда неопитна и невинна като агънце.

До този момент Тори не познаваше ревността. Изведнъж тя я прободе като светкавица. Преди Джейк да ѝ се притече отново на помощ, Тори кипна и изсъска:

— Виж какво, безсрамна курво! Давам ти точно три секунди да се разкараш от тук, иначе ще ти размажа боядисаната физиономия върху масата!

Айрис отметна глава назад и нагло се изсмя.

— Тая няма да я бъде, миличка!

— Ще я бъде! — заяде се Тори.

Преди Джейк да реагира, тя се пресегна, сграбчи непознатата за голямото деколте и с всичка сила я дръпна към масата.

— Ето, това наистина ще разкраси лицето ти! — възкликна тя злобно и напъха лицето на Айрис в чинията със залоените остатъци от храна. — Ето ти един хубавичък мазен грим — продължи Тори със съвсем спокоен глас. — Сигурна съм, че ще бъде прекрасно допълнение към онова, с което вече си наклепала лицето си! О, трябва да направим нещо и за евтиния ти парфюм — добави Тори с омраза, без да обръща внимание на обърнатите към тях погледи. — Така ужасно смърди! — яростта ѝ даде нови сили. Айрис се гърчеше и се мъчеше да се отскубне, но Тори я натисна надолу и изля върху главата ѝ остатъците от своето шери и брендито на Джейкъб. После с достойнство на кралица стана от стола си и царствено излезе от залата. Зад гърба ѝ целият ресторант избухна в радостни викове и силен смях, които заглушиха яростните писъци на Айрис.

Джейк я настигна в подножието на стълбите и сграбчи ръката ѝ. Тя се опита да го отблъсне — толкова му беше сърдита, че ѝ идваше да го заплюе в лицето.

— О, не, недей! — мрачно рече Джейкъб. — Не можеш да ме обвиняваш за това!

— Тя е била една от твоите... мръсници! — просъска Тори, като не можа да намери по-подходяща дума.

— Никога не съм твърдял, че съм живял като монах — напомни ѝ той рязко и я повлече нагоре по стълбите, като бързаше да стигнат до стаята, преди да направят още една сцена.

Отключи, напъха я в стаята и затръшна вратата, сетне заяви:

— Добре — спал съм с нея. Спал съм с много жени през живота си.

— Предполагам, че спането няма нищо общо с това — вметна остроумно Тори.

— Така е, но то беше, преди да се оженим. Не можеш да ми държи сметка какво съм правил преди това, Тори.

— Обичаше ли я? — попита тя тихо, а долната ѝ устна издайнически трепереше. Дори и в полумрака на стаята се забелязваше как настълзените ѝ очи проблясват като бледозелени звезди.

— Не, скъпа — отвърна Джейк нежно, прегърна треперещото ѝ тяло със силните си ръце и я целуна по косата. — Никога не съм бил влюбен в друга жена и винаги ще обичам само теб.

— О, Джейкъб! — проплака младата жена, заровила лице в ризата му. — Толкова ме е срам! Така се изложих! Честна дума, просто побеснях! Идваше ми да оскубя боядисаната ѝ коса!

Джейкъб се изсмя гърлено и я притисна към себе си.

— Скъпа, мисля, че и без това направи достатъчно поразии. Не че тя не си заслужава всичко онова, което буквално ѝ сервира в лицето — прости ми за каламбура! — добави той бързо.

Тори се разсмя. Не можеше да се сдържи. Джейк се присъедини към нея и скоро двамата се кикотеха истерично, вкопчени един в друг. Джейк избърса сълзите, които се стичаха по лицето му, и се опита да потисне смеха си.

— Трябаше да останеш още малко, та да видиш произведението си — задъха се той. — Тя беше такава гледка! Никога няма да я забравя.

— Ако срещнем още някоя от твоите любовници, ще има често да виждаш подобни гледки, обещавам ти — закани се тя.

— Ако това се случи, помни, че аз обичам само теб с цялото си сърце и душа. Никога няма да ти изневеря, Тори. Как бих могъл, след като самата мисъл за теб ме кара да забравя всяка друга жена! Възпламеняваш ме по начин, какъвто не вярвах да съществува.

— Сигурно е заради мексиканската ми кръв — отговори Тори със закачлива усмивка. — Доста сме пикантни, а?

Езикът ѝ се подаде и спря между блестящите ѝ зъби. Тази съблазнителна гледка запали истински огън в златистокрафявите очи на Джейк.

— Дразниш ме, а, сладка моя! — каза той дрезгаво и я повлече след себе си към леглото. — Ела да ти покажа какво мога да направя с едно такова малко люто зеленооко чушле като теб.

Джейк се строполи по гръб върху кревата, Тори падна върху него. Ръцете му я стискаха здраво. Гърдите ѝ примамливо се показаха от деколтето ѝ и разкриха цялата си прелест пред жадния поглед на съпруга ѝ.

— Точно това събужда апетита на мъжа — изръмжа той гърлено.
— Такова вкусно угощение.

Тори ахна — горещият му влажен език премина по гърдите ѝ. Джейк нежно задърпа корсажа със зъби и го смъкна още малко, за да се покажат зърната ѝ. С върха на езика си очерта всяко от тях.

Възбуждаше я безмилостно, желанието се надигаше у нея, а лукавият му смях се сливаше с нейните страстни стенания.

— Ммм... — премлясна той и гризна едното ѝ розово връхче. — Зрели черешки, готови да ги откъсна. Винаги съм обичал черешите за десерт. — Зъбите му леко захапваха зажаднялата ѝ плът, а влажните му устни се затвориха и обгърнаха гърдата, после я задържаха и засмукаха, сякаш искаха да я погълнат.

Огнени потоци лава заливаха и изгаряха Тори, загнездваха се дълбоко в нея, там, където само Джейкъб можеше да успокoi нарастващата болка. Неусетно за нея, той беше отпуснал кръста ѝ и бе преметнал полата ѝ над бедрата. Сега галеше меката копринена плът на краката ѝ и я придвижваше още по-силно към собствената си болезнена възбуда. Ръцете му се плъзнаха нагоре и я докоснаха през бельото ѝ. Започна да я търка и дразни, докато почувства топлината и влагата, предизвикани от този допир, а Тори вече се гърчеше върху него, обзета от безумен копнеж.

— О, Джейкъб! — изхленчи тя тихо и скри пламналото си лице в тъмната му коса, изви се върху него и притисна лицето му към напрегнатите си гърди.

Дрехите се оказаха преграда, от която трябваше да се отърват незабавно. Пръстите на Джейкъб непохватно се опитаха да разкопчаят роклята ѝ отзад. После той изгуби търпение и с рязко дръпване оголи гърба за допира на горещите си ръце. Младата жена сподавено извика, когато деколтето на роклята ѝ се скъса от нетърпеливото дърпане.

— Роклята ми! — тя вече бе останала без дъх, потопена в бурна страсть. Неговата енергичност караше копнежът ѝ да става още по-неудържим.

— Ще ти купя друга! Ще ти купя десет! — изрече той дрезгаво и съмъкна роклята ѝ. После скъса връзките на фустата, а след това тези на долната ѝ риза. Още няколко опитни движения и Тори остана само по чорапи и жартиери. Гърдите ѝ, освободени от всякакви дрехи, се полюшваха съблазнително точно над устата на Джейк. Краката ѝ бяха обвити около неговите, а ръцете му обхващаха напреко гърба и задните ѝ части.

Устните му отново нетърпеливо стиснаха едната ѝ гръд и той бавно я засмука в устата си. От гърлото на Тори се изтръгна дрезгаво

скимтене. Пръстите ѝ рязко се впиха в раменете му. Той отпусна гърдата ѝ, за да потърси другата, и прегракнало попита:

— Това харесва ли ти, любов моя?

— Да! О, да! — Тори се разтапяше като восьчна свещ.

Ризата му се беше разкопчала и тя слепешката издърпа краищата от панталоните му. Искаше да почувства горещата му топла кожа с цялото си тяло.

— Помогни ми! — прошепна младата жена. Нежният ѝ дъх гъделичкаше ухото му и го караше да тръпне от удоволствие. Ризата полетя към купчината дрехи на пода. Ноктите на Тори сладострастно драскаха корема на Джейк, докато търсеха токата на колана и копчетата на панталона. Това го възбуди още повече.

— Чакай, чакай — мълвеше той между целувките, сетне докосваше с език гърдите и шията ѝ. — Ботушите ми — промърмори и привлече съпругата си на леглото.

Тори изпъшка, разочарована от това прекъсване, а той бързо си свали ботушите и шумно ги захвърли на пода. Останалите по него дрехи ги последваха. После Джейк се озова върху нея. Устните им се сляха в изпепеляща целувка, а тялото му се впи в кадифената ѝ плът. Тя се изви под него като котка, която моли да я погалят. Харесваше ѝ допирът на грубите му мускулести крака, космите на гърдите му дразнеха чувствителната ѝ гръд.

Дъхът му миришеше на тютюн и на сладко бренди, докато езикът му се бореше с нейния, стрелващ се в устата ѝ и откриващ недостъпните ѝ тайни. Мускусният аромат на страстта ги опияняваше като еротичен парфюм. Устните му изпиваха нейните, хапеха ги лекичко и я приканваха да направи същото.

Пръстите ѝ нежно галеха разгорещената му кожа; забиваха се в мускулестата плът всеки път, когато огнените ѝ чувства се разгаряха, стихваха, сетне я издигаха към нови висини.

Докато устните му предизвикваха нейните, ръцете му търсеха гърдите ѝ, бедрата и стегнатите мускули на гладкия ѝ корем. Дългите му загрубели пръсти се заровиха в тъмните влажни къдри и затърсиха източника на нейната страст. Тори почувства члена му от вътрешната страна на бедрото си — той пулсираше и я изгаряше като огън. Понечи да го хване — искаше, трябваше да му достави още по-голямо удоволствие.

— Не, скъпа — прошепна Джейк. — Не сега.

Хвана двете ѝ ръце, вдигна ги нежно и ги задържа над главата ѝ — това още повече повдигна гърдите ѝ, те сякаш молеха за ласки. Блестящите светлофаяви очи на Джейк се впиха в очите на съпругата му, после се преместиха върху изпълнените с очакване гърди. Взорът му ги накара да потръпнат от предчувствие за неговия допир, розовите им връхчета се втвърдиха още повече и болезнено набъбнаха. Джейк гърлено се засмя и сведе глава, за да вкуси прелестите, които тя му предлагаше.

— Превръщаши ме в истински лакомник, мила моя — прошепна той. — Не мога да ти се наситя.

Тори потъваше в море от страсть, цялото ѝ тяло се бе изопнало от мъчителен копнеж, но Джейк едва бе започнал. Бавно, сантиметър по сантиметър, той проправяше огнена пътека по нейното гърчещо се тяло, хапеше го, жадно пиеше от него и сладострастно прекарваше език, устни и зъби по жадуващата за ласките му плът. Това бе приятна мъка, която още повече се усилваше от това, че Тори не можеше да освободи ръцете си, за да го спре, или да отвърне на милувките му.

Сърцето ѝ заседна в гърлото, когато усети устните му между краката си. Топлият му дъх я гъделичкаше през влажните къдри, скрили нейната женственост. После езикът му се спусна като камшик, парна я и тя не можа да сподави пронизителния стон, който сякаш отекна в стаята.

— О, колко сладко и пикантно! — чу тя шепота му, а дълбокият му дрезгав глас накара кръвта ѝ да забушува. — Разпалвай се за мен, скъпа моя. Възбуждай се диво, само за мен.

Пламъците на страстта отново я обхванаха, докато накрая ѝ се стори, че ще изгуби съзнание. Джейк продължаваше да милва и хапе влажната топлина между краката ѝ. Нервите ѝ се бяха сплели на кълбо от най-силното желание, което някога бе изпитвала. Това великолепно терзание я караше да повтаря името му безкрай, да го моли да я обладае и да сложи край на болезнената наслада, преди да е умряла от нея.

Изведенъж нервите ѝ се отпуснаха и Тори сякаш се превърна в никакво огромно, цветно кълбо. Почувства, че се преобръща, гърчи се и скимти, разтърсвана от страстта като от удари на камшик. Тялото ѝ

все още потръпваше конвулсивно, когато Джейк легна върху нея и заби своето горещо, пулсиращо копие дълбоко в нейната атласена ножница.

Тори отново бе обзета от екстаз — този път по-силно от всякога. Устните на Джейк ѝ пречеха да изкрещи. Езикът му се преплиташе с нейния, наподобявайки движенията на телата им. В ушите ѝ звучеше странно бучене, сякаш хиляди барабани биеха в такт с ударите на собственото ѝ сърце. Чувстваше главата си празна, усещаше единствено тялото на Джейкъб, което обладаваше нейното в този древен, страстен ритуал на живота, любовта и красотата.

В последния момент страстита ѝ достигна връхната си точка и Тори едва не изгуби съзнание. Тя напълно се отдава на тези емоции и сякаш се понесе върху пастелни облаци, далеч от изтощеното си от страсти тяло. Това беше някакъв миг извън времето, извън плътта, извън всичко земно — един златен момент на свръхестествено великолепие.

Малко по-късно, когато се съвзеха от бурните си страсти, Тори преодоля смущението си и попита съвсем наивно:

— Джейкъб, ще ме научиш ли как да ти доставям удоволствие... както ти правиш това с мен?

Джейк беше стъпisan, но все пак приятно, задето Тори искаше да отвърне на неговите ласки по подобен начин. Скоро той разбра, че тя е една много усърдна и любознателна ученичка в това отношение и притежаваше дарба, която бе доста изненадваща за една начинаеща в изкуството на любовта. Докато лежеше задъхан, целият треперещ със здраво стиснати зъби в блажена агония, той се чудеше дали не бе отприщил силите на някаква жена-демон, на ненаситна изкуайлка, решила да го люби до смърт.

Изтощени и преситени, те затвориха очи едва преди зазоряване. Сънят вече оборваше Джейк, когато Тори се прозина и попита:

— Джейкъб, какво е онова, което жени като Айрис знаят, а почтените — не?

Джейк стреснато отвори очи и бързо се разсъни.

— Какво? — задави се той, като едва не гълътна езика си.

— Нали чу — каза тя кротко. — Какво толкова особено правят, че мъжете ходят при тях и им плащат за услугите? Какво толкова има в тях, което ние не притежаваме.

— Н-нищо — заекна Джейк. От години насам за пръв път се почувства като ученик. Беше съвсем объркан и смотолеви с пресипнал глас: — Хайде заспивай, Тори. Скоро ще ставаме.

— Хм! — изсумтя тя. — Просто не искаш да ми кажеш, нали?

Джейк удари възглавницата с юмрук, пъхна я под главата си и заяви:

— Не, не искам. Не е прилично един съпруг да води подобен разговор с жена си. Не се занимавай с това, Тори.

Стори му се, че чува как мислите кръжат в главата ѝ. Надзърна крадешком през полуотворените си клепачи и я видя да седи в кревата и да го гледа, нацупила подутите си от целувки устни.

— Ти си истински мръсник, Джейк Бенър! — заяви тя обидено.

— Аз само исках да знам дали те притежават някакви... ъ... способности, които примамват мъжете. Това е единствената причина, според мен, която може да накара един мъж да потърси такава жена, особено ако вкъщи си има прекрасна съпруга.

Джейкъб се предаде. Той беше напълно сигурен, че тя няма да го остави на спокойствие, докато не задоволи любопитството ѝ. Въздъхна тежко и седна в леглото, като се подпра на възглавницата. После я настани между бедрата си, обхвана с две ръце лицето ѝ и го обърна към себе си.

— Слушай ме, Виктория Бенър, няма нищо по-особено у тези „жени за удоволствия“, нищо загадъчно или кой знае колко привлекателно. Ако беше така, защо всички те не са си намерили съпрузи? Защо все си изкарват прехраната с тялото и живеят по такъв начин?

Тори смутено вдигна рамене.

— Не знам — призна тя и прехапа устни, — но тогава защо мъжете търсят тяхната компания, след като има толкова свестни жени, между които могат да избират?

Джейк внимателно подбираще думите си.

— Мъжете имат свои нужди, скъпа. И, разбира се, не могат да отидат при добрите и порядъчни дами, за да задоволят тези нужди — поне не преди сватбата. Та нали ще бъдат полети с катран и овъргаляни в пера, а после изгонени от града от глутница разгневени жени още преди да са разбрали какво им се е случило! Нито едно

почтено момиче няма да допусне мъж в леглото си, ако първо не е сложил сватбения пръстен на ръката ѝ.

— И затова те ходят при пропадналите жени за... за удоволствие? — предположи Тори. Когато Джейк кимна, тя попита: — А защо тогава женените мъже продължават да ходят при тях?

— Не знам — отвърна Джейк. — Може би техните съпруги не са така отзивчиви и любещи като теб. Може би тези мъже не са такива късметлии като мен и нямат такива нежни и прелестни жени. Или пък са глупави, похотливи и ненаситни животни, които не могат да оценят онова, което имат вкъщи. Но аз го оценявам, скъпа. Появрай ми, знам какво рядко съкровище си ти.

Той я целуна по вирнатото носле. Тя се намръщи и колебливо попита:

— Какво ли ще се случи, когато започна да се закръглям и да дебелея заради бебето и няма да можа да задоволявам твоите нагони, Джейкъб? Дали ще потърсиш друга жена, когато вече няма да бъда достатъчно елегантна и красива, за да ме желаеш?

При тези думи очите му се разшириха от учудване. Той я придърпа и плътно я притисна към себе си.

— О, скъпа! За мен ти винаги ще си красива! Особено тогава. Винаги ще те искам с всяка частичка на тялото си. Аз не съм някакъв разгонен звяр, че да не мога няколко месеца да контролирам страстите си. Обичам те. След теб никоя друга жена не може да ме задоволи.

Джейк усети как топлите ѝ солени сълзи мокрят гърдите му.

— Обичам те, Джейкъб — промълви тя. А после плахо добави: — Джейкъб, как изглеждат отвътре онези места — домовете за удоволствия?

Джейк затвори очи и изпъшка.

— Стига толкова, Тори! Моля те, мълкни и заспивай! Този разговор mi дойде до гуша.

[1] (исп.) Приятелю — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко дни по-късно, след преход с дилижанс и влак, най-сетне пристигнаха в Ню Орлиънс. Тори бе очарована от Сан Антонио, където спряха за почивка само един ден, но още от пръв поглед бе направо заслепена от Ню Орлиънс. Градът гъмжеше от хора, забързани във всички посоки. Само като наблюдаваше това оживление, Тори потръпваше от нетърпение и енергия.

Не знаеше точно как Джейкъб е организирал техния престой — този път нямаше да отседнат в хотел, макар градът да бе известен с доста големи и луксозни хотели. Вместо това, те бяха настанени в един изискан апартамент в модния френски квартал. Червената тухлена сграда, както и подобната на нея на отсрещната страна на площад „Джаксън“, бяха собственост на баронеса де Понталба. Беше доста престижно да се живее на този адрес, макар и само за кратко време.

Това бе време за почивка, време, в което да забравят грижите си от Санта Фе; то бе време само за тях двамата — да се забавляват, да се обичат, да се веселят.

Джейк сякаш се бе преобразил, смееше се на воля. От години Тори не го бе виждала да се отнася така искрено и приятелски към хората. Сигурно защото бяха толкова далеч от къщи, на място, където името му не предизвикваше ужас или завист, където той просто беше човек, решил да дари жена си с незабравимо сватбено пътешествие.

Беше горещо и душно, но дори влажните дни и нощи не можеха да развалят жизнерадостното настроение на Тори в този великолепен град. Отначало всичко я изумяваше и объркваше. Но съвсем скоро любопитството ѝ надделя над стеснителността. Толкова много неща можеха да се правят и видят, а и Джейкъб бе изцяло на нейно разположение!

Нощите, през които той ухажваше своята съпруга, бяха великолепни, искрящи от очарование и романтика. Дните, също така изпълнени с любов, те посветиха на всякакви други забавления — разглеждаха града, пазаруваха и какво ли не още. Ресторантите и

каfenетата с вкусните креолски ястия и чудесната френска кухня бяха божествени, френската култура, уникалната атмосфера на града прекрасно допълваха цялото впечатление и Тори жадно погълъщаше всичко. Влачеше Джейкъб из разни величествени стари катедрали и на места, от които той изобщо не се интересуваше, а просто угаждаше на всеки неин каприз — дори отстъпи и се съгласи да се повозят на шумните трамваи, които толкова много ѝ харесаха.

От своя страна, той настоя Тори да използва времето, за да си поръча няколко рокли при една изключителна и много скъпа модистка. А после, докато съпругата му все още ахкаше, учудена от високата цена, той ѝ купи подходящи за тези рокли бижута и съвсем спокойно похарчи цяло състояние за корали, перли, слонова кост, опали и смарагди, като ѝ помогна да избере онези, които най-много ще ѝ отиват.

Когато Тори, загрижена, че не могат да си го позволят, го попита за огромните суми, които харчеше, той само се засмя и отвърна:

— Не се тревожи, скъпа. Ще ти кажа, когато кладенецът пресъхне. А дотогава смятам да те разглезя страшно много. Затова — отпусни се и се забавлявай.

Един ден бяха наели файтон с кочияш и се движеха бавно през парка „Гардън Дистрикт“. Някаква жена, която вървеше по алеята, им махна и весело извика:

— Джей! Джейк!

Джейк накара кочияша да отбие встрани, а Тори седеше начумерена и мислеше, че отново ще се срещне с някоя от уличниците на Джейкъб. Той скочи от файтона и посрещна жената, която се бе втурнала да го поздрави.

— Веднага познах, че си ти! — изпадна тя във възторг и го заля с поток от думи. — Никой друг не би имал дързостта да носи тази ужасна широкопола шапка с достойнството и величието на крал.

— Сюзън, каква приятна изненада! — възклика Джейкъб с широка усмивка, грабна я през кръста и залепи една звучна целувка на бузата ѝ. — И си все така пряма, каквато те помня. Какво правиш тук?

В този момент Тори вече беше бясна — Джейкъб дори не сдържаше чувствата си към непознатата. Младата жена се почувства изолирана. Можеше поне да я представи, или пък мислеше, че

собствената му съпруга и майка на детето му трябва да бъде пренебрегната в този момент?

— Ами, ние живеем тук — отвърна Сюзън все така весело, — поне за известно време. Преди шест месеца преместиха Марк от филаделфийската банка и сега ръководи тукашния клон. Толкова е хубаво да срещнеш някой познат! Наистина, не сме имали време да се запознаем с много хора, като изключим колегите на Марк. Отседнали ли сте някъде? У нас има много място, ако няма къде да отидете. Колко ще останете тук? О, Марк ще бъде много изненадан!

С малко закъснение, Джейк се сети за Тори, която в това време вече прогаряше дупки в гърба му със свирепите си погледи.

— Сюзън — прекъсна той непознатата, хвана я за ръка и я поведе към файтона, — ела да те запозная с жена ми Тори. Тори, това е Сюзън Армстронг. Тя и съпругът ѝ са мои приятели. — Той забеляза огънчетата в очите на Тори, усети, че в този момент жена му не е особено въодушевена, и затова наблегна на думата „съпруг“.

Тази тактика се оказа успешна. Когато очите на Тори престанаха да хвърлят мълнии, тя забеляза, че жената съвсем не прилича на онази от Ел Пасо. Сюзън Армстронг беше дама. И дрехите, и походката, и цялото ѝ поведение показваха добро възпитание. Макар да бе красива, тя не представляваше никаква заплаха за Тори. Сюзън Армстронг си имаше съпруг.

Тори протегна ръка, усмихна се и кимна:

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Армстронг.

— Сюзън — поправи я жената и отвърна на поздрава, задъхана от изненада. — Удоволствието е мое, уверявам ви. О, не можете да си представите колко съм чакала този миг! — После се обърна към Джейк и възклика: — Божичко, Джейк! Точно ти! Най-после да се ожениш! Направо прекрасно! И кога стана това? Как се запознахте? Тук ли живеете сега?

Сюзън Армстронг напомняше на Тори някаква навита докрай играчка, която бърбори безспир, а ръцете ѝ се движат в такт с устата. Тори едва успя да се сдържи да не се разсмее, а Джейк побърза да отговори, преди Сюзън да започне отново.

— Всъщност това е сватбеното ни пътешествие. С Тори сме се настанили във френския квартал за една-две седмици. После ще се

върнем в ранчото си в Санта Фе, за да помогнем за есенното прибиране на стадата.

Радостната усмивка на Сюзън помръкна.

— О, не! Така се надявах, че живеете тук. Щеше да е толкова хубаво да си имаме приятели наблизо. — После изведенъж отново се оживи. — Разбирам, че това ви е сватбеното пътешествие и сигурно искате да сте насаме, но се надявам да намерите малко време и за нас. Защо не се отбиете вкъщи сега? Марк скоро ще се приbere.

— Благодаря за любезната покана, Сюзън, но ще ви посетим някой друг път, преди да напуснем Ню Орлиънс — учтиво отклони поканата Джейк. — Кажи на Марк, че трябва да говоря с него и някой ден можем да вечеряме заедно!

— О, колко жалко! — извика разочаровано Сюзън. — Направо умирам от любопитство, а пък и на Марк много ще му липсваши. — Тя събрчи малкото си носле и се замисли. — Ако сега сте заети, защо не дойдете на вечеря, да речем към осем? Ние живеем ей там, малко понадолу по тази улица. Виждате ли тухлената къща с жълтите первази?

— Не знам — започна да увърта Джейк. — Обещах на Тори да я заведа довечера на танци.

— Много хубаво! — рече Сюзън. — Накарай Марк да заведе и мен. Ще дойдем с вас. Толкова отдавна не сме ходили да се забавляваме. — После сконфузено се изчерви, като си спомни, че Тори и Джейк карат медения си месец и може би няма да им е приятно други хора да им се натрапват през това време. — Е, само в случай, че нямате нищо против нашата компания...

— Виж какво — предложи любезно Джейк, — най-добре ще е да заведа Тори обратно в апартамента, а после да се срещнем с Марк в банката. Ако е съгласен с твоето предложение, ще отидем да вечеряме някъде заедно и след това ще потанцуваме.

Лицето на Сюзън светна отново.

— Чудесно, стига наистина да нямате нищо против. — Извинителният й поглед бе отправен към Тори.

— Звучи доста примамливо — увери я усмихнато Тори. — Нямам търпение да се срещна със съпруга ви и да опозная и двама ви.

— О, и аз искам да те опозная, Тори — каза Сюзън. После призна с кисела физиономия: — Аз съм непоправимо любопитна, но не искам да ви се натрапвам по време на сватбеното пътешествие. Има

си време за приятели и време за влюбените да останат насаме, а двете неща навинаги се съчетават добре.

Джейк гръмко се изсмя.

— Сюзън, когато се сближиш с Тори, ще разбереш, че ако тя иска храна или любов, нищо не може да я спре.

— Е, Джейкъб, това са пълни глупости и ти много добре го знаеш — отвърна Тори, като се опита да прикрие леката руменина, избила по бузите ѝ. — А не помниш ли как най-любезно предложих яденето и пиенето си на оная кълощава и дрипава жена, дето спря край масата ни и впери едни такива... гладни очи в чинията ми?

За учудване на Сюзън, Джейк започна да се превива от смях, та чак сълзи заблестяха в светлокавявите му очи. Той махна с ръка на объркването ѝ и рече:

— Не питай сега, Сюзън. Може би Тори по-късно ще ти обясни. Само, моля те, не я карай да започва сега. Жена ми е доста невъздържана за една монахиня.

— Монахиня? — повтори Сюзън глупаво, докато Джейк сядаше до Тори във файтона. Тя се загледа след тях и изпусна пакетите си, за да им помаха за довиждане. — Монахиня! Джейк Бенър — женен за монахиня? — Тя продължи да клати глава и си помисли, че е чула неправилно или пък прекалено дълго е стояла под палещото слънце; после вдигна нещата си и все още зашеметена тръгна разсеяно към къщата си. — Не може да бъде! Продавачка, танцьорка, куртизанка — може; може дори дъщеря на фермер или учителка — но монахиня? Боже милостиви! Това е никаква невероятна комбинация.

Марк Армстронг беше среден на ръст, набит, рус и изключително образован млад янки. С трапчинките на бузите, когато се смееше, с готовите си остроумни отговори, със способността да отдава цялото си внимание на своя събеседник, той печелеше симпатиите на всички. Изглеждаше малко мълчалив в сравнение със своята кипяща от жизненост съпруга и на пръв поглед дори не си подхождаха, но в действителност бе точно обратното.

Тори харесваше тяхната компания и те скоро станаха много близки приятели. Излизаха да вечерят заедно и покрай другите неща, именно чрез семейство Армстронг, Тори откри една друга страна от

живота на своя съпруг, за която преди не знаеше нищо. Като слушаше как Джейкъб и Марк обсъждат разни сделки, тя с учудване установи, че Джейк е доста заможен, дори и без да се брои наследеното ранчо. През всички онези години, прекарани далеч от дома, той бе инвестиiral голяма част от доходите си, като до голяма степен се бе осланял на опитните съвети на Марк. Финансовите му спекулатии се бяха оказали доста успешни.

„Нищо чудно, че изобщо не му мигна окото пред зашеметяващите суми, които бижутерът и модистката му поискаха“ — помисли си Тори. Все пак тя не разбираше защо Джейкъб бе продължил със своята опасна работа, след като очевидно не е било необходимо да излага живота си на такива рискове. Дали е скитал безцелно, отчаян и самoten? Дали изобщо не го е интересувало собственото му благополучие и му е било все едно, че могат да го застрелят всеки момент? Или пък гангстерският живот до такава степен е станал част от него, че се е превърнал в нещо като втора природа, така че е било трудно да го изостави до този момент?

Доколко смъртта на Рой бе повлияла на решението му да се откаже и да се приbere вкъщи? И най-вече дали любовта, която сега споделяше с Тори, беше изиграла главна роля? Дали тази любов и детето, което очакваха, щяха да са достатъчни, за да го държат в безопасност и да го направят по-предпазлив по отношение на собствения му живот? Тори само можеше да се надява да е така; да се моли Джейкъб никога да не се върне към този коварен и несигурен живот и винаги да бъде доволен като фермер, баща и неин съпруг.

Джейкъб не само че беше финансово добре обезпечен, но освен това никак не беше стиснат. Макар и анонимно, той беше основен дарител на няколко благотворителни фондации. Малко хора знаеха за тези негови филантропически наклонности и Джейк бе силно смутен, когато Тори научи за тях. Марк, разбира се, бе посветен, тъй като беше човекът, когото Джейк бе натоварил със задължението да наблюдава неговите инвестиции и благотворителни дарения.

Всичко това бе ново за Тори, която мислеше, че познава Джейкъб много добре. Не че неговата щедрост я изненадваше. Напротив, ако знаеше, че притежава средства, именно това можеше да се очаква от него. С тези постъпки той ѝ ставаше още по-скъп. И все пак младата жена се чудеше колко ли още изненади я очакват, докато напълно

опознае загадъчния човек, в когото Джейкъб се бе превърнал през времето, прекарано далеч от Санта Фе. И накрая, може би най-важното — Тори съзнаваше колко много щеше да се гордее Рой със своя син, ако приживе знаеше всичко това. От тази мисъл очите ѝ се насызиха, докато гледаше съпруга си влюбено през масата.

Сълзите ѝ не останаха незабелязани. Ръката на Джейк потърси нейната и я стисна.

— Какво има, скъпа? — попита нежно той. — Нещо не е наред?

Тори поклати глава и се опита да отвърне, но гласът ѝ трепереше.

— Толкова се гордея с теб, Джейкъб, заради твоето щедро и благородно сърце. Какъв прекрасен човек си ти! — успя да промълви тя. — Татко също щеше да е много горд.

— Така ли мислиш? — попита той недоверчиво и сардонично вдигна едната си вежда.

— Да, Джейкъб. Сигурна съм, че е точно така — тя обърна ръката си и силно стисна неговата. — Толкова те обичам!

Препълненият изискан ресторант, в който обядваха, сякаш беше празен за тях. Не обръщаха никакво внимание на останалите посетители. Джейк се наведе към нея и впи устни в нейните в една дълга, нежна целувка.

— Благодаря ти, скъпа — промълви той с любов, изписана в златистокафявите му очи. — Благодаря ти, че ме обичаш така...

От всичко в Ню Орлиънс Тори най-много хареса Френския квартал, където се намираше техният апартамент. От двете страни на улицата се издигаха красиви къщи, величествени и разкошни, украсени с метални декоративни плетеници. Те гледаха към улицата, но вътрешните дворове зад тях осигуряваха тишина и усамотение на обитателите им.

Площад „Джексън“, който в миналото е бил само едно прашно място за разходки, сега бе превърнат в красив парк. Беше обсипан с пъстри, уханни цветя, а в средата му, под слънчевите лъчи, искреще фонтан. Чуруликаха птички, деца играеха и се смееха, а продавачите на плодове и зеленчуци с монотонни, но бодри гласове предлагаха отлична стока от отрупаните си колички.

Сутрин, когато времето беше хубаво, улични художници сядаха покрай орнаментираните железни огради и се залавяха да рисуват. Тори и Джейк бяха заобиколени отвсякъде с красота — като се започне

от великолепието на катедралата „Сейнт Луис“, изяществото на презвитерианските сгради, апартаментите на Понталба с елегантната им метална украса и се стигне до възхитителния блесък на природата в разкошна премяна.

Една сутрин Джейк изненада Тори — бе се уговорил с един от художниците да я нарисува. Отначало тя не искаше, но Джейк скоро я убеди да се откаже от скромността и срамежливостта си и да го зарадва.

— Искам да имам твой портрет, точно такава, каквато си днес — красива и изпълнена с щастие. Майка ти много ще се радва.

— Значи аз нямам думата, така ли! — продължи да спори Тори.

— Разбира се, че имаш. Можеш да кажеш „да“ и да благоволиш да се съгласиш.

Накрая Тори бе доволна, но и малко смутена от портрета, който се получи. Отначало Джейк не хареса вида ѝ и затова, както си стояха насред парка, я бе сграбчил в ръце и нацелувал. След това лицето на Тори бе оживено, погледът ѝ — топъл и замечтан, устните — розови и потръпващи от копнеж.

— Ето, точно това изражение бих искал да уловите — беше казал Джейк на художника. — Искам да личи, че е обичана, целувана, поруменяла от страст.

За негова радост, художникът беше направил точно това. Жената от рисунката сияеше. Очите ѝ искряха от жизненост, долавяше се съвсем лек оттенък на чувственост. Това бе идеалният портрет на влюбена жена.

В неделя Тори отново се опита да накара Джейк да отиде на църква с нея. И този път той ѝ отказа, макар че в началото на същата седмица с готовност бе разглеждал красивата катедрала „Сейнт Луис“ и се бе възхищавал на нейното изящество и великолепие. Този път той остави съпругата си до вратата и отказа да влезе.

— Джейкъб, не смяташ ли, че ще е хубаво да присъстваме заедно на литургията, да благодарим на Господа за всичко, което ни е дал, и да го помолим да ни пази и направлява?

Джейк обхвана брадичката ѝ с голямата си длан и повдигна лицето ѝ към своето.

— Скъпа — рече той сериозно, — това, че не ходя на литургия, не паля свещи и не се моля в църква, не означава, че не съм благодарен

на Бог за всичко, което е направил. Ние с него се разбираме по друг начин — аз не му досаждам с разни дреболии, за които той ме е надарил с ум и способности да се справям сам и не го отегчавам с глупави подробности.

Изражението на Джейк беше толкова сериозно, че Тори не можеше да го смъмри за тези думи. Изглежда, той истински вярваше в онова, което ѝ казваше и сигурно беше прав. Коя беше тя, че да му противоречи?

— Разбираш ли, мила — продължи да обяснява Джейк, — Бог ми е дал единственото нещо, което истински съм желал в този живот — теб и твоята любов. Как бих могъл да искам повече, след като той вече е изпълнил най-съкровеното ми желание? Ти фактически се бе отдала на църквата, когато дойдох и те отведох. Той ми позволи това. В замяна, обещах да те обичам и почитам, да те пазя и да се грижа за теб, докато съм жив. И Бог знае, че ще те обичам повече от това, дори повече от цялата вечност. Ако утре умра, заклевам ти се, че няма да съжалявам за нито един миг, прекаран с теб. Това е най-прекрасното време в моя живот и винаги ще бъда благодарен, независимо колко време ще продължи този период. Бог ми е дарил един ангел, за да го обичам, и аз съм му благодарен за всеки озарен с твоята усмивка ден. Естествено, че не мога да искам нищо повече.

Сълзи бликнаха от очите на Тори. Тя протегна ръка и погали бузата му.

— О, Джейкъб, ти ми казваш такива прекрасни неща! — възклика тя тихо. — И все пак не мислиш ли, че ще е добре да го помолиш да се погрижи за детето ни — да расте здраво и невредимо в мен; да го помолим той или тя да се яви благополучно на този свят?

— Ти го помоли от името на двама ни, скъпа — рече Джейк нежно. — Предполагам, че Бог вече е предопределил някаква съдба за бебето, но ти все пак поговори с него, ако това ти действа успокоително. Той няма да устои на твоите молби. Аз самият също не мога да им устоя, но все пак съм човек и освен това те обичам повече от всичко на света. Ще съм тук и ще те чакам, докато свършиш с молитвите си.

Верен на думите си, Джейк стоеше долу край стъпалата, когато тя излезе един час по-късно. Тори засенчи очи с ръка, за да се приспособи към ярката слънчева светлина след времето, прекарано в

мрачната църква. Точно в този момент една старица пресече пътя ѝ и младата жена едва не връхлетя върху нея.

— О! Съжалявам! — извини се Тори, като едва се задържа на крака.

Тръпки я побиха, когато старицата вдигна глава и я погледна с лъскавите си очи — най-черните, който някога бе виждала. Жената заканително размаха пръст с треперлив глас:

— Ти си жената!

— Коя жена? — заекна Тори.

— Която се нуждае от моята защита — отвърна старата вещица, сякаш това се разбираше от само себе си.

Преди да обясни какво има предвид, една друга жена се приближи и я задърпа за ръката.

— Хайде, мамо, ела! Белите не вярват на твоите магии и не обичат да им досаждаш. Да не искаш да извикат шерифа и пак да те хвърлят в оня затвор?

Обърканият поглед на Тори се mestеше ту към едната, ту към другата непозната. И двете бяха високи, въпреки че по-старата вече бе започнала да се прегърба от възрастта. Отначало Тори бе толкова стресната, че не бе забелязала цвета на кожата им — двете жени не бяха бели. Пък и не смяташе, че може да са каджуни, макар и напевният им говор да бе характерен за тези хора. Изглежда, бяха със смесена кръв — негърска и каджунска, защото и двете имаха тен като на презряла праскова. Докато ги разглеждаше, Тори си помисли, че сигурно и майката навремето е била красива и елегантна като дъщерята, независимо че сега беше достатъчно възрастна, за да бъде баба на Тори.

— Какво става тук? — Гласът на Джейк прекъсна мислите ѝ и привлече вниманието на двете жени.

По-младата дръпна майка си за ръката и се опита да я накара да се отдръпне, сетне отвърна припряно, с разтревожено лице:

— Нищо, мосю. Майка ми е стара и понякога не знае какво прави.

Старицата изведенъж показва невероятна за нейната възраст сила, отскучна се от ръцете на дъщеря си и се развила на някакъв местен диалект, което стресна всички. После бързо обърна на английски и продължи тирадата си:

— Не съм ти разрешавала да ме докосваш, дъще! Аз съм почитаемата Мари Лавю. Ти дори не можеш да мечтаеш за моето могъщество и затова няма нужда да се месиш в моята работа! Махай се!

Това име се въртеше в главата на Джейк от предишните му посещения в Ню Орлиънз, но не можа веднага да си спомни къде точно го бе чувал. Чак когато старата дама извади една малка торбичка от корсажа си, той се сети коя е тя. Мари Лавю — сега оstarяла и полупобъркана, навремето е била една от най-известните негърски магьосници по тези места.

Като млада е била много красива и ненадмината по своята елегантност. След смъртта на една от дъщерите ѝ от жълтеница — болест, която продължаваше от време на време да върлува в града — Мари Лавю беше насочила странните си способности към лекуване и бе постигнала учудващи резултати. Предполагаше се, че нейните церове от дървена кора и корени са успели да спасят деветдесет и шест процента от болните от жълтеница, докато докторите гледали с благоговение и успявали да излекуват само половината от своите пациенти. Когато била в своя разцвет, не минавал ден, без някой да почука на вратата ѝ и да я помоли за лек или амулет срещу болести и зло.

Когато възрастта бе започнала да я сломява, славата ѝ на кралица на знахарите, макар и негласно, се бе прехвърлила върху дъщеря ѝ. И все пак мадам Лавю продължаваше да посещава Френския квартал. Особено често навестяваше площад „Джексън“ и района около катедралата. Понякога я виждаха как утешава затворниците от общинския затвор. Мари Лавю бе решила да продължи отредената ѝ мисия, докато смъртта я покоси, макар че за много хора бе по-удобно да забравят времената, когато са я молили за услуга, и напоследък ѝ се присмиваха.

Сега тя срещна мрачния поглед на Джейк, без да трепне. Черните ѝ очи го пронизаха, когато той ѝ извика:

— Хайде, изчезвай, бабке! Нямаме нужда от проклетите ти магии. Съпругата ми е богообоязлива жена.

Мари поклати глава и се изкикоти. Смехът ѝ прозвучава като кудкудякане.

— Мислиш, че не знам това, а? — попита тя високомерно. — Знам много повече, отколкото ти някога ще научиш. — Изгарящият й поглед се отклони към Тори и тя продължи да говори напевно: — Знам, че младата ти жена носи в утробата си твоето първо дете. Знам, че то ще бъде хубаво здраво момченце и ще се казва Бретън Рой.

Тори смяяно ахна, а жената отново закудкудяка:

— Да — размаха тя изкривения си пръст към тях, — знам всичко това, но и много повече. Ето затова съм тук. Тази жена има нужда от моята закрила.

Джейк се засегна от тази обида към дълга му на съпруг и покровител на семейството си.

— Мога да пазя жена си достатъчно добре и без твоята помощ.

— Така си мислиш — отвърна Мари, — но грешиш! Ще дойде ден, когато ще си ми благодарен, задето съм я спряла и съм й дала този талисман против злото. — Мари хвана амулета за кашката и го подаде на Тори.

Младата жена не можа да устои и се пресегна, но Джейк я изпревари.

— Казах ти вече, че не ни трябват безполезни магии — повтори сърдито той, като се опита да издърпа амулета от кокалестата ръка на Мари и да захвърли противната вещ на улицата.

Мари беше стара, но все още достатъчно жизнена, за да предотврати това. Тя отдръпна ръката си, изгледа го свирепо и с презрение изрече:

— Мъжете понякога са толкова глупави. Затова на жените е отредена честта да ръководят всички обреди. Рядко можеш да намериш мъж, който да не се превръща в глупак заради прекалената си гордост. Жените имат достатъчно ум, за да проумеят загадъчното. Те уважават чудото на магическите и мистичните неща, тъмните сили на непознатото.

— Задръж „тъмните сили“ за себе си. — Изгледа я подигравателно Джейк. Вдигна ръка и в един миг Тори с ужас помисли, че ще бутне бабичката на каменните стъпала. Но настойчивият поглед на Мари сякаш го накара да се вцепени.

Тори протегна разтрепераната си ръка и взе талисмана. Той като че изгори пръстите й, когато го стисна. И все пак някакво вътрешно чувство я заставяше, независимо от волята й, да го държи здраво.

— Благодаря, мадам — колебливо прошепна тя. — И какво да правя сега с него?

— Носи го на врата си — отвърна Мари. — Не се опитвай да го отваряш и преправяш, защото ще развалиш магията. И още нещо — не го сваляй, преди опасността да е преминала.

— И кога може да се случи това? — намеси се Джейк, а тонът му преливаше от сарказъм.

Мадам Лавю се изсмя, сякаш за да подчертава глупостта му. После, без повече обяснения и указания, тя се обърна и заслиза по стълбите — на осемдесет и седем години тялото ѝ все още беше гъвкаво и грациозно.

Тори остана загледана след нея, докато жената се изгуби от погледа ѝ. Чак тогава тя вдигна очи и срещна обвинителния поглед на Джейк.

— Тя е стара, Джейкъб, и предполагам, че има добри намерения.

Джейк само изсумтя недоверчиво, а Тори отвори ръката си и заразглежда странния талисман — той представляваше парче дърво, вероятно плавей, изваяно от времето и изкривено в някакво подобие на женски форми. В средата му, горе-долу там, където трябва да се намира коремът, имаше кухина. В нея бяха забити три големи семки, подобни на тиквените. В горната част на тялото, където се предполагаше, че се намира лявото рамо на фигурката, имаше дупчица, запълнена с нещо лепкаво. Тори се намръщи и се опита да разбере какво ли символизира тя. Може би сърцето? Какво ли означава?

Поклати глава, потънала в размисъл, и понечи да окачи амулета на врата си, но резките думи на Джейк я спряха:

— Да не мислиш наистина да носиш тоя глупав негърски боклук?

Тя спокойно срещна гневния му поглед.

— Да, Джейкъб. Смяtam да го нося.

— Защо, за бога?

— Не знам. Не мога да ти обясня, защото и аз самата не го разбирам. Знам само, че се чувствам задължена да постъпя така, както мадам Лавю ме посъветва. Чувствам, че по непонятни за мен причини е било предопределено да я срещна днес тук и че трябва да я послушам.

— Не вярвам в това! — възкликна Джейк с отвращение. — Ако повярвам, тогава ще съм готов да се закълна, че тая дърта вещица те е омагьосала. — Нещо в изражението на Тори изведнъж го накара да спре тирадата си и да промени тона. — Е, добре. Какво, по дяволите, може да навреди? Та нали е само парче дърво и няколко семки! — измърмори той и добави наум: „Надявам се да е така.“ Вече изобщо не бе сигурен, че независимо от волята и здравия си разум, не бе повярвал поне мъничко в тъмните сили на старата кралица на магьосниците.

— Надявам се това проклето нещо поне да не вони! — процеди кисело той.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марк и Сюзън Армстронг получиха покана да отидат в една плантация край Ню Орлиънс, за да участват в тържеството по случай годежа на дъщерята на някакъв тухен приятел. На свой ред, те отправиха поканата към Тори и Джейк, В края на седмицата предстоеше забава в дома на Алекс и Емалин Дрюмон. Тя щеше да завърши с тържествен бал, какъвто не е бил организиран от времето на войната между щатите.

Тори бе във възторг! Никога преди не бевиждала плантация, а Сюзън я увери, че „Мос Хейвън“ няма да я разочарова. Къщата и земите били почти същите, както преди войната. Семейство Дрюмон бяха изгубили двама сина по време на сраженията, а Алекс — крака си, но „Мос Хейвън“ някак се беше запазила от опустошение. Плантацията за захарна тръстика отново процъфтяваше.

Най-бързото и удобно пътуване бе с лодка по реката — едно ново преживяване за Тори, което й достави огромно удоволствие. Пристигнаха в плантацията в петък следобед и бяха посрещнати на пристана и откарани с двуколка до главната сграда.

От пръв поглед Тори бе очарована от „Мос Хейвън“. Точно така си бе представяла една южняшка плантация. Дългата извита алея водеше към широка веранда, подкрепяна от осем изящни бели колони от предната страна на къщата. А самата постройка бе тухлена, но не от обичайните червено-кафяви или пък жълтеникови тухли, каквито Тори бе свикнала да вижда — те имаха някакъв необикновен и много приятен тъмнорозов оттенък. По-късно й обясниха, че са правени по поръчка и цветът им се дължал на парченцата от мидени черупки, които се намирали в глината.

Изящни плетеници от ковано желязо украсяваха прозорците и оформяха парапетите на многобройните балкони на втория етаж; цялата къща бе обградена от дванадесет огромни дъба, обрасли с мъх, които я предпазваха от слънцето и жегата — оттук идващие и името „Мос Хейвън“^[1].

Вътрешността на къщата беше прохладна и приятна. За Тори, свикнала с много по-малки семейни домове, „Мос Хейвън“ изглеждаше като цяло имение, каквото всъщност беше. Имаше толкова много и красиви стаи — огромна бална зала, оранжерия и безброй спални. Полилеите бяха великолепни. Украсената с метални орнаменти вътрешна стълба се извиваше величествено нагоре като в някаква приказка.

Без съмнение, „Мос Хейвън“ беше най-прекрасният дом, който Тори бе виждала, а Дрюмонови бяха много приятни домакини. Семейството, както и цяла дружина слуги, правеха всичко възможно да осигурят удобство на своите гости. Ако те искаха да яздят — веднага им се предоставяха коне; свежи цветя в кристални вази се поставяха всеки ден в стаите им. Сутринта Тори се събуди от леко почукване на вратата и докато още се изтягаше в леглото, веднага ѝ бяха сервирани току-що опечени пирожки с плодове и димящо кафе. Тя продължи да се излежава, а в това време прислужницата ѝ приготви сутрешната вана и дрехите. Имаше дори момиче, което среса косата ѝ.

Никога преди Тори не бе познавала подобен лукс. Това беше направо греховно в сравнение със суровия живот в манастира!

— Наслаждавай се, скъпа — каза ѝ Джейк с усмивка. — Само гледай да не ти хареса много, защото нямам намерение да играя ролята на прислужница, като се приберем.

— Не се беспокой, Джейкъб. Този живот в разкош е приятен до време и не е за мен. Вече имам угрizения на съвестта, задето съм се отдала на такава леност. Забавлявам се, но май започва да ми липсва работата с децата в сиропиталището. Липсват ми мама и Роза и се чудя как еленчето се оправя без мен.

Джейк отметна мокрите къдици от челото ѝ и я целуна.

— Сигурен съм, че всички са добре, Тори. Иначе досега Блейк щеше да ми е съобщил.

Първата вечер в „Мос Хейвън“ не беше официална, тъй като повечето гости щяха да пристигнат на другия ден. След вкусната вечеря дамите се оттеглиха в музикалния салон, за да чуят един рецитал. Повечето мъже предпочетоха играта на карти — за тях това беше много по-въодушевяващо.

Джейк и Марк бяха оживени и възбудени като малки момчета, а Тори им се смееше. Мислеше си колко отдавна Джейк не е бил в

компанията на приятел. Покрай неприятностите в ранчото от доста време не се бе забавлявал като истински мъж сред други мъже.

По време на закуската на следващата сутрин стана ясно, че приятелската игра на карти изведнъж се развалила, след като един джентълмен — креолец, друг гост на Дрюмонови — обвинил Марк, че го мами на покер. Чарлз Ревеню бе изгубил тълстичка сума в тази игра не само заради Марк, но и заради Джейк и още неколцина мъже. Но тъй като Марк прибрали по-голямата печалба, той трябвало да опере пешкира и да понесе гнева на Ревеню. Наложило се Джейк, Алекс и още няколко души да успокояват креолеца, но той продължавал да се сърди. Съвсем недвусмислено поискал да предизвика Марк на дуел, за да уредят този въпрос. Единствено уважението му към домакина го възпряло да извърши подобно нещо.

Сюзън бе ужасена, но после се успокои, като разбра, че обстоятелствата и благоприличието са предотвратили опасността. Дори сега, когато дуелите бяха официално забранени, беше съвсем обичайно опонентите да си уреждат уж „случайни“ срещи на „Еспланейд Роуд“.

Джейк улови погледа на Тори и й намигна:

— Виждаш ли, скъпа? И тук, в така наречения „цивилизован свят“, не е по-различно от лошия див Запад, а?

— Да, струва ми се — съгласи се Тори замислено. Съзнаваше, че ще трябва да промени малко начина си на мислене. Изглежда, дори и в тази част на света, която се предполагаше, че е по-културна, мъжете все още разрешаваха споровете си чрез насилие. Чудеше се дали това ще продължава вечно или някой ден хората ще проумеят, че жестоката разправа не е най-добрият начин за разрешаване на разногласията.

Този и следващият ден бяха прекрасни. За съботата бе заплануван пикник с обяд край реката, а за неделя — голямо барбекю, последвано от бал. Имаше игри за стари и за млади, а като специално развлечение бе организирано конно надбягване. Джейк бе любопитен да узнае как се управлява плантация за захарна тръстика и Алекс Дрюмон го разведе из полетата и рафинерията, разположена в пределите на неговия имот. Той даже подари на Джейк бутилка домашен ром — един много приятен и в същото време доходносен вторичен продукт от преработката на тръстика.

Сега Тори бе много доволна, че Джейк бе настоял да ѝ купи такива хубави дрехи. За всеки случай, тъй като не знаеше какво я очаква, като пристигне в планацията, тя бе взела новите си рокли и знаеше точно коя ще подхожда най-много за бала по случай годежа.

Роклята беше от блестящ бледооранжев атлас. От подгъва нагоре и назад се диплеха метри широки контрастиращи волани в какаово кафяв цвят, които оформяха турнюра и се спускаха по цялата задна част на роклята. Покрай украсеното с волани деколте, кафява дантела гарнираше широко бледооранжево жабо. Този двоен набор се спускаше ниско и оформяше деколтето на роклята, която прикриваше само върха на гърдите ѝ. От външната страна на всяко от разголените ѝ рамене воланите се събираха в прелестна малка фльонга. Тънка оранжева панделка, изпъстрена с мънички шоколадовокафяви цветчета, подчертаваше пристегнатата талия.

Тори изгаряше от нетърпение да я облече и да разбере как Джейкът ще реагира, като я види. Сигурно кръвта му щеше да закипи — не че имаше нужда от още повече разпалване на страстите му, но все пак ѝ беше особено приятно, че той е влюбен в нея, след като толкова години го беше смятала за свой брат. Освен това ѝ дойде наум, че скоро кръстът ѝ няма да е толкова тънък, та да може да носи такава рокля. Затова се закле да използва докрай тази възможност.

— Ммм! Ти не само изглеждаш прекрасно, но и ухаеш много хубаво, скъпа. Като узряла прасковка, която само чака да я захапя — дъхът на Джейк гъделичкаше шията и ухото ѝ, докато се въртяха на дансинга под звуците на музиката.

Възбудата я накара да потръпне в ръцете му, когато отговори кокетно:

— Хей, господине! Много сте смел тук, на публично място!

— Тогава защо не намерим някое не толкова претъпкано с хора местенце — моето легло например? — провлечено заяви той и се ухили похотливо.

С искрящи очи Тори размаха ветрилото си, изсмя се и предложи:

— Една разходчица из градината или в оранжерията може да се окаже доста уместна.

— Хм — рече той, повдигна вежда и продължи замислено, — не си спомням да съм правил любов на ни едно от тези места. Сигурно ще е интересно, щом го предлагаш.

С изящно движение на китката Тори сгъна ветрилото си и рязко тупна Джейкъб по ръката.

— Джейкъб Бенър, ти си голям палавник!

— А на теб това ти харесва — продължи да се заяждат той. — Е, кое избираме — градината или оранжерията?

— Заради твоя бял задник — прошепна тя на няколко сантиметра от устните му — предлагам оранжерията. Там поне има по-малко комари.

Джейк се ококори от изненада и удоволствие, сетне гръмко се изсмя.

— Ах, ти, малка немирна изкусителка! — После я хвана за ръка и я поведе през балната зала и през вратата към оранжерията. — Само че, ако ни хванат, да не започнеш да отричаш, че ти си ме накарала да направя това.

Без да забелязват нищо около себе си, кикотейки се като избягали от час ученици, те влязоха в остькленото помещение.

— Тихо! — изшътка Джейк. — По-тихо, глупачето ми, иначе наистина може да ни хванат.

— Със съмъкнати панталони, а? — изкикоти се тя, но бързо закри уста с ръка, за да заглуши хихикането си.

— А, не, по-скоро тебе ще те пипнат с вдигната пола и с корсажа под главата ти вместо възглавница! — сподави той собствения си смях.

Като се промуши зад две саксии с растения, високи като малки дръвчета, Джейк зърна едно усамотено ъгълче, покрито с дебел пласт талаш.

— Това местенце изглежда подходящо. Чистичко, достатъчно отдалечено, дори се чува музиката.

— О, Джейкъб! Дали е редно да правим това? Ами ако наистина ни видят? Може би не трябва. — Тори вече изпитваше известни угрizения, задето се бе подчинила на импулса си.

— Няма връщане назад, скъпа — противопостави се Джейк. Гласът му бе глух и изпълнен с копнеж. — Не се тревожи. Тук е прекалено тъмно и даже някой случайно да мине, няма да ни види. Освен това, единственото, което ще се показва, е голото ти задниче и тия твои дълги крака, които, заклевам се, никой, освен мен няма да разпознае.

Той се ухили лукаво и в полумрака Тори видя как зъбите му проблеснаха. Очите му святкаха към нея като златни монети и я предизвикваха да бъде смела и дръзка. И всичко това се прибави към възбуджащото обаяние на забраненото, към риска пред откриването на нещо ново. Това подейства като стимулатор на желанието и сърцето ѝ започна да бие бързо и неравномерно. Почувства се замаяна още преди устните му да се впият в нейните за пламенна и нежна целувка, от която дъхът ѝ спря.

— Ако ни открият, Джейкъб — прошепна тя, докато Джейк бавно я положи на земята, — ще те застрелям, кълна се!

— Наистина, много ме е страх, скъпа — изкиска се съпругът ѝ, а горещите му устни прокараха огнена пътека по шията ѝ, докато пръстите му милваха нежната копринена кожа на бедрото ѝ под гънките на полата, — особено като знаем и двамата, че не можеш да улучиш даже от три крачки широката стена на хамбара.

Ако в този момент можеше да говори, Тори щеше да му каже, че откакто се упражнява с Меган, вече се прицелва много по-точно. Но когато тялото му покри нейното, думите останаха неизказани, а от устните ѝ се изтръгна само страстен стон.

Малко по-късно, цялата изчервена и със стърготини, заплетени в къдриците ѝ, Тори влезе след Джейк в балната зала. Никой не ги беше видял, въпреки че за малко щяха да бъдат открити — една двойка, тръгнала на разходка, мина покрай усамотеното им кътче. Единствено устните на Джейкъб върху нейните успяха да възпрат уплашения писък на Тори. Двамата влюбени не ги бяха забелязали. Тори дори се учуди как не са чули трескавото туптене на сърцето ѝ.

Приглади измачканата си рокля и направи неуспешен опит да изгледа съпруга си свирепо. Но той беше толкова смешен, докато тайничко се опитваше да се изчисти от стърготините, проникнали под жилетката му, че гневният ѝ поглед се смени с усмивка.

— Никога вече, Джейкъб! — предупреди го тя шепнешком. — Никога, докато съм жива, няма да се оставя да ме убедиш да правя нещо толкова нелепо!

— „Никога“ означава много време, скъпа, а, доколкото си спомням, идеята беше твоя. Аз имах намерение да си отидем в стаята.

— Щеше да е много по-удобно — съгласи се тя, после измърмори под носа си никакво проклятие.

— Дявол да го вземе, имам стърготини даже в гащите си!

Джейк избухна в смях и няколко глави се обърнаха към тях.

— Леглото щеше да е много по-удобно, но не можеш да отречеш, че добре се позабавлявахме там, ангелчето ми — беше много възбуджащо.

— Едно нещо е сигурно — призна Тори и докато изтърсваше талаша от обувчиците си, де облегна върху Джейк: — Отсега нататък всеки път, като чуя думата „оранжерия“, ще се хиля глупаво. Надявам се, че поне Емалин няма да ни пита дали сме харесали прекрасните ѝ цветя!

— Тогава ѝ кажи, че миришат много хубаво, а градинарят трябва да ги натори отново!

Тори сподавено въздъхна и се пресегна да махне една стърготина от ревера на Джейк.

— По-добре ѝ кажи ти, тя тъкмо се е запътила насам, а аз смятам да се измъкна към дамската тоалетна.

— Страхливка! — изсъска Джейк, когато съпругата му понечи да се отдалечи.

— Точно така! — изкикоти се Тори и забърза, защото Емалин се спусна към тях. — Разчитам на теб да спасиш репутацията ми, скъпи. Така ще е най-правилно, разбираш ли, след като съм жена на такъв голям, силен и неотразим мъж.

Остави го да размишлява върху последните ѝ думи и да се чуди какво, по дяволите, да каже на Емалин, ако забележи стърготините по косата и по дрехите му.

Независимо от целия разкош в „Мос Хейвън“, Тори с радост се върна в Ню Орлиънс. Оставаше им да прекарат там още два дни, а ѝ се искаше да посети и да разгледа още много забележителности и не на последно място — да отиде отново в бижутерийния магазин и да купи сватбен подарък на Джейк. Също така искаше да си купи нова нощница за последната нощ от медения им месец. Възнамеряваше да я превърне в една незабравима нощ, в която да се събуднат и най-смелите мечти на съпруга ѝ.

Рано на следната вечер, Джейк стоеше на вратата на спалнята и с благоговение наблюдаваше красивата жена, която имаше щастието да нарича своя съпруга. Беше дал на Тори достатъчно време да се изкъпле и подгответи за последната им нощ в Ню Орлиънс, като междувременно

и той бе направил същото в спалнята в другия край на коридора. Сега, когато я съзерцаваше, направо си бе гълтнал езика. Не съществуваха думи, с които да се предаде въздействието ѝ върху него.

Тя бе зашеметяваща. Като че ли бе по-уверена и по-привлекателна от всяко. За него винаги бе красива, но тази вечер имаше нещо по-различно; нещо по-скоро дяволско, отколкото ангелско се прокрадваше в светлозелените ѝ очи. Когато дръзко срещуна втренчения му поглед, едваоловимата усмивка на пухкавите ѝ устни бе подчертано греховна. А зелената ѝ нощница бе действително най-изкусителната дреха, която някога бе имал щастлието да види.

В тишината на стаята се чу само неговото ахване и съблазнителното шумолене на нощницата ѝ. При всяка крачка дългите ѝ красиви крака се очертаваха под прозрачния плат. Беше съвсем очевидно, че не носи нищо под нея и това му се стори някак много по-привлекателно, отколкото ако да беше напълно гола. Долови нейния аромат — току-що изкъпана, тя ухаеше на ванилия и нещо много приятно. Като вдъхна тази съблазнителна миризма, ноздрите му се разшириха, а докато приближаваше, очите му следяха грациозното полюшване на тялото ѝ.

Под неговия възбуден и настойчив поглед зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и изпъкнаха под плата на дълбоко изрязаното ѝ деколте. Възбудено до крайност само от вида и уханието ѝ, тялото на Джейк се напрегна мъчително. Очевидно тази вечер тя бе решила да играе ролята на изкусителка и ако съдеше по нарастващата болка в слабините му, тя наистина се справяше много добре.

Тори спря на достатъчно разстояние от него, за да не може да я достигне, после се завъртя и му показва предизвикателната кройка на нощницата си.

— Харесва ли ти? — прошепна с глас, който прозвучва като мъркане.

Джейк се изсмя прегракнало, от което още повече го заболя.

— Знаеш, че я харесвам, хитруша такава. Мъжете трудно могат да скрият реакциите си.

Палавият ѝ поглед се стрелна надолу към издутината в панталоните му.

— А, да, виждам — подразни го тя и леко навлажни устните си с език, което му подейства безкрайно възбуждащо.

— Ела тук — изръмжа Джейк, но Тори поклати глава и му се усмихна ослепително.

— Още не, скъпи. — Тя лениво повдигна ръце и започна да изважда фибите от прибраната си нагоре коса. Една по една те падаха безшумно върху покрития с килим под, а тъмният водопад на косите ѝ се спускаше по раменете и заливаше Джейк с нова вълна от нейния греховно сладък аромат. Тя разтърси разпуснатата си коса, после пристъпи напред и прокара ръце надолу по гърдите му през ризата, а след това отново нагоре към първото копче. Бавно и възбуджащо, започна да ги разкопчава едно по едно, като след всяко спираше, за да докосне току-що разголената му плът.

Дъхът на Джейк спря. Усещаше допира на пръстите ѝ по гърдите си като малки нажежени въгленчета. Най-сетне тя разтвори ризата, зарови пръсти в тъмните косми, откри плоските зърна на гърдите и лекичко ги одраска с нокти. Тогава той дълбоко и шумно си пое въздух.

— Жено, ако в плановете ти за тази вечер си включила и моето разсъбличане, по-добре действай, иначе може да те просна по гръб направо тук, на килима. — В този момент му се стори, че никога няма да успеят да изминат няколкото крачки до леглото.

Тори му се усмихна многозначително:

— Просто се наслаждавай, Джейкъб. Сега е мой ред да си поиграя. И на теб ще ти дойде времето.

— И то по-скоро, отколкото предполагаш — промърмори той през зъби, докато ръцете ѝ смъкваха ризата от раменете му. Малките ѝ бели зъби го хапеха по гърдите, а пръстите ѝ търсеха катaramата на колана му. Тори леко докосна подутата му плът и от гърдите му се изтръгна стон.

Той я последва сляпо, когато Тори го поведе към леглото и го накара да седне. Сетне коленичи пред него и смъкна панталоните му; този път нямаше да се занимава с ботушите му, защото, току-що изкъпан, той бе дошъл при нея само по риза и панталони. С няколко изкусни движения Джейк бе напълно разголен пред закопнелия ѝ взор.

— Толкова си красив! — въздъхна Тори и вдъхна от неговия мъжки аромат.

— Мъжете не могат да бъдат красиви — възрази той задъхано и усети как пръстите ѝ бавно се плъзгат по вътрешната страна на краката

му.

— Но ти си! — увери го тя. — О, да! Появрай ми, много си красив!

Джейк едва не падна от кревата, когато езикът ѝ премина по ходилото му. Тори се изсмя доволно и силно стисна глезена му, когато той шумно се възпротиви:

— Хей! Гъделичкаш ме! Спри! — Наистина това беше гъдел, но не можеше да се сравни с приятната агония, която последва. В този момент той изцяло се бе оставил в нейни ръце. И двамата разбираха това, ако се съдеше по нейния гърлен смях. Тори чуваше как зъбите му скърцат, докато мърмори неразбираемо и се мята върху завивките, но сега тя усещаше, че упражнява цялата си женска мощ върху него, и не искаше да покаже никакво снизходжение. Много пъти бе лежала на неговото място и той я бе измъчвал до смърт с ласките си. Тази вечер ролите бяха разменени и бе решила да се възползва от това докрай. Нека Джейк потърпи, както тя е трябвало да прави толкова пъти.

С език, със зъби, с устни тя прокарваше пътечка нагоре по мускулестото му тяло. Ръцете му се вкопчиха в косата ѝ и я задърпаха, когато горещите ѝ устни се затвориха, обхващайки извора на неговата страсть, и после го поеха дълбоко навътре. Ръцете и устата ѝ се превръщаха в истински инструменти за сладостно мъчение. Те извършваха своята магия с дълги нежни тласъци, които го побъркваха от изгарящо желание. Удоволствието беше толкова огромно, че граничеше с болка; за Джейк това беше раят и адът, слети в едно.

Когато гърлените му стенания се превърнаха в нечленоразделни вопли, тя най-после го съжали и устните ѝ се отправиха нагоре по гърчещото се тяло, като го хапеха нежно. Краищата на косата ѝ го докосваха като извити пръсти, докато тя напредваше, за да възседне бедрата му, а набраните поли на нощницата се разгърнаха върху тях. Устните на Джейк веднага затърсиха нейните с неудържим копнеж.

За миг той забрави за огромната си сила и я притисна така здраво към себе си, че замалко щеше да ѝ счупи ребрата. После сякаш се опомни. Пъхна дългите си треперещи пръсти в деколтето, освободи копринените ѝ гърди и ги обхвана с ръце. Загрубелите пръсти подразниха напрегнатите им връхчета. От гърлото ѝ се изтръгна стон, но бе заглушен от устните, които жадно се впиха в нейните. Огнени вълни обляха цялото ѝ тяло, кръвта ѝ бушуваше във вените.

Когато ръцете му оставиха гърдите, за да обгърнат бедрата ѝ, тя му помогна и се намести върху него. После, с мощн тласък, те сляха в пламенно, сладко, блажено единство, което отне дъха им. Тя го приемаше с цялото си тяло и му се отдаваше докрай, докато той направляваше движенията ѝ отгоре — отначало по-бавно, а после все по-бързо и силно проникващо в загадъчните ѝ гъбини.

Между тях сякаш избухваха искри, пред очите на Тори играеха светлини — наблизаваше мигът на безумен екстаз. Тя откъсна устни от неговите, подпра ръце върху широките му гърди, отметна глава назад и в трепетно очакване се изви като дъга. Остър писък се откъсна от гърлото ѝ и се сля с ликуващия вик на Джейк, когато едновременно шеметно се понесоха на крилете на екстаза.

Джейк бе останал без сили. Преситен и изстискан като лимон, той целият трепереше. Бе прекалено отпуснат, за да говори, но използва последната си енергия и прошепна:

— Скъпа, ти ме изумяваш. Откъде знаеш всички тези прекрасни неща? Знам, че в манастира не ви учат на това.

Тори потърка носа си в къдрявите косми на гърдите му и се изкикоти:

— От теб ги научих, глупче, откъде другаде?

— Божичко! Тогава май съм по-добър учител, отколкото предполагах — възклика Джейк и леко подсвирна. — А какво ще кажеш за оня номер с краката? Никога не съм те учили на подобно нещо и ти много добре го знаеш.

Тя повдигна глава колкото да целуне брадичката му. После се усмихна загадъчно:

— И жените имат своите малки тайни, Джейкъб!

— Тори! — извика той заплашително.

— Пфу! Добре де, но няма да ми повярваш, като ти кажа.

Джейк само повдигна вежда в очакване.

— Емалин ми го подсказа.

Ако го беше ударила с чук по главата, едва ли щеше да изглежда по-зашеметен.

— Емалин? Емалин Дрюмон? Не мога да повярвам.

— Знаех си, но наистина тя ми даде тази идея и се оказа по-ефикасна, отколкото твърдеше. Е, какво ще кажете за това, господин Всезнайко? — Тори го изгледа самодоволно и се разсмя.

Той ѝ се ухили накриво:

— Мисля, че пръстите на краката ми така са се извили, че ще ми трябва цяла седмица да се оправя! И нямам търпение да го изprobвам на теб, дръзка малка магьоснице!

В прилив на нова енергия, Джейк се хвърли върху нея, прикова я към леглото и сграбчи краката ѝ, а съпругата му се гърчеше и пищеше. Смехът им отекваше в стаята, разнасяше се навън в тихата нощ, нарушавайки спокойствието на няколко заспали съседи и на две котки, които се съвкупяваха на улицата. С примирени въздишки повъзрастните обитатели на „Джексън Скуеър“ придърпваха възглавниците върху ушите си и се радваха, че буйните младоженци си заминават на следващия ден. Може би чак тогава щяха да поспят на спокойствие. А по-младите двойки французи се усмихваха с разбиране и се опитваха да си представят какво става в апартамента на Понталба, нает от господин и госпожа Бенър.

[1] moss (англ.) — мъх; haven (англ.) — убежище — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко преди зазоряване силно тропаше по вратата разбуди Джейк и Тори.

— Какво, по дяволите, става? — процеди Джейк, като се оглеждаше за панталоните си, захвърлени от Тори на пода предишната вечер.

— Кой ли може да е по това време? — прозина се жена му и отметна косите си от сънените си очи.

— Който и да е, трябва да има някакво много добро извинение!

— Джейк нахлузи панталоните си и се опита да надвика продължителното тропане. — Идвам! Идвам! Престанете да чукате!

Независимо от объркването си, Тори се засмя, като гледаше как съпругът ѝ се бори с копчетата на панталоните.

— Както виждам, май ще трябва да ги придържаш!

Тя беше любопитна да разбере кой е и затърси пеньоара си, докато Джейк затрополи по стълбите, за да отвори. Любопитството ѝ се удвои, като чу развлнения глас на Сюзън:

— Джейк! Слава богу, че си тук! — После приятелката им избухна в истеричен плач и извика: — Трябва да дойдеш! О, Джейк, трябва да го разубедиш! Това е пълно безумие! Ще го убият! Сигурна съм!

Тори забрави да обуе чехлите си и изтича боса по стълбите точно когато Джейк казваше:

— Сюзън, за бога, какво говориш? Моля ти се, спри да плачеш и ми разкажи всичко.

Джейк погледна безпомощно Тори и тя помогна на пребледнялата си приятелка да седне на най-близкия стол.

— Сюзън, скъпа, успокой се. Не можем да разберем за какво става дума. Да не би да се е случило нещо с Марк?

Сюзън кимна, сподави риданията си и избърса сълзите, замъглили погледа ѝ.

— Той... той ще се дуелира! Трябва да ми помогнете! Помогнете му! О, боже, толкова ме е страх! Изобщо не може да стреля и все пак настоява да отиде.

— Дуел? Марк? — попита Джейк недоверчиво, а очите на Тори се разшириха от учудване. — Къде? Кога? С кого?

Сюзън стисна здраво юмруци, погледна го с ужас, но се опита да запази самообладание.

— С онзи комарджия, дето беше у Дрюмонови. Ще се срещнат тази сутрин при Дуълинг Оукс.

— Ревеню? — попита Джейк.

— Да, мисля, че така се казва. О, Джейк, трябва да го спреш! Марк не иска да чуе нито думичка от мен! Сега се опитва да вземе назаем два пистолета за дуел. Изпратил е един от прислужниците да пита съседите, а мен изпрати тук да те помоля да му станеш секундант.

Джейк се намръщи замислено.

— Да стана секундант на Марк?

— Ако си съгласен — рече Сюзън, — но първо поговори с него, Джейк! Той няма да може да се справи! Знаеш, че не умееш да стреля!

— Щом като Марк трябва да избира оръжието, значи той е предизвиканата страна?

— Да. Разбиращ ли, бяхме излезли да вечеряме снощи и съвсем случайно се натъкнахме на онзи Ревеню. От самото начало си знаех, че ще стане някоя беля. Опитах се да накарам Марк да напуснем ресторанта, но преди да успеем, той ужасен човек пак обвини Марк, че го бил измамил на карти оная вечер в „Мос Хейвън“. Естествено, Марк отрече, но нали знаеш, едното влече след себе си друго и преди да усетя, Ревеню вече беше обявил дуел на Марк или пък Марк на Ревеню — вече не знам. Не си спомням много ясно. Всичко стана така бързо! Във всеки случай, Марк се съгласи, сякаш това е нещо съвсем обичайно и му се случва всеки ден! Боже мой, още не мога да повярвам, че го склониха да се дуелира! — Сюзън отново избухна в плач и Тори започна да я успокоява.

Джейк взе нещата в свои ръце:

— Аз ще се погрижа за всичко, Сюзън. Кажи ми къде трябва да се срещна с Марк?

— У дома. О, Джейк, само да го видиш! — вайкаше се тя. — Цяла нощ не си легна и нервно сновеше насам-натам из стаята!

Изглежда ужасно! Той... той дори написа завещанието си и извика един от слугите за свидетел, в случай че... — Сюзън се разплака и не можа да продължи.

Джейк вече се изкачваше с широки крачки по стълбите.

— Трябва да се облека и да вървя. Тори, остани тук със Сюзън. Дай й малко бренди и я накарай да си легне.

Тори бе раздвоена — чудеше се дали да успокои Сюзън, която като че ли всеки момент щеше да припадне, или да хукне след Джейк, за да разбере как смята да помогне на Марк. А точно в този момент Сюзън се свлече на пода и Тори нямаше избор. Докато довлече отпуснатото тяло на Сюзън до дивана и разхлаби яката и, Джейк вече се беше втурнал надолу по стълбите и преписваше кобура си в движение.

— Джейкъб! Чакай! — изкрештя след него.

— Не мога! — извика Джейк в отговор. — Няма време! Ще използвам файтона на Сюзън. Опитай се да я успокоиш, докато се върнем. — Последното, което той измърмори, едва долетя до нея. — Глупакът му с глупак, поне е имал малко акъл в главата си и е избрал пистолети, вместо шпаги.

Напълно отчаяна, Тори изрече една псуvinя, която Джейк произнасяше само когато не бе на себе си.

Джейк дори не си направи труда да почука, когато стигна до дома на Армстронг. Нахълта вътре и затръшна вратата зад себе си.

— Армстронг! Къде си?

Откри приятеля си в гостната, пребледнял като платно и вторачен в чифт пистолети за дуел в подплатена с кадифе кутия.

— Аз... аз даже не знам дали трябва да ги заредя предварително или чак като стигна там. — Гласът му бе глух, погледът — напрегнат, когато срещна гневните очи на Джейк.

— Не бива да се тревожиш за това, защото няма да имаш нужда от тях! — изрева Джейк.

— Трябва! — С мъка преглътна Марк и му се усмихна тъжно. — Не мога да се откажа. Много добре знаеш, Джейк. Трябва да отида.

— О, разбира се, че ще отидеш — съгласи се Джейк, — но не както си го планирал. Първо ми кажи ти ли избра пистолети? — Марк

кимна нервно, а Джейк попита: — А вие с Ревеню уточнихте ли вида на пистолетите?

— Не, но обикновено се използва такова оръжие. — Марк подаде кутията на Джейк, но той я пъхна обратно в ръцете му.

— Ти наистина си щастливо копеле, Армстронг. Разбиращ, нали? Ревеню можеше да почака с дуела, докато аз напусна града.

Марк учудено се намръщи.

— Какво значение има това? Аз съм този, който трябва да се изправи срещу него. Ти ще си там само като мой секундант, за да е сигурно, че дуелът се провежда по правилата. Естествено, ужасно се радвам, че ще си заедно с мен, та даже само за да докараши окървавеното ми тяло и да се погрижиш за Сюзън.

— Да, но ако нещо ти се случи и си възпрепятстван да се биеш, аз ще трябва да заема твоето място срещу Ревеню, нали?

— Точно така, но, както виждаш, аз съм на крак и напълно способен, освен ако не си изповъръщам червата, когато стигнем там.

— Мисля, че няма защо да се беспокоиш за това, приятелю. При други обстоятелства за нищо на света не бих направил това, но съм уверен, че по-късно ще ми благодариши. Точно сега нямаме много време за губене. — Без повече обяснения, Джейк сви дясната си ръка в юмрук и здраво фрасна Марк по лицето. Приятелят му падна като отсечен дърво. Джейк коленичи, взе дясната му ръка и я изви рязко. Костта шумно изпраща и Джейк потръпна.

— Наистина ми е крайно неприятно — продума той на себе си и на приятеля си, който беше изпаднал в безсъзнание, — но е за твоето добро.

Марк простена, когато Джейк го вдигна от пода и го повлече към чакащия ги отвън файтон, сетне припадна. Когато дойде на себе си, вече приближаваха мястото на дуела.

— О, боже! — проплака той и докосна ръката си. — Какво се е случило? Какво, по дяволите, си направил с мен?

Джейк равнодушно се облегна назад и спокойно го посъветва:

— Гледай да не се движиш. Ръката ти е счупена и нямахме време да я оправим. Навсякъв доктор ще се погрижи за теб по време на дуела. Осигурил си лекар, нали?

— Ах, ти, гадно копеле! — Марк го изгледа с очи, изцъклени от болка. — Това е ръката, с която пиша!

— Много се радвам — отвърна Джейк с нагла усмивка. — Не се сетих да те питам предварително, пък и не мисля, че щеше да си доволен, ако трябваше да се отбием от пътя, за да ти счупя и другата ръка.

— Какъв приятел си ми тогава? — изрева Марк и изскърца със зъби от болка. — Как ще се дуелирам в това състояние?

Джейк се изкиска кисело:

— Ти май започваш да схващаш. И предвид грубото ми отношение, даже няма да те таксувам по обичайната ми тарифа за такъв вид услуга. Така... значи щом ще се бия вместо теб срещу Ревеню, трябва да знам дали го искаш мъртъв, или предпочиташ само да го раня? И в единия, и в другия случай, уверявам те, той няма никога вече да предизвика нито теб, нито когото и да било друг.

Преди Марк да успее да отговори, файтонът спря, а той се бълсна във вратата и изръмжа от болка.

— Е? — провлачено рече Джейк и весело го изгледа.

— Мисля, че ще е по-добре само да го раниш — дрезгаво отвърна Марк. — Не искам да ми тежи на съвестта, ако заради мен свършиш в затвора. Тори никога няма да ми прости. А даже и сега съм уверен, че Сюзън няма да ми проговори.

Кочияшът и Джейк помогнаха на Марк да слезе от файтона. Чарлз Ревеню, секундантът му и някакъв мъж с черна лекарска чанта стояха и ги гледаха, докато се приближаваха към тях.

— Какво значи това? — попита подозрително Ревеню, като видя как Марк придържа счупената си ръка.

Джейк се ухили:

— Съжалявам, че ви накарахме да чакате, но приятелят ми изгаряше от нетърпение да дойде, та се спъна в едно килимче и счупи ръката си. Много неприятно, но се случват такива работи.

— Мисля, че това е само хитър ход, за да отложим дуела — заяви Ревеню враждебно.

Самонадеяността на каджуна подразни Джейк, но той все пак отговори безгрижно:

— Нека докторът реши, но аз съвсем категорично мога да ви кажа, че ръката е счупена.

Лекарят прегледа Марк и потвърди думите на Джейк.

— Тогава значи съм си изгубил цялата сутрин за нищо! — изсъска с отвращение Ревеню.

— Е, хайде, не бързай да настръхваш, французино —бавно изрече Джейк. — Като секундант на Марк, аз съм готов да заема неговото място. Твойт безценен дуел ще се състои. — Златистокафявите очи на Джейк искряха предизвикателно към Ревеню и го накараха да се наежи още повече.

— Ти? — Младият французин надменно навири нос, като нахално измери Джейк с поглед. Очите му за миг се спряха на пистолета на бедрото му и избраното от Марк оръжие, затъкнато в колана му. В своето невежество той има безочието да се изсмее: — Какво разбира един... как му се викаше на това... кравар като теб? Какво разбира от дуели?

— Вика му се говедар, или по-точно каубой — поправи го Джейк учтиво, — а ти, ако все пак искаш да се състои този дуел, ще тряба да се задоволиш с мен като противник. Или — предложи той лениво, — ако те е страх да се изправиш срещу мен, можеш да се извиниш на моя приятел и ние всички да си тръгнем. След три часа тряба да хващам влака, затова предлагам да не си губим времето и да се споразумеем по-бързо.

— Мое право е да помоля дуелът да бъде отложен, докато мосю Армстронг се почувства достатъчно добре, за да посрещне лично моето предизвикателство — заяви Ревеню.

При тези думи Марк пребледня още повече, но Джейк само се усмихна тържествуващо:

— Аз не разбирам нещата по този начин. Ако и двете страни се появят — дуел има, дори и в случаите, когато се налага секундантът да замести предизвикания. Не са ли такива правилата, докторе?

Лекарят кимна.

— Е, хайде, тогава да уредим въпроса веднъж завинаги, тук и веднага! Стига си шикалкавил, Ревеню. Ще се дуелираме, или ще се извиниш?

Ревеню навири брадичка и изгледа Джейк със студените си черни очи.

— Ще се дуелираме. Къде е оръжието? Доколкото разбрах, ще използваме пистолети?

— Да — отговори Джейк лениво, после извади пистолета от колана си и го подаде на каджуна. — Ето твоя. Можеш да провериш дали е зареден, преди да започнем. Надявам се, че знаеш как да боравиш с колт, тъй като съвсем случайно нито аз, нито Марк притежаваме чифт специално изработени пистолети за дуел.

— Шегувате се, мосю — каза другият с нервен смях и погледна оръжието, което Джейк пъхна в ръката му.

— О, аз никога не се шегувам, когато става дума за убиване — увери го Джейк със сериозно изражение. — Не се тревожете — този калибръ 45 е ужасно точен и много подходящ за целта. Ако желаете, първо можете да постреляте за упражнение — предложи благосклонно той, — колкото да свикнете.

Ревеню претегли с ръка пистолета и го заразглежда. С опитно движение, което опровергаваше непознаването на подобно оръжие, той бързо провери дали е зареден: После си избра едно листо на дърво, отдалечено на няколко метра, прицели се и стреля. Злорада усмивка изкриви устните му, когато листото падна. Опита още веднъж със същия успех. После се обърна към Джейк и заяви надменно:

— Доволен съм от оръжието, мосю. Да започваме.

— Един момент — прекъсна го Джейк и измъкна собствения си пистолет от кобура. За изненада на всички, той бързо извади два куршума от него. — Няма да е честно, ако имам два изстрела повече от вас, нали?

Докато вървяха към затревената площ, където щеше да се състои дуелът, Джейк отбеляза:

— Нали е много по-спортсменски така, отколкото ако използваме някои от ония пищовчета за пъзльовци, дето гърмят само по веднъж? А при това положение можете да опитате пак, ако не ме улучите първия път.

— Аз винаги улучвам от първия път, мосю — похвали се французинът със студена усмивка.

— Добре — отвърна Джейк също така невъзмутимо. — От всичко на света най-много мразя да се изправям срещу глупак.

Докторът бе определен за главен секундант. Той издекламира правилата с примирение, което наведе Джейк на мисълта, че го е правил много пъти преди.

— Ще застанете с гръб един към друг и когато ви дам знак да започнете, всеки един ще се отдалечи на петнадесет крачки от своя противник с оръжие, насочено нагоре и подпряно на рамото му. При последното отброяване ще се обърнете и ще стреляте. Ако някой от вас пожелае да прекъсне дуела преди този момент, трябва да стреля във въздуха и по този начин ще покаже, че се извинява на другия. Ако това се случи, противната страна трябва да приеме жеста, като не стреля по своя съперник. Двете страни приемат ли тези правила?

Двамата мъже се съгласиха, както и приятелите им, които щяха да наблюдават дуела. С въздишка докторът нареди:

— Моля, заемете местата си.

След като съживи Сюзън с порядъчна доза бренди, Тори я остави да лежи разплакана на дивана и реши, че трябва да си облече нещо прилично, преди Джейк и Марк да са се върнали. Не знаеше как Джейкъб е намислил да предпази приятеля си от тази глупава история, но той имаше такъв решителен вид, когато излезе от къщата, че бе почти сигурна в успеха му. Надяваше се, че ще бъде така, поне заради Сюзън. Самата тя беше преживяла подобно нещо и затова напълно ѝ съчувстваше. Ако ще и сто години да доживееше, Тори знаеше, че никога няма да забрави онзи ужасен ден, в който Рино предизвика Джейкъб.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва успя да закопче роклята си. Усмихна се тъжно на собствената си несръчност. Беше толкова разстроена, колкото и Сюзън. Но някакво ужасно чувство за вина я обзе, като установи, че всъщност е благодарна, задето не Джейкъб, а друг човек рискува живота си тази сутрин. Веднага се укори, че изобщо си го е помислила. Та нали животът на Марк е изложен на риск! Макар че се бе запознала с него наскоро, той, както и Сюзън, се бяха превърнали за нея в скъпи приятели. Беше отвратително от нейна страна да се радва, че именно Марк, а не Джейк, е въвлечен в този дуел... Тя смилено отправи пламенна молитва към Бог да ѝ прости лошите мисли и да пощади живота на Марк.

Тъкмо бе нахлузила обувките си, когато чу външната врата да се затръшва. Помисли си, че мъжете се връщат, и се втурна към стълбите,

нетърпелива да се увери, че всичко е наред. Притича през гостната и се спря намръщена — нямаше никого. Мократа кърпа, която бе поставила на челото на Сюзън, се въргалаше на пода, а самата Сюзън бе изчезнала.

— О, боже! — промълви Тори, когато осъзна какво се е случило, след това се обърна и хукна към вратата. — Сюзън!

Веднага я забеляза — две къщи по-нататък от тяхната. Сюзън махаше като обезумяла на един наемен файтон. Тори прибра полите си с две ръце и се спусна надолу по улицата.

— Сюзън! Чакай!

Точно когато кочияшът плесна коня с камшика, Тори се хвърли върху седалката до Сюзън. Запъхтяна, тя с всички сили се държеше да не падне, докато файтонът трополеше по неравната улица.

— Сюзън! Това е нелепо! Сигурно Джейкъб вече е тръгнал насам заедно с Марк. Каза ми да стоим тук и точно това трябва да направим.

— Нищо не разбиращ! — проплака Сюзън. — В този момент може би кръвта на Марк изтича! Може би той умира! Трябва да отида при него! Не мога просто да си седя и да чакам да ми съобщят дали е жив, или мъртъв!

— Много добре те разбирам! — заяви Тори, вперила пламнали очи в Сюзън. — Сигурно знаеш как Джейкъб си е изкарвал прехраната, преди да се върне и да се заеме с ранчото. Той е бил гангстер, Сюзън. Ден след ден в продължение на години е рискувал живота си. Дори и сега враговете му го преследват. Тъкмо се бяхме оженили, и в Санта Фе пристигна друг гангстер да го търси. Никога няма да забравя колко бях изплашена в деня, когато той предизвика Джейкъб! Само като си помисля за това, и направо усещам вкуса на страха в гърлото си! Разбирам какво преживяваш. Аз самата съм го изпитала през онзи ужасен ден и се моля на Бога никога вече да не ставам свидетел на подобно нещо.

— Извинявай, но аз трябва да знам — отговори Сюзън с израз на отчаяние върху лицето. — Отивам в Дъълинг Оукс. Ако искаш да слезеш, ще кажа на кочияша да спре и ще продължа сама — нищо не може да ме спре!

Тори отметна глава върху меката облегалка на седалката. Доплака ѝ се. Знаеше, че ако бе на мястото на Сюзън, щеше да се

чувства по същия начин. Ще не ще — налагаше се да присъства и на това кръвопролитие.

— Не можеш да отидеш сама — въздъхна тя.

Сякаш мина цяла вечност, докато файтонът спря до колата, която Джейк и Марк бяха наели по-рано. Тори ахна — пред очите ѝ се откри смразяваща гледка. Както обикновено при такива случаи, двама мъже стояха с гръб един към друг с вдигнати пистолети, но единият от тях не беше Марк Армстронг, а Джейкъб! Вцепенена от ужас, тя се вторачи в кошмарната сцена, разиграваща се там. Дори не чу възгласа на облекчение, който се изтръгна от Сюзън, и последвалия го уплашен вик, когато тя забеляза как Марк държи наранената си ръка. Нито пък можа да разбере, че се бе наложило техният файтонджия да възпира Сюзън, когато се бе опитала да скочи от колата и да изтича при съпруга си.

Сетне мъжете започнаха да се отдалечават един от друг и парализиращата вцепененост изчезна. Изведнъж сетивата на Тори се изостриха болезнено. Макар че очите ѝ останаха приковани към двамата участници в дуела, тя чу кочияшът да съветва Сюзън да остане на мястото си, за да не им пречи да се съсредоточат. Тръпки на ужас полазиха Тори и я накараха да се разтрепери. Не можеше да откъсне очи от Джейкъб и противника му, когато и двамата рязко се обърнаха и насочиха оръжията си един към друг.

Само за миг вниманието на Джейк се отклони, когато чу пристигането на втора кола и изплашения вик на Сюзън — щом като тя е дошла, значи и Тори е там. „По дяволите!“ — изпсува той наум. Изобщо не знаеше как ще ѝ подейства гледката. Само това му липсва — Тори да стане свидетел на още една престрелка! Даже и да не го ранят, тя можеше да изгуби бебето заради шока от такава сцена.

Опитът от годините на самодисциплина отново му дойде на помощ — Джейк изцяло съсредоточи вниманието си върху онова, което вършеше в момента. С върховно усилие се концентрира единствено върху гласа на доктора, който отброяваше стъпките:

— Четири... пет... шест...

Когато лекарят изрече „петнадесет“, Джейк се обърна. Колтът му се насочи към Ревеню, а пръстът му вече натискаше спусъка. За части от секундата, преди дори да успее да примигне, той видя как противникът му подскочи и чу вика му, когато куршумът разкъса

дясното му рамо. Ръката на Ревеню потрепна непохватно и изстрелът му отиде във въздуха. Учуден и невярващ, Джейк го наблюдаваше. Възхити се от непоколебимостта на Ревеню, когато, независимо от болката, той с усилие вдигна оръжието си, за да стреля повторно. Преди обаче да успее да се прицели, Джейк стреля още веднъж и този път улuchi китката му. Пръстите му изпуснаха оръжието, а Ревеню изкрештя, сграбчи ръката си и падна на колене върху тревата.

Дори и без да му казват, Джейк знаеше точно колко му е навредил. Не бе нужно да чуе диагнозата на доктора, за да разбере, че Ревеню никога вече няма да използва дясната си ръка. Никога няма да се дуелира, освен ако не се научеше да стреля с лявата. Бе съмнително обаче никога да свикне да стреля достатъчно изкусно с нея, за да предизвика, когото и да било на дуел. Самонадеяннят каджун никога вече нямаше да представлява заплаха за съперниците си под широките клони на тези прословути дъбове, видели толкова кръвопролития.

След като бе изпълнил дълга си на приятел, първата грижа на Джейк бе съпругата му. Когато се обърна към файтона, Тори вече слизаше от него. Дори и от това разстояние той забеляза колко е разстроена, колко е бледа и разтреперана. Тръгна към нея. Тя се препъна, но успя да запази равновесие и в следващия миг се затича към него с развята поли. Джейк я пресрещна, здраво притисна треперещото ѝ тяло в сигурността на своите обятия и обви ръце около нея. За момент тя развълнувано положи глава върху гърдите му, после вдигна лице към неговото. Устните им се сляха в тръпнеща страстна целувка, която издаваше страх, успокоение и безмерна любов.

Най-сетне, задъхана и потресена, Тори се отдръпна колкото да може да погледне любимото лице. Сълзи проблясваха в очите ѝ. След ужаса, преживян заради него, руменината отново се бе върнала върху лицето ѝ.

Тя прошепна на пресекулки:

— Джейкъб, заклевам се, че ако това се повтаря много често, ще трябва да прекарам повече часове в молитви, отколкото ако бях останала в манастира! Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне от страх!

Думите ѝ го изумиха. Къде бяха острите упреци, гневът и порицанията, които очакваше да чуе? Той се вгледа в лицето ѝ и видя сълзи, но това бяха сълзи на облекчение и радост. Възможно ли е тя да

се е примирила с рисковете в живота му? Дали пък любовта ѝ към него е толкова силна, че да понесе дори това, и тя да го обича, независимо от всичките му недостатъци и слабости, макар че ненавижда всякакво насилие? Възможно ли е Бог да е толкова добър, та го дари с жена с такава милостива и всеопрощаваща душа?

Сърцето на Джейк подскочи — никой на света не е имал поголям късмет. Вярата на Тори в Бог и молитвите го накараха да се почувства покорен и смирен. Сълзи пареха очите му, докато я притискаше към себе си. Почти незабележимо издущият й корем му напомни за детето, което очакваха — бебето, чийто живот можеше да бъде изложен на голяма опасност заради преживявания страх.

— Добре ли си? — попита той тихо, като търсеще погледа ѝ.

Тори му се усмихна и устните ѝ потрепериха от усилието.

— Ако спра да треперя, сигурно ще съм по-добре. Наистина ми се иска в бъдеще да избягваш такива страшни ситуации.

— Бебето? — нежно попита Джейк, а ръката му се плъзна надолу и погали корема ѝ.

Тори уверено поклати глава.

— Добре е — за момент тя притвори очи разтреперана, въздъхна, после ги отвори и тъжно го погледна. — Това дете има нужда от баща, Джейкъб. Не искам да го отглеждам сама.

— Скъпа, нямам намерение да умирам още много, много време. Ще остана жив заради двама ви — обеща той сериозно и запечата клетвата си с целувка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Влакът забави ход, преди да спре на гарата южно от Санта Фе. Джейк извади часовника от джобчето на жилетката си и погледна колко е часът. Пръстите му погладиха блестящата златна верижка — подарък от Тори. Жена му я беше купила след дуела в знак на обич и той винаги щеше да я пази.

— Само шест минути закъснение — каза Джейк и й се усмихна широко, което стопли сърцето й.

— Ако са получили телеграмата ми, някой от ранчото трябва да е тук, за да ни посрещне.

— Най-после сме вкъщи! — въздъхна Тори доволно и постави дясната си ръка върху ръката на Джейк. Единият ѝ пръст бе украсен с изящен пръстен във формата на роза, изработен от слонова кост. Пръстенът подхождаше на огърлицата, която бе избрала в Ню Орлиънс. От двете страни на розата бяха разположени две мънички смарагдови листенца; а точно в средата на цветето, сгущен между сложната плетеница на листенцата, бе вграден искрящ рубин.

Голям смях бе паднал, когато се срещнаха пред бижутерийния магазин — и двамата бяха отишли по едно и също време, за да купят подаръците. Джейк сподели, че иска да й даде пръстен, който ще е само неин, тъй като сватбеният беше на Кармен. Беше казал, че ѝ дава този пръстен „в знак на обич“, и когато го постави на ръката ѝ, блестящи сълзи кратко закапаха от очите ѝ. Тя харесваше сватбения си пръстен и щеше да го пази, защото беше подарък от майка ѝ. Но все пак, как ли Джейк се бе досетил, че на нея понякога ѝ се искаше той да намери време да купи пръстен специално за нея, избран с любов и внимание? Сега и това се събъдна.

Когато слязоха от влака, Блейк и Меган ги очакваха с блеснали очи.

— Как изкарахте медения месец? — попита Меган.

— Много вълнуващо — засмя се Джейк в отговор.

— Прекрасно — добави Тори, — но е толкова хубаво да сме отново вкъщи.

Докато мъжете събираха багажа и го товареха на колата, Меган искаше да научи всичко за Ню Орлиънс.

— Но първо ми кажи ти как си. Надявам се, не ти е било много зле, че да не можеш да се забавляваш?

— Зле? — учуди се Тори.

— Имам предвид сутрешното гадене и повръщане — подсети я Меган. — Слабост, отпадналост? Всичко, което съпътства първите месеци на бременността.

Тори поклати глава.

— Чувствах се добре. От време на време само малко ми прилошаваше, но иначе — нищо особено.

— Ти си късметлийка! — завидя ѝ Меган и се оплака: — Аз пък се чувствах направо ужасно през последните няколко седмици. Беше ми лошо колкото за нас двете.

Струваше ѝ се, че двамата с Джейкъб бяха отсъствали с години. Тори имаше да пита за толкова много неща:

— Как е мама?

— Ще бъдеш много доволна от състоянието ѝ — каза Меган с усмивка. — Искаше да дойде да ви посрещне на гарата и трябваше доста да се помъчим, докато я убедим да ви чака в ранчото. Толкова се вълнува, че отново ще ви види! Но никога няма да се досетиш какво още се случи, докато ви нямаше. Майка ти си има нов обожател!

— Какво? — възклика с изненада Тори. — Кой?

Меган се изкикоти на учуденото ѝ изражение.

— Вашият съсед господин Едуардс — каза тя и припряно започна да разправя подробните около това току-що започнало ухажване.

В това време Блейк Монтгомъри подробно разказваше на своя приятел какво се бе случило в негово отсъствие:

— Имахме малко проблеми — призна той, — но не беше нещо сериозно. Някой на два пъти събори оградата на различни места. Първия път десетина говеда бяха излезли и докато успеем да ги приберем, изпотъпкаха зрелите чушки на сеньор Мендес.

Артуро Мендес, един от неговите съседи, беше фермер. Откакто Джейк се помнеше, той и семейството му живееха до тях и почти

никога не се бяха карали.

— Ти каза ли му, че щом се върна, ще му платя щетите? — попита Джейк намръщено.

Блейк махна с ръка:

— За всичко сме се погрижили. По молба на Кармен от банката изпратиха чек и аз лично му го занесох.

— А втория път?

— Успяхме да върнем животните — само пет не можахме да намерим. Нямам представа какво се е случило с тях, но останалите прибрахме. После поставих ездачи да охраняват нощем оградата, но оттогава не се е случвало нищо.

— Нещо друго?

Отначало Блейк поклати глава, но после се ухили смутено:

— Ами, не съм съвсем сигурен...

Джейк го погледна въпросително и той обясни:

— Една нощ намерихме един-два големи отровни гущера в обора. Не знаем дали сами са успели да се промъкнат там, но конете съвсем побесняха, докато изловим противните гадини. Една от кобилите бая си беше охлузила крака, като ритала вратата на преградата си. Отначало даже си помислихме, че е счупен и ще трябва да я убием, но после се оказа, че само се е подул.

— Отровни гущери? — повтори Джейк учуден и объркан. Независимо от ужасната си слава, големите отровни гущери всъщност бяха много кротки същества. Те много рядко изпълзяваха от пустинните си убежища, обикновено живееха на по-ниски места и не отиваха там, където има хора. През всичките години, прекарани в ранчото, Джейк никога не бе срещал отровен гущер из дворовете или в някоя от сградите.

Двамата мъже се спогледаха. Блейк вдигна рамене:

— Не знам, Джейк. Просто не знам. Странно, нали?

— И по-странны неща са се случвали, но все пак това ме озадачава — призна Джейк.

— А ето и още нещо, върху което заслужава да си помислиш — рече Блейк. — Другият ти съсед, Стан Едуардс, доста често ни посещава напоследък. Струва ми се, че се опитва да ухажва Кармен.

Джейк реагира също като Тори:

— Да ухажва Кармен? Боже мой! Ама че нагълът човек! Няма и четири месеца от смъртта на татко! И Кармен позволява всичко това? Не, не, това не е нещо, което тя би одобрила.

— Е, съседът го правеше доста умело и мисля, че Кармен още не е разбрала истинските му намерения. Той идва само да провери „как вървят нещата и дали всичко е наред“, или пък неговата икономка „съвсем случайно“ била направила един лимонов пай в повече „и тъй като това е любимият сладкиш на Кармен...“, или друг път пак така съвсем случайно минавал и се чудел „дали няма нужда от нещо“, или отивал в града и „дали не трябвало да й купи нещо“ и тъй нататък. Кармен си мисли, че след смъртта на Рой той просто се държи приятелски като съсед, но ако питаш мене — има нещо гнило в тази работа.

Джейк бе принуден да признае, че е точно така. Никога преди това Едуардс не е бил толкова добър приятел на Бенърови. Защо ли така неочеквано беше станал толкова дружелюбен? Дали наистина това имаше нещо общо с Кармен? Или пък се интересуваше от друго, от „Лейзи Бий“ например? Отсега нататък щеше да го наблюдава, би било интересно да разбере дали ще продължи малките си приятелски визити, след като Джейк и Тори се бяха върнали.

Кармен изглеждаше в цветущо здраве. Състоянието ѝ бе така прекрасно, че Тори избухна в радостен плач, когато я видя.

— О, мамо! Толкова добре изглеждаш! Как се чувствуваш?

Кармен се усмихна и двете се прегърнаха.

— Вече ставам и се разхождам сама. Толкова е хубаво! Но я се погледни: малкото ми момиче е вече жена... и цялата сияеш! Тори, Джейкъб — протегна тя ръце и към двамата, — изглеждате така щастливи.

— Наистина сме щастливи, мамичко — увери я Джейк.

— Много добре прекарахме в Ню Орлиънс, но е прекрасно, че сме отново у дома — добави Тори. — Липсващо ни, мамо.

Кармен, естествено, остана доволна от това признание.

— Надявам се само да не сте се тревожили прекалено много за здравето ми. Роза, Меган и Жозефа така добре се грижиха за мен, че сега съм направо разглезена; а малката Алита е истинско ангелче. — Очите на Кармен се отместиха към корема на Тори. — Кара ме да горя от нетърпение за пристигането и на моето внуче!

— Е, след като пак сме си вкъщи, можеш да ми помогнеш да ушием бебешките дрешки — рече Тори и я увери, че всичко е наред с бебето.

— О, докато те нямаше, ние започнахме да приготвяме някои неща — намеси се Меган. — Тъкмо Кармен си намери занимавка, докато напълно се съвземе от болестта. Никога не бях виждала жена, която толкова много да иска да чисти къщата — едва успявахме да я удържаме да не го прави.

В този момент по коридора се чу трополенето на остри копитца като звук от кастанети. Секунда по-късно еленчето се втурна в sala, а Роза тичаше след него и размахваше някакъв парцал.

— Ах, ти, немирно животинче! Виж какво правиш по пода!

— Роза! Велвет! — Тори не можеше да се реши кого да поздрави най-напред. Еленчето се втурна към нея, хвърли се неудържимо отгоре ѝ, започна да блее и възбудено да се търка в нея, а цялото му тяло трепереше от вълнение. Тори се засмя, коленичи на пода и го прегърна през врата. — Велвет, пакостнико! Още ли тормозиш Роза? — После се обърна към Джейк и продължи: — Виж колко е пораснал, Джейкъб, но все още има петна! Не е ли хубав!

Джейк само се ухили и кимна в знак на съгласие, а Роза възклика възмутено:

— Да, и освен това хубавичко изпоцата измитите ми подове! Почакай да видиш какво е направил на задната врата, докато се опитваше да влезе! Тогава няма да ти се струва толкова сладък и мил.

Тори се изправи, прегърна икономката и я целуна по бузата. Сълзи на радост се стичаха от блесналите ѝ очи, докато съзерцаваше всички — скъпите си приятели и любимото си семейство.

— О, толкова е хубаво да си отново вкъщи!

Господарската стая вече беше готова и чакаше Тори и Джейк да се настанят в нея. Стените бяха прясно варосани, нови пердета висяха на прозорците, а блестящият под бе постлан с пъстри килимчета. Мебелите бяха пренесени от предишната им спалня, докато ги заменят с нещо ново, избрано от тях самите. Стаята изглеждаше чиста, светла, приятна и нищо не напомняше за нещастието, случило се в нея само преди няколко месеца. Дори и леглото им бе поставено на съвсем различно място, не, където бе леглото на Рой. Джейк беше много доволен от това.

Малко по-късно, когато Тори лежеше сгущена до него, той каза:

— Трябва да си вземем по-голямо легло — толкова широко, че всичките ни дечица да могат да идват сутрин и да се накачуват отгоре ни, или пък, когато се събудят посред нощ, да се мушват при нас.

Тори се усмихна сънено.

— Меган май много се е раздрънкала, а? — прозина се тя. — Сигурно ти е казала, че искам поне шест бебета.

— Шест, хм? — изкиска се Джейк. — И кога ще насмогна да си върша работата в ранчото, ако непрекъснато трябва да ти правя бебета, жено?

— О, ще намериш време, сигурна съм — самодоволно се изсмя Тори. — Освен това, когато момчетата пораснат достатъчно, ще ти помогат в работата и така ще ти остане много време да ми направиш и някоя и друга дъщеря.

— О, значи първо ще си получа синовете? — подразни я Джейк.

— Е, да, поне първия път.

— И откъде си толкова сигурна, че първото ще е момче?

— Мадам Лавю каза така. Не си ли спомняш?

Джейк изсумтя с недоверие:

— Хайде, скъпа, нали не вярваш на приказките на оная дърта вещица?

Той усети, че Тори поклати глава.

— Присмивай се колкото си щеш, но у нея имаше нещо — нещо странно, властно и проницателно. Да, аз наистина ѝ вярвам.

Бяха отложили есенното прибиране на животните до завръщането на Джейк и сега в цялото ранчо кипеше усилена работа. Макар че повечето от земята беше заградена, за да се предпазват насажденията на съседите, добитъкът можеше да пасе на воля по хълмовете на север и на изток. Точно тези животни трябваше да се съберат и да се докарат по-надолу от летните им пасища. Дамгите се проверяваха, главите се преброяваха внимателно, а животните за продан се отделяха от онези, които Джейк искаше да запази. Когато свършиха всичко това, щяха да подкарат подбраните говеда към разпределителната станция на няколко километра южно от Санта Фе и там да ги държат в кошари, докато ги натоварят и превозят към пазарите на изток.

Беше усилно време за всички. Блейк Монтгомъри остана да помогне, тъй като и без това не бяха приключили със събирането на багажа на Джозефа. И без това повечето от работата там бе женска. Оставаше да сортират и да опаковат някои дреболии и само щеше да им пречи и да обърква цялото им подреждане.

Той помагаше на Джейк, а Меган — на Джозефа. Тори си имаше достатъчно работа из къщи, освен това трябваше да ръководи приготвянето на обилна храна за работниците. Въпреки всичко, две сутрини в седмицата Блейк, верен на обещанието си, я отвеждаше до манастирското училище, за да може отново да преподава на сираците. Въпреки нежеланието си, Джейк се съгласи Меган да посреща Тори, след като свърши със задълженията си като учителка, после двете жени заедно да отиват у Джозефа и да чакат, докато той или Блейк дойдат, за да ги придружат обратно до ранчото.

Тори дори не предполагаше колко много са й липсвали сираците. Първия ден ги събра около себе си. Като слушаше доволните им възгласи, с мъка се въздържа да не заплаче. Децата от нейния клас с радост се отказаха от уроците, за да чуят разказите й за Ню Орлиънс. Никое не бе виждало голям град и всички слушаха внимателно, с широко отворени очи, докато Тори им разправяше за амбулантни търговци, величествени катедрали, за работилници и сгради, които се издигат на четири етажа над земята.

Всички в ранчото бяха заети с ежедневната си работа и се събираха около масата едва вечерта, за да споделят новините от деня и онова, което са свършили. Дори Кармен имаше какво да добави към оживените разговори.

— Сеньор Едуардс пак беше тук днес. Казах му, че няма защо да си прави труда и че Джейкъб прекрасно се грижи за всичко, но той ми отвърна, че просто му е приятно да говори с мен. — Кармен сбърчи нос. — Струва ми се, че е ужасно самотен, щом като дори аз му изглеждам интересна.

— Но ти наистина си интересна, мамо — настоя Тори. — Защо мислиш, че не си?

Кармен смутено повдигна рамене.

— Може би защото, откакто стана пожарът, не съм напускала ранчото. Опитвам се да следя новините, като разпитвам приятелките, които ме посещават, но не е същото. Точно сега в живота ми се случват

много малко неща, които биха заинтересували човек като сеньор Едуардс, и въпреки това той постоянно разпитва за всичко тук и иска да знае какво става из ранчото. Почти нямам какво да му кажа, но той все настоява.

Джейк размени бърз поглед с приятеля си през масата. Те всички се бяха съюзили да внимават тревогите им да не стигнат до ушите на Кармен, особено сега, когато Едуардс, изглежда, слухтеше наоколо.

— И точно какви въпроси задава, мамичко? — престорено небрежно попита Джейк.

— Ами, пита как върви прибирането на животните и дали имаме нужда от помощ. Между другото, Джейкъб, пропуснах да ти кажа, че той предложи неговите хора да дойдат да ни помогнат, ако е необходимо. Увери ме, че сега може да пусне неколцина от тях, тъй като са приключили с прибирането на своите животни.

Джейк леко повдигна вежди.

— Като го видиш следващия път, можеш да му благодариш за предложението, но му кажи, че си имаме всичко.

— За какво още ти говори, мамо? — поинтересува се Тори.

— Е, разни незначителни неща. Разказва ми за ранчото си и колко призна му се струва къщата, откакто дъщеря му се е преместила на изток с мъжа си. Понякога изпращам готварски рецепти на икономката му. Колко жалко, че жена му умря толкова отдавна и не е тук да се грижи за него. Мисля, че му е мъчно за нея и за дъщеря му. Все ме пита за теб, Тория, като че ли е зажаднял за новини — такива, каквито би могъл да чуе за собствената си дъщеря. Показах му твоя портрет, нарисуван в Ню Орлиънс, и, трябва да си призная, че ужасно се перчех и хвалих и с двама ви. Той изглеждаше доволен, като разбра, че ти отново преподаваш в сиропиталището и че с Джейкъб вече чакате първата си рожба. Надява се един ден също да станел дядо.

Два дни по-късно, когато Тори и Меган се канеха да тръгнат от сиропиталището към къщата на Джозефа, някаква ярка кърпа полетя през двора и уплаши конете. Меган тъкмо се качваше на капрата, но конете внезапно препуснаха и я хвърлиха на земята. Макар вече да бе доста понаедряла, тя успя да се извърти и да избегне колелата. Тори вече се бе настанила и чакаше приятелката си да се качи. Тя здраво се вкопчи в седалката, когато колата се понесе с пълна скорост към откритите нивя край манастира. Зад гърба си чуваше крясъците на

Меган, но не разбираше нито дума сред трополенето на каруцата и лудото чаткане на конските копита.

От удара в седалката бе останала без дъх. Няколко секунди трябваше да се бори със замайването, което я бе лишило от сила. Едва се задържаше на капрата и през цялото време се молеше да не изхвърчи от летящата каруца. В гърлото ѝ се надигна писък, когато вдигна глава и видя, че нивите профучават край нея с безумна скорост. Каруцата подскачаше и се друса, а конете продължаваха да препускат бясно.

Внезапно осъзна, че трябва да направи нещо, за да ги спре, и се пресегна за юздите, но напразно. Тя отчаяно се бореше — изпълзя върху поставката за крака и се прилепи колкото е възможно по-плътно към дъното ѝ, носле посегна да сграбчи провисналите надолу юзи, но не можа да ги стигне. Отново се изправи и с всичка сила дръпна ръчната спирачка, но тя изпраща в ръцете ѝ.

Тори изкреша и се преметна през седалката върху тясното плоско дъно на каруцата, която все още подскачаше и се друса по неравната земя. В следващия миг почувства, че се търкаля надолу. Обезумяла, се опита да се хване за нещо, но само изподра ръцете си на острите трески. Претърколи се шумно върху страничната дъска и тя изскърца под тежестта ѝ.

Въпреки че бе изплашена до смърт, Тори някак успя да се задържи за дъската и да не се прекатури през ритлата. Бавно се изправи на колене. Огледа се и извика от ужас. Видя, че конете препускат бясно право към дълбокото дере в края на нивата. Сълзи изпълниха очите ѝ, като си помисли за Джейкъб и за нероденото им дете.

— Не! Не! — изпища тя. — Не може всичко да свърши по такъв начин! Не!

И тогава сякаш Бог я чу и извърши чудо — каруцата леко се отклони от пътя си. Пред нея все още беше дерето, но сега между него и препускащите коне се изпреди огромна купа сено, с което хранеха добитъка на манастира през зимата. Като се подпра на наклонената каруца. Тори се подготви за своя спасителен скок; имаше само миг да отправи към Бога молитва за сила и напътствие. Когато каруцата се изравни с купата сено, Тори бързо се изправи и постави треперещия си

крак върху ръба на горната ритла, после се хвърли напред с цялата сила, която беше останала в дребничкото й тяло.

Докато летеше във въздуха, беше затворила очи и се молеше. Не искаше да гледа къде ще падне, ако не улучи целта, нито да мисли за болката, която й предстои да изпита само след няколко мига. После, като по чудо, тя тупна върху дебел дюшек от най-мекото и прекрасно сено! Дълго остана да лежи върху него, разтреперана, дишаша тежко и уплашено. Ридаеше от ужас, но постепенно се успокои.

След известно време се осмели да се надигне. Още не можеше да повярва, че е в безопасност. Изтри сълзите от очите си и предпазливо се раздвижи. Колебливо се опита да помръдне безчувствените си крайници. Краката й бяха ожулени, а ръцете — целите набодени с тресчици, но не се виждаха никакви сериозни наранявания. Цялата трепереше. Страхуваше се, че може да загуби бебето, но явно всичко беше наред. Едничката й надежда беше, че онова страхотно друсане не е навредило на бебето. Не усещаше никакви болки в корема и се молеше паренето в гърба да се дължи само на охлузването от нерендосаните дъски на каруцата.

Когато Меган и сестрите дотичаха при нея, тя все още седеше, оглеждаше раните си и благодареше на Бога за чудотворното си спасение. Вдигна глава и ги видя да се приближават. Отец Ромеро и майката игуменка бяха с тях. Тори за пръв път виждаше игуменката да се движи толкова бързо — обикновено тя вървеше бавно и с достойнство. Когато нервите й се поуспокоиха, до ушите й долетя ужасното цвилене на конете. Каруцата се бе разбила някъде зад купата сено. Съвсем смътно си спомни, че беше чула трясъка, макар тогава да не бе в състояние да го възприеме с парализираното си съзнание. Не бе сигурна дали изобщо иска да види разбитата каруца и да разбере колко близо е била до смъртта.

Отец Ромеро беше първият, който стигна до сеното. Тори гледаше смаяно как свещеникът и другите притичаха покрай мястото, където седеше тя. Никой не спря, никой не я забеляза. Младата жена объркано поклати глава, обърна се и надникна от другата страна на купата сено. Тогава видя как нейните спасители спряха и се загледаха в дерето с потресени лица. Отец Ромеро заслиза надолу по стръмния склон, а другите само наблюдаваха с надежда и ужас. Няколко сестри

коленичиха и започнаха да се молят, а други се разплакаха. Меган притискаше с една ръка корема, а с другата — устата си.

Изведнъж Тори съобрази, че не са я видели, като скача от каруцата в сеното, и са решили, че е паднала в дерето заедно с колата.

— Хей! Тук съм! Меган! Сестри! Тук съм!

Десетина стреснати и невярващи лица се обрнаха в посоката, откъдето идваше гласът.

— Тук! В сеното! — извика Тори.

Моментално по тези настойчиво дирещи лица се изписа облекчение, успокоение и безкрайно учудване. Радостни възгласи се разнесоха във въздуха; игуменката бързо се съвзе и предаде добрата новина на отец Ромеро; Меган се заливаше от смях, докато сълзи покапаха от очите ѝ.

Сестрите внимателно подкрепиха Тори от двете страни, за да слезе на земята. Игуменката се суетеше неспокойно и искаше да се увери, че младата жена и детето в утробата ѝ не са пострадали. Отец Ромеро се радваше на нейното избавление, но после тъжно заяви, че ще трябва някой да дойде и да отърве нещастния кон от страданията му — бе ранен лошо и трябваше да бъде застрелян. Когато бе размотал заплетените ремъци, само едното животно се бе освободило и изправило. Това накара всички да се замислят — съвсем очевидно бе какво щеше да се случи, ако Тори не беше успяла да скочи и да се спаси.

Независимо от протестите на Тори, че е добре, Меган настоя доктор Грийн да я прегледа. Игуменката разпалено се съгласи, а отец Ромеро впрегна манастирската кола и отведе двете жени в кабинета на доктора.

Бяха още там, когато, пребледнял, Джейк се втурна през вратата, уплашен до смърт. Като видя Тори с мръсна и разкъсана рокля, но все пак изправена, без никой да я подкрепя, той се закова на място и безмълвно се втренчи в съпругата си. Най-накрая въздъхна дълбоко, приближи се до нея и нежно я прегърна.

— Господи, Тори! Така се изплаших за теб! Казаха ми, че си добре, но трябваше лично да проверя, за да повярвам. — Неспокойният му поглед потърси лекаря. — Тя е добре, нали?

— Малко е ожулена и натъртена, но няма никакви сериозни наранявания — увери го докторът. — Жена ти пак извади късмет и

няма да загуби детето.

— Ах, вие, черногледци! — Тори с упрек поклати глава.

— Престани, Тори! — укори я Меган. — Предполагам, че изобщо не си се уплашила, а ние всички си изкарахме ума.

— Я не се занасяй! Та аз се бях вцепенила от ужас! — призна си Тори. — Но се молих. Молих се и Бог ми изпрати чудото.

— Той ти изпрати една купа сено — поясни Джейк сухо.

Жена му само се усмихна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Каруцата бе на хиляди трески и никой от манастира не бе забелязал нещо подозрително — следователно нямаше начин Джейк да докаже, че инцидентът не е само случайна злополука. И все пак той не можеше да се отърве от чувството, че някой нарочно се бе опитал да навреди на Тори. Блейк Монтгомъри се съгласи с него. Той също бе разгневен, тъй като и Меган можеше да пострада, или да загине, ако се бе качила в каруцата. Била е просто на косъм от нещастието.

Да се убедят и жените в това обаче беше много трудно. И двете предпочитаха да вярват, че случилото се е било, както изглеждаше и на пръв поглед, само нелеп инцидент.

— Блейк, аз видях как червеният парцал прелетя пред конете. Точно това ги накара да се изправят на задните си крака — спореше Меган. — Знам, че тук, в ранчото, са се случвали много неща и не съм глупава. Съзнавам, че съществува една съвсем реална опасност, но точно това беше нещастен случай.

Когато Джейк се опита да каже на Тори, че трябва да се откаже от преподаването в сиропиталището и че е твърде опасно да ходи до Санта Фе, тя се нахвърли върху него като тигрица:

— Ти виждаш само призраци, Джейкъб. Няма да разреша да ме превърнеш в затворник заради някаква си глупава случка.

— Тази „глупава случка“ едва не ти коства живота, както и живота на детето ни! — изкрещя Джейк. — Може и да не оцелееш след още един такъв инцидент.

— Ще продължа да уча тези деца, Джейкъб, дори ако се наложи да ходя пеша до манастира всеки ден.

— Аз пък ти казвам, че няма! Ти си моя жена, дявол да го вземе! Мое право е да те предпазвам от беди, както преценя, че е най-подходящо! Направо се разболях от притеснение, все мисля, че може да си в опасност.

Тори се засмя кисело и се изправи предизвикателно.

— Точно както и аз се побелявам всеки пък, когато си въвлечен в някоя престрелка, нали? Да не мислиш, че ми е лесно да живея с мисълта, че някой от старите ти врагове може по всяко време да се появи и да те предизвика отново? Това е ад, Джейкъб! Истински ад! Единственият начин да оцелея, е да се опитам да го забравя и да се моля на Бог да ни закриля.

Джейк протегна ръце към нея — искаше да я прегърне, да я успокои, да заличи мъката от очите ѝ, но тя се отдръпна и промълви.

— Не можем да се движим по тънък лед до края на живота си. Сигурно ще минат седмици и месеци, докато разберем кой ни създава всички тия проблеми. Знам, че трябва да сме предпазливи. Разбирам опасностите, които ни грозят, не по-зле от теб, но те едва ли ще намалеят, ако спра да преподавам на децата.

— Така е, но в ранчото мога да те предпазя много по-добре. Не бива да си правим експерименти, особено сега. След всичко, което се случи, е истинско чудо, че все още си бременна. Трябва много да внимаваш.

— Докога, Джейкъб? — отегчено попита тя. — Мама вече оздравява. Тя не знае нищо по тези въпроси и няма да те разбере, когато ѝ кажеш, че не може да ходи на църква или в града да пазарува, нито на гости при приятелките си. Как ще ѝ обясниш всичко това?

— Ще измисля нещо.

Когато останаха насаме, мъжете обсъдиха дали ще е уместно да изпратят Тори и Кармен в Тусон заедно с Меган и Джозефа.

— Можеш да ги вземеш с теб, Блейк, а аз ще изпратя да ги приберат, когато всичко се уреди — предложи Джейк.

— В такъв случай ще ги придружа дотам и веднага ще се върна — рече Блейк. — Не мога да те оставя да се оправяш сам. Първо, нямаш абсолютно никаква представа кой стои зад това или срещу колко души ще се бориш. При това положение е все едно да се целиш на тъмно, Джейк.

Джейк упорито поклати глава.

— Не, ако ги отведеш, ще трябва да останеш при тях. Не можем да сме сигурни, че няма да те проследят. Ако някой иска да се добере до мен чрез Тори, той може и там да я нападне.

— Тогава защо да рискуваме? Може би засега ще е най-добре всички да останем тук. Ще кажа на Тори и Меган, че не мога да ги

водя в града, докато не свършим с прибирането на животните. А дотогава би трябвало да научим с кого си имаме работа.

Джейк изучаваше с поглед небето. Суровите му черти се изопнаха, лицето му помръкна, когато забеляза кръжащите в далечината лешояди.

Сърцето му се сви. Предишната вечер оградата отново бе съборена, независимо от всички предпазни мерки. Този път бяха откраднати тридесет глави първокачествени говеда. Сега той и хората му се опитваха да ги намерят. Нещо подсказваше на Джейк, че ще открие добитъка, ако тръгне по посока на тези птици, които се хранят с мърша.

Даде знак на хората си, смушка коня и го подкара в галоп. „Защо все така става, че не могат да хванат тия мародери“ — разсъждаваше той мрачно. Дяволска работа, човек може да си помисли, че си имат работа с призраци. Все се появяваха и изчезваха, без да оставят следи. Странно бе откъде винаги научаваха кога и къде да ударят, без да бъдат заловени.

Мислите му се насочиха към Едуардс, който прекалено често посещаваше ранчото. Сега, когато и Тори си бе вкъщи, Джейк я бе помолил двете с Меган да го следят зорко. Разбира се, той се бе погрижил и самата къща в ранчото да е добре охранявана, особено докато Едуардс се навърта наоколо. Имаше чувството, че пуска лисицата в кокошарника, но какво можеше да направи, освен да внимава някоя от жените да не остава насаме с нахалника или пък без охрана? До този момент Едуардс не беше сторил нищо лошо. Възможно бе наистина да идва заради Кармен. Но Джейк го подозираше и бе решил да се възползва от гостуванията му, та да разбере намеренията му чрез въпросите, които Едуардс задава на Кармен, или от някоя случайно изпусната дума.

Сега, докато яздеше начало на работниците си, в главата му се въртяха други мисли. Възможно ли е някой от неговите хора да е замесен във всичко това? Тази идея му бе хрумнала още от самото начало, но повечето от мъжете бяха работили от години в „Лейзи Бий“, някои бяха там още отпреди Джейк да замине. Нито един от тях не бе нает след смъртта на Рой. Всъщност близо една година беше изминал, откак не бяха наемали допълнителни работници. А и Джил го беше

уверил, че всичките, дори и онези, които Джейк не познаваше, са много съвестни.

Джейк беше отхвърлил това подозрение, но сега то му се натрапваше отново. Може би някой е повредил нарочно каруцата. И откъде бандитите бяха разбрали, че с Тори са на полянката в планината? А може би това изясняваше и въпроса как онези отровни гущери се бяха промъкнали в обора при конете. И защо не е бил забелязан никакъв непознат човек около ранчото в нощта на пожара? И как техните нападатели винаги научаваха къде най-добре да нанесат удара си?

Кой бе охранявал животните миналата нощ? Кой трябваше да патрулира край онази част на оградата? Джил отговаряше за разпределението на работата и за тези подробности. Той сигурно знаеше кой е трябвало да наблюдава онова място, когато добитъкът е бил откраднат. Научавайки конкретни имена, Джейк можеше да се върне назад и да се опита да определи точно какво са правили тези мъже по време на другите инциденти, къде са били, когато бяха извършени предишните нападения.

По дяволите, не искаше да мисли, че някой от неговите работници — все хора, които познаваше и уважаваше — са отговорни за това, но за какво ли друго би могъл да се хване? Нещо трябваше да излезе наяве по-скоро; не можеше неизвестността да продължава безкрайно.

Джейк изцяло бе погълнат от мрачните си мисли и не забеляза въоръжения мъж, скрит на върха на едно малко възвишение. В последния момент зърна проблясването на цвекта на пушка, отразила слънчевата светлина. С ловко движение той се смъкна от едната страна на коня и се прикри зад тялото му. Шапката му хвръкна от главата. С лявата си ръка се държеше за стремената, а с дясната измъкна своя колт. Стреля изпод шията на коня, който изцвили уплашен, дръпна се, препъна се и замалко не падна. Ръката на Джейк се плъзна и той отчаяно се вкопчи в седлото. Жребецът се изправи на задните си крака, обели очи, а младият мъж се пресегна за юздите и се опита да го удържи. Непрекъснатата стрелба и градушката от куршуми му подсказа, че от височината стрелят няколко души.

Когато Джейк отново се изправи на седлото и още веднъж се превърна в мишена, Блейк профуча покрай него и застана между

приятеля си и нападателите. Още трима от неговите хора се появиха и като стреляха непрекъснато, му дадоха възможност да овладее напълно коня. Избягвайки куршумите, те пришпориха конете си право към разбойниците, устроили тази засада, като се катереха по хълма, прикривайки се зад дръвчета и скали. Един от бандитите извика от болка, а друг рухна безмълвно от купчината камъни, върху която се бе качил.

Когато хората на Джейк стигнаха върха на хълмчето, стрелбата отсреща бе спряла. Облак прах и загълъхващ тропот на конски копита известиха оттеглянето на нападателите. Хората от ранчото се впуснаха да ги преследват, но усилията им останаха напразни. След половин час изгубиха следите им между множеството хълмове. Всичко, което знаеха със сигурност, бе, че трима от тях са избягали, а единият е ранен.

Върнаха се до мястото на нападението и намериха четвъртият от бандата да лежи проснат по очи на земята. Пред очите на хората си Джейк преобърна тялото с върха на ботуша си. Възклициания на изненада и възмущение се изтръгнаха от мъжете, щом видяха неподвижното лице на един от работниците в ранчото.

— Франк!

— По дяволите! Не мога да повярвам на очите си!

— Кой би предположил?

Суровият взор на Джейк срещна погледа на Блейк:

— Е, добре, ето го и нашият предател, или поне един от тях.

Това явно обвинение накара няколко глави да се вдигнат.

— Един? — запита Ред и погледна останалите работници. —

Мислиш ли, че има повече от един, шефе?

Джейк разтърка напрашените си очи.

— Не знам, но съм сигурен, че ще разбера. И повярвайте ми, смъртта на Франк ще ви се види много лека в сравнение с участта на следващия, за когото разбера, че е застрашавал по някакъв начин семейството ми!

— Сега какво ще правим? — попита Джеб неспокойно.

Джейк се изправи с гневен поглед и отговори рязко:

— Ще потърсим изгубените животни.

— Разбира се, шефе, но какво ще правим с Франк?

— Оставете го на лешоядите — изрева Джейк, обърна се и се запъти към коня.

Блейк протегна ръка и се опита да го задържи.

— Знам какво ти е, Джейк, но не можем да постъпим така.

— Той не заслужава друго! — заяви Джейк категорично.

— Дори да е така, трябва да занесем тялото в града, ако не за друго, то поне за да докажем на шерифа, че сме хванали един от мъжете, замесени в тази работа.

Блейк беше прав, колкото и да бе неприятно на Джейк да признае. Ето защо кимна, възседна коня си и се обърна към приятеля си:

— Ще се погрижиш ли за това вместо мен? Знаеш ли какво най-много ме тормози, Блейк? Единственият човек, когото успяхме да хванем, умря, преди да го разпитаме. Не можеш да изтръгнеш отговор от мъртвец!

Джейк бе много разгневен, но още повече се вбеси, когато намери животните. Откриха ги недалеч в един малък каньон. Тридесет глави първокачествен породист добитък, месеци на труд и грижи — всичко това бе напълно унищожено. Всички до едно бяха застреляни, оставени да гният и да изпълват с противна воня цялата околност. Смрадта се разнасяше, а лешоядите пируваха с труповете. Гледката беше достатъчно отвратителна, за да разгневи и най-спокойния човек, а Джейк съвсем не бе спокоен. Ако можеше да убие още веднъж проклетия Франк, щеше да го направи! Ако не бе забележката на Блейк, той с радост би хвърлил безполезния труп на Франк при животните и би го оставил да се разлага в касапницата, за която и той имаше принос.

Работниците с ужас клатеха глави при вида на този погром и очевидно разхищение! Беше престъпление да откраднеш добитък, да откраднеш плодовете на чуждия труд, но беше истинска глупост да се извърши такава подлост и безсмислено прахосничество. Беше необяснимо! Защо ще убиват животните и ще ги оставят да се разлагат? Всеки, който има поне капка здрав разум, знае цената на добитъка в този момент. Защо ще си прави труда да ги краде, без да ги продаде след това?

Джейк имаше отговор на този въпрос, но се питаше кой е извършил това. Знаеше, че последният не е имал намерение да сменя

дамгите и да продава животните. Това копеле бе хитро. Не искаше да рискува да го хванат, че се опитва да продаде чужда стока. Не — този човек беше успял да постигне истинската си цел — хаос в „Лейзи Бий“. Искал е да устрои засада, като предварително е знаел, че Джейк ще излезе да търси изгубените животни и се е надявал да го премахне. Някой искаше ранчото и за да го получи, трябваше първо да отстрани собственика му. Ето защо бе убил Рой, надявайки се, че Джейк няма да се върне да си търси наследството.

Но той беше събркал — Джейк си бе у дома и възнамеряваше да остане тук. Никой не можеше да го прогони от земята му, от семейството му. Никой нямаше да заплашва дома му и любимите му хора! Щеше да намери хората, отговорни за смъртта на Рой, за опитите да премахнат Тори. Щеше да се погрижи скъпо да си платят за неприятностите!

Положението и без това бе много лошо, а отвратителното настроение на Джейк изобщо не се подобри, когато откри, че един от куршумите, изстреляни към него, се е загнездил в седлото и разкъсал кожата на коня. Нищо чудно, че животното толкова много се бе уплашила! Общо взето не беше хубав ден за него и нямаше надежда, че нещо ще се подобри, докато не хванат виновниците и веднъж завинаги сложат край на всички беди.

Само за няколко дни останалият добитък беше прибран на едно място. Джейк си казваше, че ако има да става нещо лошо, то щеше да се случи точно сега. Затова удвои охраната на стадото през тази последна нощ в ранчото. Вероятно предпазните мерки дадоха резултат или пък неприятелите им не планираха ново нападение, след като знаеха, че всички хора на Джейк са въоръжени и стоят нащрек. Така че нощта мина спокойно и рано на другата сутрин каубоите се отправиха на двудневното си пътуване.

Стадото бавно се движеше към Санта Фе и изпълваше въздуха с облаци прах. Силното мучене се чуваше на километри наоколо. По цял ден, с малки почивки, каубоите направляваха добичетата и връщаха обратно отклонилите се от пътя. Винаги имаше по няколко изоставащи, които допълнително трябваше да се смушкат; трябваше да имат грижа и за онези животни, които, без съмнение, доказваха

произхода на думата „биковглав“ — биковете обикновено се смятат за тъпи животни, но винаги се намира по някой, който се проявява като вироглаво и проклето същество.

Тъй като по-голямата част от земята беше преградена, бе по-лесно животните да бъдат прекарани по главните пътища и през града. Джейк се притесняваше, че всеки би предположил по кон път ще се движат, но пък така беше най-удобно и бързо. Когато стигнаха Санта Фе, търговците на добитък трябваше през цялото време да пазят животните да не се отклоняват в странични улички или да се качват по дъщчените тротоари пред магазините.

За гражданите и продавачите това бе обичайно събитие през лятото и есента, и когато се разчуеше, че някакво стадо наближава града, те просто разчистваха улиците и изчакваха то да премине. Жените грабваха децата си от пътя, старците се събириха в бърснарницата или фоайето на хотела, за да погледят, а собствениците на магазини прибраха изложената навън стока.

Докато почти всички се изпокриваха по къщите, далеч от шума и праха, прекарването на говедата сякаш бе сигнал за момичетата от вертепите, наредени покрай главния път. Те обличаха най-прельстителните си дрехи, надвесваха се от прозорците и горните веранди и на висок глас започваха да приканват и насырчават минаващите каубои — знаеха, че на връщане те пак ще минат оттам и се възползваха от възможността да покажат прелестите си.

Мъжете бяха заети с неспокойното стадо, но все пак намираха време да се възхитят на тези „нощни птици“, които се смееха и подвикваха към своите любимци. Над тропота на копитата се чуха възгласи: „Затопли ми леглото, Сали!“, „Продължавай все така, скъпа! Пригответи банята и една бутилка и ме чакай!“

Разположиха стадото за нощуване на няколко мили южно от града. Още една нощ и почти целият следващ ден и ежегодното пътуване щеше да свърши. За Джейк обаче нямаше спокойствие. Повече от работниците му се грижеха за стадото и само неколцина останаха да охраняват ранчото, именно от това се притесняваше той сега. Щеше да е златен шанс за всеки, който иска да нападне „Лейзи Бий“. Искаше му се Тори да знае по-добре да се отбранява и да се бе

отнесла по-сериозно към уроците по стрелба, които се бе опитал да ѝ даде.

Докато с Блейк вечеряха говеждо с боб, Джейк разбра по израза на лицето му, че и приятелят му е обезпокоен.

В ранчото жените бяха твърде заети, за да се беспокоят за своите мъже. Нощта едва се бе спуснала, когато ги сполетя нещастие. Сякаш изневиделица банда подивели индианци връхлетяха с бойни викове в ранчото. Препускаха с понитата си покрай сградите, размахваха факли и стреляха безразборно. Куршумите разбиваха прозорците, из стаите се посипваше дъжд от натрошени стъкла. Мъжете, оставени като охрана, бързо отвърнаха на стрелбата, а в това време жените бързаха да залостят вратите отвътре и да намерят оръжие, за да се защитават. Прислужничките пищяха от страх, свиреха куршуми, мъжете викаха, а диваците крещяха. Настъпи хаос.

Горката Ана не беше на себе си. Прегърна малката Алита и започна през плач да нарежда:

— Los Indios! Los Indios!^[1]

Меган бе седнала на пода до прозореца и зареждаше пушката си. Тя изсумтя намусено:

— Индианци — на баба ми хвърчилото! Тия скотове са толкова индианци, колкото и аз! — После извика на Роза: — Угаси тези лампи! Няма защо да ставаме още по-лесни мишени! — Тя хвърли на Тори заредената пушка и продължи. — Действай както по време на упражненията. Целиш се и стреляш. Кармен, мислиш ли, че вие с Роза ще можете да ни зареждате пушките?

Кармен кимна и с ококорени от ужас очи се сви на пода край дъщеря си.

— Защо мислиш, че това не са индианци, Меган?

— Първо, те яздят коне с доста хубави седла и повечето от тях са с ботуши, не с мокасини. Освен това всички знаем, че сега повечето племена са затворени в резерватите. А онези, които не са там, са в такова окаяно състояние, че едва успяват да преживеят. Тези мъже не ми изглеждат нито достатъчно гладни, нито много бедно облечени, че да са индианци. Индианците, които съм виждала, са най-печалната сган, каквато можете да си представите.

Без повече да се церемони, Меган подпра пушката си на перваза на прозореца, внимателно се прицели и стреля. Един от така

наречените индианци се строполи на земята. Тори подаде пушката си през съседния прозорец, но не можа да си наложи да натисне спусъка.

— Гръмни с тая пущина, Тори! — изкрештя й Меган. — Ако сега се поколебаеш, само след час може да сте мъртви с бебето ти!

— Не мога! — проплака Тори. — Не мога да проливам кръвта на друг човек.

— Много добре, те пък няма да се двоумят, преди да пролеят твоята. Щом това чак толкова те тревожи, мисли за тях като за подвижни мишени. Представяй си, че са влечуги, каквито в действителност и са. Само гръмни най-после с тая пушка и гледай да улучиш.

Тори събра кураж, поиска прошка за онова, което се готвеше да направи, и постъпи както я посъветва Меган. Когато се прицелваше и стреляше, тя отново и отново си повтаряше, че всичко това е заради живота на нероденото ѝ дете. Всеки път, когато си кажеше молитвата и натиснеше спусъка, тя затваряше очи, за да не види дали е улучила целта; не искаше да знае дали е убила или ранила друг човек. Независимо от усилията си да избегне това, тя разбра, че е уцелила поне двама от мъжете, защото Меган извика:

— Добър изстрел, Тори! Продължавай все така!

По едно време Роза изпища:

— Dios mio!^[2] Те палят обора!

Тори погледна и видя, че нападателите хвърлят факли в обора. Мигновено от прозорците му заизлизаха гъсти облаци дим. Зави ѝ се свят, като си помисли за конете и еленчето, но в този момент не беше в състояние да направи нищо, за да ги спаси. Първо трябваше да се справят с нападателите. До нея Меган гръмна още веднъж и Тори се застави да направи същото.

С облекчение видя, че един от работниците успешно се вмъкна в обора и въпреки огнените езици конете, цвилейки като обезумели, започнаха да изскачат отвътре. Работникът беше започнал да освобождава животните от клетките.

Изведнъж нападението спря така ненадейно, както бе започнало. Гъст дим се стелеше на талази из двора на ранчото и замъгляваше зрението им, но все пак видяха как оцелелите мародери бързо прибраха телата на ранените и убитите и се отдалечиха на конете си. Стрелбата и крясъците замряха. Бяха си отишли!

Тори и Меган изпълзяха от къщата много предпазливо със заредени пушки — не бяха уверени дали нападателите наистина са си тръгнали, или само се спотайват наоколо и чакат да намалее тяхната бдителност, за да се покажат отново. Двете жени видяха как Джил и останалите работници бавно излизат от укритията си. После, като по сигнал, всички се затичаха към обора.

Тори и Меган застанаха при помпата, а мъжете си подаваха кофите. Димът лютеше на очите им, сълзи се стичаха по лицата им, ръцете ги боляха, костите им пукаха от напрежение, но въпреки всичко продължаваха да работят. Ана и Роза смениха двете жени на помпата, за да си отдъхнат. На Кармен й беше забранено да върши тежка работа, затова държеше Алита и само гледаше, докато другите се бореха с огъня.

По едно време Тори погледна към майка си и си отдъхна, като видя еленчето да стои до нея и да се гуши в полите ѝ. Някой каза, че всички коне са успели благополучно да избягат, за което Тори бе също благодарна. До момента, когато угасиха огъня, тя вече бе толкова изтощена, че не можеше да се добере до къщата и се строполи на земята. Дълго време остана там, задъхана, взираща се с ужас в тлеещите развалини от обора.

— Не е чак толкова лошо, колкото изглеждаше на пръв поглед — чу тя гласа на Джил. — Разрушенията са повече по предната част и покрива. Можеше да бъде и по-зле — да изгори до основи.

Слънцето вече изгряваше, когато най-сетне, целите изцапани със сажди, се затъриха към леглата. Целите тела ги боляха от умора.

Докато вървеше към къщи, Тори се обърна назад и видя няколко работника да влачат извън двора на ранчото труповете на четирима от така наречените „индианци“.

Щом се прибра в спалнята си, тя падна на колене и закри изцапаното си лице с изранените си ръце. Сълзите се стичаха на мръсни вадички по бузите ѝ. Тя отправи молитва към Бога като едновременно поиска прошка и изрази благодарност, че всички са останали невредими. Само двама от работниците им бяха ранени, но не много сериозно. Бяха преживели това последно нападение почти без нещастни случаи. Можеше само да се надява, че Джейкъб и хората му се оправят така успешно или даже по-добре, докато карат стадото към гарата.

Тори се хвърли в леглото, без да се измие. Преди да успее да се завие, вече спеше като заклана. Сънят ѝ бе неспокоен, изпълнен с ужаси и странни видения. Викаше насиън и търсеше Джейкъб до нея, но той не бе там да я успокои. Най-накрая се събуди и посрещна деня с помътнели очи и свито сърце.

[1] (исп.) Индианците! Индианците! — Б.пр. ↑

[2] (исп.) Боже мой! — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше най-глухият час на ноцта — точно преди зазоряване, когато звездите и луната не пръскат бледата си светлина от небосвода, а сънцето още не е изпратило първите си златни лъчи над хоризонта. Кравите спяха и само от време на време някоя измучаваше. Възседнали конете си, ездачите бавно патрулираха около стадото и пресмятаха времето до края на смяната, когато техните спящи другари щяха да заемат местата им — искаше им се да откраднат някой и друг час сън или поне да пийнат чаша горещо силно кафе.

Изведнъж тишината бе разцепена от изстрел. Някакви ездачи приближаваха в галоп от всички посоки и изскачаха от мрака като призраци. Още при първия гърмеж кравите се размърдаха бавно, изправиха се на крака, започнаха да пръхтят и мучат. А после, когато стрелбата се насочи право към стадото, животните изпаднаха в паника. Едни започнаха да тичат и тъпчат другите, които все още се опитваха да се изправят. Настьпи суматоха. Дългите извити рога се размахваха, мушкаха и бодяха неистово, докато кравите тичаха във всички посоки. Водачът на стадото се втурна напред, други го последваха и препускането започна.

Паническо бягство! Мъжете мислеха, че са подгответи добре, и все пак тази атака ги изненада. Джейк крещеше команди от коня си, но едва надвишаваше врявата. Когато стадото набра скорост, земята се разтресе под трополящите копита. Прах и буци кал се разхвърчаха из въздуха и вече нищо не можеше да се види. Каубоите издърпаха кърпите си върху носовете, примижаваха и се опитваха да стрелят, надявайки се, че няма да се избият помежду си в суматохата.

— Сам! — изкрещя Джейк, като зърна главния си помощник. — Пресрещни стадото!

Сам кимна и смушка с крака коня си в галоп. Докато няколко от мъжете се опитваха да овладеят бягащите животни, останалите щяха са се съсредоточат върху задържането на крадците на добитък.

Междувременно Джейк и Блейк се мъчеха да отвърнат на стрелбата и да въведат някакъв ред.

На светлината на лагерния им огън Джейк успя да види един от крадците. За секунда, докато пръстът му инстинктивно натисна спусъка, младият мъж се ококори, невярващ на очите си. По дяволите! На всичкото отгоре започваха да му се привиждат разни неща — можеше да се закълне, че вижда индианец. Примигна, за да проясни погледа си и когато един куршум просвистя край главата му, се наведе инстинктивно.

Стрелбата продължаваше. И от двете страни се чуваха стонове и викове на ранени мъже. Няколко минути по-късно Джейк забеляза още един индианец. Този път се прицели точно и човекът буквально изхвърча през главата на коня си и се просна на земята. Макар да нямаше време за проверка, Джейк бе уверен, че очите му не са го излъгали. Всъщност това не бе индианец, а бял човек, облечен в индиански дрехи.

— Подли копелета! — изръмжа той, обърна коня си и подгони друг от нападателите. — Кого си мислят, че ще заблудят?

Небето започна да просветлява от изток и стана седефено сиво. Джейк бе доволен, че бандитите се бяха маскирали, макар и доста нескопосано. Сега, когато мракът вече се вдигаше, с тези костюми щяха по-лесно да се различават от неговите хора — поне нямаше да се изпотрепят по грешка.

Очевидно и враговете им осъзнаваха това, защото със зазоряването побързах да избягат. Каубоите от „Лейзи Бий“ ги подгониха и злодейте препуснаха през глава, без дори да се опитат да приберат убитите и ранените.

Рамо до рамо, с насочени пистолети, Джейк и Блейк се втурнаха след крадците в избледняващия мрак.

— Искам един от тях жив! — извика Джейк на своя приятел.

В отговор Блейк се ухили зловещо и непоколебимо и пришпори коня си. Когато почти се изравняваха с последните ездачи от бягащата банда, двамата приятели се разделиха. Един ездач бе поизостанал от другите. Конят му се беше запъхтял и не можеше да догонва останалите. Джейк бавно се приближи отляво, а Блейк — отдясно. Ездачът се размърда на седлото и предпазливо хвърли поглед назад.

Пистолетът му се повдигна на нивото на рамото. Човекът се опита да се прицели в преследвача си.

Блейк се оказа по-бърз. Докато ездачът се съсредоточаваше върху Джейк, Монтгомъри се прицели и стреля. Мъжът изкрещя неистово и сграбчи дясното си рамо. Пистолетът изхвърча от ръката му, човекът изгуби равновесие и се прекатури от коня.

Джейк хвърли бърз поглед към оттеглящата се банда разбойници и веднага разбра, че няма голям шанс да залови другого. Конят му бе уморен, а освен това вече се бяха отдалечили доста от лагера. Трябаше да се задоволи само с този и, разбира се, с нападателите, които можеше да са още живи в лагера. Той скочи от седлото и загледа падналия мъж, сетне заповяда:

— Стани!

Докато мъжът стенеше и стискаше рамото си, Джейк се пресегна и го изправи на крака. Човекът изстена от болка и пребледня като платно, а лицето на Джейк се изкриви в презиртелна гримаса.

— Още не си разbral какво е болка, бледолики. Понаучил съм някой и друг трик от индианците. Но преди да те довърша, ще има да се молиш смъртта да дойде по-скоро; първо искам някои имена.

— Не знам нищо! — извика мъжът и погледна стреснато към Джейк. — Честна дума, не знам!

— Знаеш и още как! — изрева Джейк и го разтърси като куче.

Човекът изпища пронизително.

— Моля ви, господине! Кръвта ми тече!

— Виж, за това е прав — бавно изрече Блейк и се облегна с кръстосани ръце върху седлото. — Не ми се иска да му изтече кръвта и да умре, та да ни развали удоволствието.

Джейк тихо изруга, дръпна кърпата от врата си и я хвърли на пленника.

— Превържи се! — Цялото му милосърдие се ограничи само в това. После с дулото на своя колт посочи обратния път към лагера и нареди. — Тръгвай!

Пленникът се казваше Тенди. Имаха късмет, че го хванаха. В суматохата, докато се опитваха да спрат разбягалите се животни и се грижеха за ранените си другари, каубоите изобщо не обърнаха внимание на пострадалите бандити. Четирима от хората на Джейк бяха мъртви, други шестима — пристреляни. Някои от нападателите бяха

успели да избягат, а останалите бяха мъртви, или се гърчеха в предсмъртна агония. Тенди беше единственият все още способен да отговаря на въпросите на Джейк. Готовачът на лагера превърза раната му, за да не изгуби много кръв и да умре, преди да бъде разпитан. После му вързаха ръцете и краката и го хвърлиха в една каруца да чака, докато намерят време за него.

Първата им работа бе да съберат добитъка и да го върнат обратно на пътя към разпределителната станция. Ранените работници бяха изпратени в Санта Фе, за да бъдат превързани от доктор Грийн. Макар че при това положение на Джейк му останаха много малко помощници, той все пак бе благодарен, че пострадалите могат да яздят сами и да се доберат до града. Опита се да се поразвесели, като си каза, че е можело да бъде и по-лошо, но си спомни и за четиримата загинали, а това беше горчив хап, който трудно можеше да прегълтне.

Всичко това ги забави с няколко часа, но най-накрая успяха да стигнат до станцията преди мъркнало. Докато падна мрак, всички животни бяха прибрани в кошарите и последното пребояване показва, че липсват само осем глави. На Джейк му беше крайно неприятно — макар и с чек в джоба си, трябваше да каже на своите работници, че не може да им плати, докато отворят банката в Санта Фе на другата сутрин. След като преживяха заедно с него всички тези беди, никак не му се искаше да ги разочарова, защото знаеше, че са планирали да прекарат една чудесна вечер в града.

Само няколко от мъжете промърмориха сърдито, но повечето бяха верни на своя господар. Лицата им обаче светнаха, когато Джейк им предложи допълнително възнаграждение като компенсация за неприятностите. После извади от собствения си джоб по пет долара за всеки и им каза да идат до Санта Фе да пийнат по нещичко за негова сметка. Тогава всички започнаха да го тупат по гърба и да му дават кураж. Само Ред доброволно остана с Джейк и Блейк, за да закара каруцата обратно в ранчото.

— Сега какво ще правим? — запита Блейк, когато бавно се отправиха по обратния път. — Жените ще ни чакат, а при това стечението на обстоятелствата, явно ще закъснеем. — Даже и да яздаха бързо, без да спират, нямаше да стигнат в ранчото преди полунощ. — А Тенди с нас ли ще го вземем в „Лейзи Бий“?

— Не. Ще спрем някъде, където само койотите ще чuvат виковете му и ще го поразпитаме. И после, ако две и две още прави четири и всичко си пасне, смятам да посетя стария Едуардс.

— А с Ред какво да правим?

— Ще го изпратим напред с каруцата, за да предупреди жените да не се беспокоят и че ще се приберем малко по-късно.

Няколко километра по-нататък, недалеч от мястото, където предната нощ избягаха животните, Джейк дръпна юздите на коня си. Ред ги следваше с каруцата и Джейк му даде знак също да спре. После слезе от коня и с решителна крачка се отправи към каруцата. Блейк вървеше плътно зад него.

— Само не се увличай, та да вземеш да го уби... — думите на Блейк се изгубиха във внезапно започналата стрелба.

Изстрелите завариха Джейк неподготвен. Един куршум парна главата му, а друг го улучи в бедрото. Краката му се огънаха. Въпреки първоначалния шок той успя да осъзнае какво става. Ред — един от най-доверените му хора, беше стрелял по него, беше го сварил съвсем неподготвен!

Червеникава мъгла обгърна погледа на Джейк; ушите му забучаха; звездите се завъртяха над главата му. Той падаше. Мракът го заливаше на вълни и отнемаше силата му. Опита се да намери пистолета си, но ръката сякаш не се подчиняваше на командите на мозъка; пръстите му се бяха вдървили. Имаше само болка — пронизваща, раздираща болка! Чуваше единствено собствените си изтерзани стонове, които се сливаха с бясното пулсиране в главата му. Последните му мисли бяха: „Аз умирам! Обещах на Тори да не умирам!“ После земята се разтвори и го погълна дълбока тъмна яма.

Прикрит зад Джейк, Блейк имаше време да се хвърли встради от обсега на стрелбата и да извади пищова си. Видя как приятелят му пада и го чу как стреснато извика от болка. Ред и Тенди сипеха град от куршуми. Блейк залегна и се затъркаля, като през цялото време стреляше и се стараеше да избягва насрещния огън. Не бе нужно да си гений, за да се досетиш кой е отвързал и въоръжил пленника им! Предател! Мръсно копеле!

Куршумите се забиваха в земята; около него хвърчеше кал и прах. Чу как Тенди изкрешя и го видя, че пада назад в каруцата. Усети как ребрата му пламват, когато един куршум го закачи отляво. Без да

обръща внимание на болката, той се прицели внимателно, стреля и улучи ръката на Ред.

Ред изпусна пистолета си, изпсува и затърси пушката си в каруцата, но се сети, че я бе дал на Тенди. Блейк насочи дулото на своя колт към него, но той залегна върху седалката, сграбчи юздите и с всичка сила плесна конете. Юздите изплющяха върху гърбовете на животните едновременно с последния изстрел на Блейк. После каруцата се понесе напред.

Ред не изчака да види колко зле са ранени двамата мъже. Знаеше, че е уцелил Монтгомъри и бе готов да се обзаложи, че Бенър е мъртъв. След като беше обезоръжен, а Монтгомъри все още дишаше, той прецени, че е време да изчезне и докато имаше преднина, да избяга колкото може по-далеч от това място — все още имаше шанс!

Той се обърна и извика на Тенди, но не получи отговор. Не се чу даже никакъв стон, докато каруцата летеше с всичка сила по неравния път. Един бегъл поглед назад и всичко му стана ясно — Тенди лежеше с изцъклен поглед в локва кръв.

Лицето на Ред се изкриви в зловеща усмивка. Тенди беше още един проблем, с който нямаше да се занимава по-късно. А точно сега, когато Монтгомъри бе зает със своя приятел и преди жените в ранчото да се съсъмнили в нещо, Ред имаше съвсем други планове. Само трябваше да се върне в „Лейзи Бий“ и да гледа никой да не го настигне.

Блейк отпусна глава на земята и въздъхна:

— О, Боже, свърши се!

Сърцето му бе спряло от страх, когато изстреля последния си патрон и чу рязкото щракване на ударника върху празния барабан. Не можеше да повярва, че Ред не е разбрал, че няма повече патрони; не можеше да повярва, че червенокосият е пришпорил конете и офейкал!

— Сигурно над мен бди някой ангел-хранител — помисли си той с благодарност, после вдигна глава и се вгледа в приятеля си. Джейк не бе помръднал, откакто бе паднал. Дали беше мъртъв? Блейк се улови за ранения хълбок и преодоля пълзешком няколкото крачки, които ги деляха, сетне прошепна:

— Джейк? — Не получи никакъв отговор и си помисли, че се е случило най-лошото. Едната страна на лицето на Джейк бе цялата обляна в кръв. Блейк се понадигна, постави треперещите си пръсти

под ухoto на Джейк. За своя изненада и успокоение, почвства пулса му. Неговият стар приятел беше жив, но никой не можеше да каже колко време ще изкара. В мрака беше трудно да прецени колко тежки са раните и на двамата. Все пак предполагаше, че неговите рани не застрашават живота му.

— Конят! — промърмори той на себе си. — Трябва да доведа коня! — Като скърцаше със зъби от пронизващата болка в ребрата, Блейк се изправи на крака. Препъваше се и залиташе, докато стигна до конете. Те малко се поуплашиха от неговата несръчност и миризмата на кръв, но после, когато започна да им говори нежно и успокоително, се укротиха.

С колебливи крачки, облегнат на своя кон, за да не падне, Блейк ги поведе към мястото, където лежеше приятелят му.

— А сега идва най-трудната част — продължи да си мърмори той и едва успя да се задържи, защото му се зави свят. Наведе се над приятеля си и се опита да го повдигне, за да го обгърне с ръце. Джейк бе съвсем отпуснат и представляваше непосилна тежест за ранения Блейк. Последният се строполи задъхан назад и притисна хълбока си. После отмести ръката си, цялата почервяла и лепкава от собствената му кръв. Джейк също кървеше. Трябваше бързо да измисли как да качи двамата на конете и да се измъкнат, преди да им е изтекла кръвта и да умрат.

Хрумна му една идея, но не беше сигурен дали може да я осъществи. Всичко зависеше от това, дали конете са добре обучени. Дръпна юздите на жребеца на Джейк, за да го накара да коленичи на предните си крака. Отначало животното бе объркано и не разбираше какво се иска от него. Но след няколко опита на Блейк, то застана на колене.

— Браво, добро конче, браво! — въздъхна Блейк. — Сега само стой така и не мърдай.

После се обърна към Джейк и го преобрърна по корем. Хвана го под мишниците и го повлече към седлото. Огромният кон изпръхтя и се приготви да стане, но Блейк отново дръпна юздите и рязко изкомандва:

— Не!

Наложи се да опита още три пъти, докато най-сетне успя да прехвърли Джейк през седлото. Смушка коня, за да се изправи и с

помощта на въжето, провиснало от лъка на седлото, здраво завърза приятеля си върху гърба на животното. От раната на Джейк капеше кръв. „Ще трябва да спра кървенето!“ — тази мисъл премина през замъгленото съзнание на Блейк и той разтърси глава, за да проясни главата си. Трябваше да положи върховни усилия да не припадне, докато свали ризата от гърба си. Разкъса я със зъби на няколко ивици. Някои от тях омота здраво около главата на Джейк, като опипваше с пръсти, за да намери раната и да се увери, че я е покрил. Останалите ивици уви около хълбока си, като стискаше зъби, за да изтърпи нечовешките болки, заливащи на вълни цялото му тяло.

После Блейк завърза юздите на коня на Джейк за опашката на собствения си кон и със сетни сили се метна на седлото. Усилието бе изцедило и последната му капка енергия и той се свлече напред.

— Ставай! — простена с надеждата, че ще запази съзнание достатъчно дълго, за да закара конете до Санта Фе и да получи помощ.

Тори се събуди от леко почукване на вратата на спалнята. С Меган бяха чакали до след полунощ, но мъжете не се бяха прибрали. Накрая клепачите на Меган натежаха и тя отиде да си легне. Малко покъсно и Тори направи същото. Мислеше си, че няма да заспи, докато Джейк не се приbere благополучно вкъщи, обаче тялото й имаше нужда от почивка и тя се бе унесла в сън, така както си беше облечена. Сякаш бяха минали секунди, когато дочу почукването. Олюлявайки се, тя стана и отиде да отвори вратата.

Отвън стоеше Ана. Съненото й лице беше разтревожено.

— Съжалявам, че трябва да ви събудя, сеньора Тория, но Ред току-що докара каруцата след прекарването на говедата и каза, че трябва да говори с вас. Носи ви известие от сеньор Джейкъб.

— Известие? Какво известие? — промърмори Тори, като още не можеше да се отърси от съня.

— Не зная, сеньора. Не пожела да ми каже. Казва, че трябва да говори с вас лично. Чака при задния вход.

Тори се намръщи, а сърцето й започна да бълска в гърдите. Сигурно се е случило нещо лошо!

— Добре, Ана. Ще се погрижа за това. Отивай да си лягаш. Ще те събудя, ако се наложи.

Тори щеше да съжалява за думите си по-скоро, отколкото предполагаше. Съвсем тихичко, като се стараеше да не беспокой останалите, тя се отправи към кухнята. Помисли си, че е странно, дето Ана не е оставила там запалена свещ. Тъкмо когато тази мисъл й мина през главата, някой я сграбчи отзад и една ръка грубо затисна устата ѝ. Стреснатият й вик на ужас бе заглушен от пръстите, плътно притиснати към устните ѝ. Гладкото кръгло дуло на пистолет, опряно в ребрата ѝ, я накара да престане да се бори ожесточено.

— Сега само се успокой, малка госпожичке — избоботи някакъв глас в ухото ѝ. — Ще излезем тихо и кратко и не ми се опъвай, че ти размазвам кръвчицата по измития под! Ясно ли е к'во ти казвам?

Тори кимна машинично, доколкото това бе възможно, след като главата ѝ беше здраво притисната. Мъжът се изкиска гърлено.

— Знаех си, че ще разбереш — после гласът отново стана груб и се чу рязка заповед: — Да тръгваме!

Мъжът я забълска пред себе си през вратата, като внимаваше да не отмести ръката си от устата ѝ. Движеха се плътно покрай стената в сянката на къщата и завиха зад по-далечния ѝ ъгъл. Мъжът я притисна към гърдите си и успя някак да се качи на коня и да издърпа Тори на седлото пред себе си.

Със запушена уста, младата жена едва дишаше и страхът ѝ нарастваше с всяка измината минута. Обзета от паника, тя се вкопчи с нокти в яката ръка, обгърнала талията ѝ и се опита да се освободи. Трябваше да махне тази ръка от устата си! Не можеше да си поеме дъх!

Тъкмо когато вече бе сигурна, че ще припадне или ще умре от страх, мъжът спря коня и свали ръката си. Напълно изтощена, Тори с благодарност пое скъпоценния въздух. Преди да успее да извика, той бързо тикна някакъв мръсен парцал в устата ѝ и подигравателно изрече:

— Няма да те оставя да събудиш всички ония нищо неподозиращи хора, я!

После завърза ръцете ѝ отпред с едно късо въженце. Тръгнаха отново и той смушка коня да върви по-бързо.

Тори отчаяно се улови за лъка на седлото, като се опитваше да проумее какво става. Можеше само да предполага, че човекът, който я бе пленил, е работникът от ранчото на име Ред. Ана ѝ беше казала, че

той я чака при вратата на кухнята и иска да говори с нея. Но защо ли правеше всичко това? Защо я бе сграбчил и отвлякъл по такъв начин? Какво искаше?

Единственият отговор, който й идваше наум, съвсем не бе успокоителен. Ред имаше намерение да я убие! Но тя веднага отхвърли тази мисъл: „Щом иска да я убива, защо не го направил в ранчото?“ Другото, което се въртеше в главата ѝ, също изглеждаше безсмислено, а именно, че Ред иска да се прикрие и никой да не се досети кой е извършил това. Та нали Ана вече беше говорила с него. Тя щеше да разбере! Дали пък не бе решил да поискава откуп за нея? Дали цялата работа не беше заради това? Последната възможност, която ѝ хрумна, бе даже още по-ужасяваща! Дали не бе намислил да я изнасили? Сигурно заради това я бе отвел далеч от ранчото, та да има време и възможност да извърши грозното деяние, без никой да му попречи.

Побиха я тръпки. Те преминаваха по гръбнака ѝ като ледени пръсти и я разтърсваха с всичка сила. Опитваше се да преодолее гаденето и виенето на свят. Имаше чувството, че ако повърне, ще се задуши и ще умре на място. Не че смъртта не бе за предпочитане пред изнасилването от тази твар. Но Тори нямаше намерение да се отказва от живота си, нито пък от живота на нероденото си дете, без да се бори с нокти и зъби! Щеше да се бори до сетни сили, до последен дъх! Знаеше, че без никакво колебание и угрizения би убила този човек и с голи ръце, ако се наложи. И това щеше да ѝ достави огромно удоволствие.

Без съмнение Бог би я разbral и би ѝ простили. Без съмнение той няма да остави този човек да убие бебето ѝ! Без съмнение той ще ѝ помогне, ще ѝ покаже някакъв начин да се защити от този отвратителен звяр! Дори в същия миг той може би вече ѝ изпращаше помощ!

Тори си спомни, че е накарала Ана да си легне. О, защо бе постъпила така глупаво? Докато някой разбере, че я няма, сигурно ще се съмне! Ана бе прекрасно момиче, но понякога схващаше малко бавничко. Щом като ѝ бе казано да си ляга, тя правеше точно това! Ред вероятно го знаеше. И затова бе разчитал тъпотата на Ана да доведе Тори при него. В края на краищата, той бе работил в „Лейзи Бий“ в продължение на две години. Ана го познаваше; всички му имаха доверие. Защо ли пък момичето ще го заподозре точно сега?

Тори трябваше да оцелее до сутринта. По някакъв начин трябваше да предотврати онова, което Ред бе намислил да прави с нея; само докато другите забележат отсъствието й, докато научат от Ана, че Ред я е извикал. Една друга мисъл също я обнадеждаваше. Когато Джейк се върне и не я намери, ще вдигне всички на крак. Положително ще я спаси. Разбира се, че ще я открие — но дали навреме! Така че в този момент тя можеше да разчита единствено на себе си, на собствената си находчивост. Молеше се да запази самообладание и да ѝ се удаде някаква възможност.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Жива душа не се виждаше из заспалия град, докато Блейк водеше конете през тъмните улици на Санта Фе. Най-накрая той спря пред къщата на доктора и въздъхна с облекчение. Слава богу, че лекарският кабинет беше в предната част на сградата, защото на Блейк му се струваше, че няма повече сили да продължи. Щеше да има дяволски късмет, ако успее да събуди доктора, преди да припадне.

Буквално се строполи от коня, но се закрепи на крака и едва пое дъх, преди да залитне към вратата. Обзет от болка, той дръпна въженцето на звънеца, за да събуди доктора. После се отпусна тежко върху вратата. Стори му се, че остана там цяла вечност. Когато докторът отвори, Блейк се олюя и се свлече в ръцете му.

— Господин Монтгомъри! — възклика доктор Грийн и го задържа. Независимо че току-що се бе събудил, зорките му очи забелязаха, че Блейк е пребледнял, и чу болезненото му пъшкане, когато го прихвана под мишниците и докосна ребрата му. — Почекай да те пренеса вътре и да те прегледам.

— Не! — Блейк се задъхна, после каза по-спокойно. — Не, докторе. Ще се оправя. По-добре вижте Джейк. Той е навън, вързан за коня си.

Доктор Грийн вдигна учудено вежди.

— Джейк Бенър?

Блейк кимна.

— Много лошо е ранен, докторе. Откакто го улучиха, не е издал нито звук.

Докторът беше на средна възраст и не много висок на ръст, но бе по-сilen, отколкото изглеждаше. Съвсем сам той успя да развърже Джейк от коня, да го вдигне и отнесе в кабинета си и да го положи внимателно върху масата. Блейк го последва, тръшна се на един стол и започна да наблюдава как лекарят преглежда приятеля му.

— Жив ли е?

Докторът кимна. Лицето му бе мрачно.

— Да, но няма да изкара дълго, ако някой не се погрижи за него. Какво се случи?

— Накратко казано, един от нашите хора ни устрои засада и ни свари съвсем неподгответни. Истинско чудо е, че с Джейк сме тук сега.

— Той има куршум в крака и рана в главата с размерите на каньон — обясняващ докторът, докато разглеждаше нараняванията на Джейк. — Кракът, му не ме тревожи чак толкова много. Но тая рана в главата наистина ме притеснява. Изглежда доста зле, особено като се има предвид, че не е идвал в съзнание... от колко време, казваш?

— Колко е часът сега? — попита Блейк.

— Около три.

— Значи е в безсъзнание от пет-шест часа, предполагам.

Докторът поклати глава и рече:

— Това не е добре.

— Докторе, при първа възможност трябва да изпратим някого до ранчото да предупреди Джил и жените. Трябва да им се съобщи за Ред, в случай, че реши да направи още някой номер. Те нямат никаква причина да не му се доверяват, докато не разберат какво е направил.

— Ще изпратя Били — обеща докторът. Изведнъж чу тупване зад гърба си, обърна се и видя, че Блейк най-накрая бе изгубил битката и е паднал в несвяст на пода до прекатурения стол.

— В такива моменти ми се ще да имам още две ръце — промърмори докторът на себе си. — Трябваше да се оженя и да отгледам половин дузина синове да ми помогат.

Продължаваха да яздят нагоре към хълмовете с бавен ход само защото бе твърде тъмно, за да препускат по неравния и непознат път. Скоро щеше да се съмне. Тори бе доволна. Може би на дневна светлина щеше да й е по-лесно да овладее страха, който я разяждаше.

Най-сетне зората се сипна и пред очите им се разкри великолепна картина. Тори си каза, че е нелепо при тези обстоятелства да гледа небето на изток и да мисли, че това е може би най-красивият изгрев, който е виждала. Ледени тръпки я полазиха, когато й хрумна, че този изгрев може да е последен в живота й.

Ред спря коня в средата на малка борова горичка, слезе и дръпна Тори след себе си. Краката й, вцепенени след дългото яздене, се

подгънаха и тя се строполи в краката му. Той се изсмя — грозен, злобен смях, който я накара да потрепери от страх.

— Е, така ги обичам моите жени, на колене. — След това се пресегна надолу, сграбчи я за косата и дръпна главата ѝ, за да я накара да го погледне. — Ще бъдеш много мила със стария Ред, нали госпожичке?

Тори го изгледа гневно.

— К'во ти става, моме? — заядливо рече той. — Глътнала си езика си, а? Е, айде, това може да те оправи. — С едната си ръка той измъкна парцала от устата ѝ. — Иначе няма да мога да цункам тия сладки устенца, нали така?

Сетне още по-здраво стисна косата ѝ и започна да я дърпа нагоре. Това я накара да изкрещи от болка. Устните му, разтворени и влажни се прилепиха към нейните. Езикът му се пъхна в устата ѝ. Повдигна ѝ се. Дъхът ѝ спря от противната му воня. После извика, като усети, че устните ѝ се разтварят под бруталното нападение. Огромната му ръка разкъса горната част на роклята, докато се опитваше да хване гърдите ѝ. Тя се помъчи да го удари с ръце, все още вързани отпред.

— Давай, моме, удари ме! — изсмя се той като най-после отлепи устни от нейните. — Винаги съм обичал да се бия.

Страхът ѝ вля нови сили и Тори се отскубна рязко от него, като в ръцете му остана едно голямо парче плат от корсажа ѝ. Тя се затича задъхана, запрепъва се към дърветата, за да се скрие. Почти се бе добрала до горичката, когато изкрещя и отскочи встрани — един изстрел прогърмя, а куршумът вдигна облак прах пред краката ѝ. Тя се завъртя и запъхтяна се изправи с лице към Ред, без изобщо да мисли за разголените си гърди.

Мъжът бавно се приближи към нея. Устните му бяха изкривени от злобна, цинична гримаса; пистолетът му бе изведен и насочен право към нея.

— Ей, това не беше хич разумно, госпожичке. Нали не искаш да те пушна, преди да се позабавляваме?

Тори леко отстъпи назад и едва не извика отново, когато се бълсна в едно дърво, препречило пътя ѝ.

— Защо постъпваш така? — проплака тя.

Ред пак се изхили грозно и просташки.

— Не се ли сещаш? — потърка се той отпред по такъв неприличен и гнусен начин, че Тори потрепери.

— Ако... ако ми направиш нещо лошо, Джейк ще те убие.

— Той е последната ми грижа сега — саркастичният му тон я накара да потръпне. Изцяло обзета от ужас, Тори дори не се замисли защо Ред не се плаши от отмъщението на Джейк. Лудешкото биене на сърцето ѝ почти заглуши следващите му думи.

— Отдавна съм ти хвърлил око. Колко кофти, че трябва да те убия след това. Но ти и твоят гангстер трябваше да стоите на страна.

— Защо? — попита тя едва чуто с треперещ глас. — Не разбирам...

Ред само се ухили и поклати глава.

— Писна ми от приказки! Не съм те докарал дотук, за да дрънкаме. Само ми трябва малко време да си поиграя с туй твоето сладко, съблазнително тяло, да си е само за мен, чаткаш ли? И ако наистина си мила, после ще се постараю да умреш бързо и лесно.

Огромната му космата ръка се протегна, а тя извърна глава, затвори очи и се сви, за да се предпази от неговия допир. Но когато Ред я докосна, се случи нещо неочеквано.

— К'во е туй? — чу тя гласа му.

Ръката му стискаше талисмана от Мари Лавю, а на лицето му бе изписан учден, почти изплашен израз. Тори изправи рамене и решително срещна погледа му, а в искрящо зелените ѝ очи проблесна пламъче — беше ѝ хрумнало нещо. Гласът ѝ стана необичайно спокоен и тих.

— Не трябваше да докосваш това, Ред! Сега ти си обречен.

— Глупости! — отвърна той сърдито, но все пак преглътна с мъка. — Измисляш си!

— Е, тогава защо според теб накарах Джейкъб да ме заведе на сватбено пътешествие в Ню Орлиънс? — упорстваше тя и надменно повдигна едната си вежда. — Докато играеше на комар с приятелите си, аз прекарвах нощите в тайнствени обреди с моите съмишленици — жреци и жрици. Упражнявах се в заклинания и магии край блатата.

Тя направи още една крачка към него, а пищовът му изведенъж се вдигна и се насочи към сърцето ѝ. Трябваше да събере цялата си смелост, за да не се поколебае в този момент и успя да се изсмее така злокобно, че Ред целият настръхна.

— Това няма да те спаси, Ред. Нищо вече не може да ти помогне. Ти докосна моя талисман. Сега ще умреш!

— Не! — задави се той и загледа диво от страх.

— Не!

— Да, Ред! А искаш ли да знаеш как ще умреш? — Той извърна глава — не искаше да я слуша повече, но въпреки това Тори продължи:

— Виждал ли си някога как на бясно животно изскуча пяна от устата? Ето това ще ти се случи сега. Въщност предполагам, че вече започва. Виждам как лигите се насибират по ъглите на устата ти. — Тори едва не се изсмя отново, като видя как той неволно облиза с език устните си. — Но това е само началото. Треската не започна ли вече? Не те ли побиват ледени тръпки? — тя видя, че Ред отново потрепери. — Много скоро ще лазиш на четири крака и ще виеш от болка. Очите ти ще се подуват, докато изхвърчат от орбитите си. Усещаш ли как започват да се подуват, Ред? Наистина е много жалко, че докосна моя талисман, преди да успея да те предупредя — опечалено каза тя. — Може би щях да те предпазя от всичко това. Знаеш ли, харесва ми твоята коса. Можех да те омагьосам и да те превърна в някой домашен любимец — мисля, че куче щеше да е подходящо. Да, от теб щеше да излезе чудесно кутре, а аз съм много добра към моите животинки. Можеше да останеш завинаги с мен.

Ред изпусна талисмана, сякаш бе изгорил ръката му. Сега бе негов ред да заетства назад.

— К'во значи това? К'во е туй?

— Това е талисман — „негърска магия“ — отвърна Тори с тон, които при всеки друг случай би се изтълкувал като заядлив. — Знаеш какво е „негърска магия“, нали?

Той съвсем видимо започна да трепери и прошепна:

— То... то е нещо лошо! Някаква лоша магия или нещо такова.

— Черна магия — напевно отвърна Тори, направи крачка напред, но скри радостта си, когато Ред бързо отстъпи още по-далеч от нея.

— И... и за какво ти е това? — заплашително каза той. — Ти не си вещица! Всички знаехме, че си в манастира да се учиш за монахиня.

— Така ли, Ред? А може би само исках така да си мислите? — гласът ѝ бе станал мек, утешителен, почти хипнотизиращ. — Не исках всички да знаят, че съм негърска жрица.

В този момент очите на Ред съвсем се облещиха. Ръцете му трепереха толкова силно, че без дори да усети, изтърва пищова, докато отстъпваше назад. С вик на истински ужас той се обърна и хукна към коня си.

Щом Ред се обърна, Тори сграбчи пистолета и го насочи право към гърба му. Не искаше да го убива, но сега, когато оръжието бе в ръцете й, се надяваше поне да го рани, да го спре, за да получи отговор на някои въпроси. Когато стреля, кракът му беше на стремето. Тъй като ръцете й все още бяха вързани отпред, тя не можа да се прищели много точно и куршумът улуши опашката на коня. Той изцвili пронизително, изправи се на задните си крака и хвърли Ред на земята. Кракът на разбойника се извъртя, ботушът му се закачи на стремето, а изплашеният кон препусна с всичка сила. Писъците на Ред отекнаха из хълмовете, докато конят го влачеше в своя бяг през скали и тръни.

Тори извърна поглед — не можеше да гледа как тялото на Ред се бълска в камъните, докато конят продължаваше безумно да препуска. Тя вдигна ръце, за да запуши ушите си и да не чува непрекъснатите му викове. Подпра се на едно дърво и повърна. Изнемощяла и потресена, се смъкна на колене и се разрида от ужас.

Малко по-късно Тори се изправи на разтрепераните си крака. Сълънцето се бе издигнало по-високо в небето; наблизаваше пладне, а на нея ѝ предстоеше дълъг и опасен път обратно до ранчото. Познаваше пътя — нали беше израсла тук. Вървя около час и половина, когато чу тропота на приближаващ ездач. Сърцето ѝ отиде в петите, буца заседна в гърлото ѝ — ужасът я обзе отново.

Ами ако това е Ред? Ако е успял да освободи крака си и да спре коня? При тази мисъл лицето ѝ пребледня и тя побърза да се скрие зад едно дърво.

Сетне, треперейки от страх, предпазливо надзърна иззад ствола му и едва не припадна от радост и облекчение, когато разпозна ездача. Бързо изскочи на пътеката.

— Джил! — гласът ѝ бе слаб, сълзите рукаха по лицето ѝ, цялата се разтърсваща от ридания. — Джил! — С изкривено от мъка лице Джил я прегърна. — Ред беше! Ред! — плачеше тя и повтаряше непрекъснато името му.

— Знам — утешаваше я Джил, като прекарваше грубите и кокалести ръце по гърба ѝ и приглеждаше разпиляната ѝ коса. —

Всичко е наред, Тори. Всичко ще се оправи.

Когато тя малко се поуспокои, верният слуга внимателно я отдръпна от себе си, прибра разкъсаните краища на роклята и се опита да покрие гърдите ѝ.

— Той... ъъ... причини ли ти зло?

— Не! Не! Но щеше... той искаше! — сподавено рече Тори. Очите ѝ отново се разшириха от страх. — Джил! Трябва да се махаме оттук! Той може да се върне! Може...

Джил я притисна към себе си.

— Няма да се върне, Тори, момичето ми — гласът му бе едновременно сърдит и доволен. — Срещнах коня му. Препускаше обратно към ранчото и все още влечеше след себе си онова куче. Той е мъртъв и вече никога на никого няма да може да навреди. — После Джил се пресегна, извади ножа от ботуша си и сряза въжето около китките ѝ.

— О, Джил, беше ужасно! — възклика Тори и обърна мокрото си от сълзи лице към него. — Конят се втурна и кракът на Ред се заклещи и... О, Боже, беше толкова отвратително!

— Хайде, хайде, не проливай сълзи заради тази гадина — каза ѝ той по-строго. — Ред беше лош човек, Тори, много лош. Пък има друго, за което трябва да плачем, вместо за „безценната“ му кожа.

Нешо в тона му привлече вниманието ѝ и я накара да се опомни. Светлозелените ѝ очи се взряха в лицето му и тя прошепна:

— Джейкъб! Нешо се е случило с Джейкъб!

Джил тъжно поклати глава. Никак не му бе приятно да ѝ съобщи новината след всичко, което беше преживяла.

— Той е доста зле, момичето ми. С Монтгомъри попаднали на засада и ги простреляли, като се връщали към къщи. Един куршум е улучил Монтгомъри в хълбока, той има няколко счупени ребра, но се е добрал заедно с Джейк до къщата на доктора в Санта Фе.

— Ами Джейк? — попита Тори неуверено.

— Не е добре. Прострелян е в крака, но това не е най-лошото. Ударили са го и в главата и докторът е много разтревожен.

— Какво значи „ударили“? Искаш да кажеш — с куршум? Има куршум в главата си? — гласът на Тори стана истеричен.

— Не, само леко го е наранил, но все пак доста сериозно, щом още не се е съзвел.

— А знаят ли кой е направил това?

Джил кимна. Очите му пламтяха.

— Ред е бил, така че хич недей да съжаляваш тази гадна твар — той си получи заслуженото, макар че ми се иска аз да го бях убил.

Тори си пое дълбоко дъх и се опита да успокoi разтуптяното си сърце. Постара се да възпре писъка в гърлото си; знаеше, че заради Джейкъб сега трябва да разсъждава трезво. Не биваше точно сега да рухва и да се поддава на отчаяние. По-късно, след като види съпруга си, след като се увери, че той ще се оправи, тогава ще се затвори в стаята си и хубавичко ще се наплаче. Но в този момент — не. Сега Джейкъб имаше нужда от нея.

— Тори! Тори! — стенеше Джейк и повтаряше името й отново и отново, викаше я, искаше я. Главата го болеше, струваше му се, че дори косата го боли. Опита се да си спомни какво се е случило, къде е бил, но главата го заболя още повече. Завъртя я на една страна, но болката го прониза и го накара да се задъха. Цветни светлини танцуваха пред очите му, черепът му сякаш се пръскаше. После мрак обгърна цветовете в една безкрайна въртележка и Джейк се отпусна в нея, надолу... надолу... надолу...

Следващия път, когато се събуди, навън беше тъмно. Не знаеше къде е, но където и да се намираше, там беше тъмно. Някак си усети, че не е на открито. Не чувстваше движението на въздуха; не се чуваха звуците на нощта. Някакъв странен мириз достигна до обонянието му. Джейк се съсредоточи върху него и се опита да забрави непрекъснатото пулсиране в главата си. Тогава разбра! Миришеше на лекарства и спирт! Сигурно беше в лекарски кабинет!

Опита се да се помръдне, но и при най-малкото движение главата му туптеше, имаше чувството, че всеки миг черепът му ще се разцепи. Бавно и внимателно той повдигна ръка към главата си и напипа превръзката. Да, явно някак се беше добрал до доктора, макар и да не помнеше кога и как. Блейк! Сигурно е бил Блейк. Спомни си, че го пристреляха, но всичко му се губеше след това. Опита да събере мислите си, но усилието беше твърде голямо за него. Явно не помнеше как са го улучили или пък кой го е направил, но все още чувстваше мълниеносната болка и знаеше, че наистина е бил пристрелян.

Наблизо се чу звук от скърцащо дърво и Джейк замръзна. Наоколо имаше някой. Но кой и къде? По дяволите! Защо ли е толкова тъмно? Напрегна слуха си и долови звука от кожени подметки — някой се разхождаше нагоре-надолу.

— Кой е там? — извика Джейк тихо.

— Бенър! Ти си буден! — гласът на доктор Грийн долетя от мрака и се приближи. — Време беше, синко! Мислех, че ще спиш цял ден, не че не трябва да си почиваш, разбира се, с тая пукнатина на главата. Как се чувствуаш?

Джейк изпсува и така много точно показва как се чувства. Докторът се изкиска.

— Докторе, защо не запалиш лампата? — попита Джейк. — Тъмно е като в рог. Да не би да пестиш газта, а?

Думите му бяха последвани от странно мълчание и Джейк усети как косата му настърхва. Не можеше съвсем точно да си обясни какво става, но нещо не беше наред.

— Джейк — попита тихо докторът, — виждаш ли нещо изобщо?

Вледеняващ страх сграбчи сърцето на младия мъж.

— Не. Защо? — Не последва никакъв отговор и той повтори по-настойчиво: — Защо?

— Джейк, не знам как да ти го кажа. Сигурно е в резултат на огнестрелната рана в главата, но има вероятност да се оправиш. Искам да го разбереш.

— По дяволите, докторе! Какво се опитваш да mi кажеш? — дълбоко в себе си, Джейк мислеше, че му е ясно, но трябваше да го чуе. Стисна юмруци и се приготви за най-лошото.

— Ти лежиш в моя кабинет и пердетата са дръпнати. Навън е ден и сънцето блести в стаята.

Макар и да се бе подготвил за това, новината бе съкрушителна. Сякаш някой го удари с ковашки чук в корема. Той зави от мъка като животно, хванато в капан.

— Не! Не! Не! По дяволите, нееее!

Сълзи бликнаха от очите му — очи, от незрящите му очи! Ръцете му се вдигнаха към лицето; сякаш искаха да изтръгнат тези слепи очи. После, за щастие тъкмо навреме, огромната болка в главата, прибавена към болката в душата му, стана непосилна за него. Ръцете се отпуснаха и той изгуби съзнание.

— Трябва да я видиш, Джейк — говореше Блейк на приятеля си часове по-късно. — Тя е отвън и ужасно се беспокои за теб.

— Да я видя! — изсмя се тъжно Джейк. — Много забавно, Монтгомъри! Ти наистина знаеш как да развеселиш човек!

— Мътните те взели! Нали докторът каза, че слепотата ти може да е само временна. Сигурно пак ще виждаш, щом като отокът спадне. Наистина, ще трябва време, но дотогава не можеш да пренебрегваш жена си. Тя те обича.

— Не искам да ме обича. Не точно сега. Не докато съм в това състояние.

— Говориш глупости, Бенър. Имаш нужда от нейната любов повече от всякога. Ако не за друго, то поне трябва да си й благодарен, задето уби човека, които те докара до това положение.

— Какво? — възклика Джейк, а челюстта му увисна от изненада.

— Знаех си, че това ще привлече вниманието ти — отвърна самодоволно Блейк.

— Тя е убила Ред? Как? — Този път, след като се бе пробудил, Джейк горе-долу си бе припомнил престрелката. Беше се притеснил, че Ред може да отиде и да навреди на Тори или на Кармен и Меган. Изпита огромно облекчение, като разбра, че те са добре и в безопасност и че Тори чака в другата стая да го види.

Блейк започна да му разказва как Ред отвлякъл Тори, как чрез своята съобразителност тя го уплашила с талисмана си, как после стреляла напосоки и накарала коня да препусне и да повлече Ред към отвратителната му смърт. Освен това разказа на Джейк за „индианското“ нападение над ранчото, случило се само няколко часа преди бягството на животните, и как жените и работниците му отблъснали нападателите и потушили пожара в обора.

— Може да е дребничка и нежна, но твоята жена е една от най-смелите дами, които познавам. Трябва наистина да се гордееш с нея — завърши Блейк.

Джейк потрепери; само като си представи опасностите, през които Тори бе преминала, и колко уплашена е била.

— Не искам да ме вижда толкова безпомощен — призна той. — Как ще я закрилям, Блейк, щом като съм сляп? Какъв съпруг ще съм

сега? Само ще й тежа на врата като воденичен камък и ще има толкова полза от мене, колкото от двукрак кон.

— Опасността премина. Ред беше виновникът и вече е мъртъв — напомни му Блейк.

Джейк поклати глава и се сви от болката, която това леко движение му причини.

— Не знам, Блейк. Някой преглеждал ли е личните вещи на Ред? Намериха ли пистолета на татко?

— Не.

— Не е бил и в нещата на Франк. Блейк, има още един убиец, сигурен съм.

— Възможно е. А може да са продали пистолета, защото са знаели, че той ще ги уличи в убийството на Рой. Или пък да са го скрили някъде, възможно е да са го загубили — предположи Блейк. — Това, че още не е намерен, не значи, че не е бил у тях.

— Добре тогава, какво ще кажеш за онези мъже, които нападнаха ранчото и подгониха животните? Замислял ли си се някога кой им плаща? Обзала гам се, че не е Ред, нито франк, нито Тенди. Нито един от тях няма толкова много пари. Не, има някой друг зад всичко това, Блейк — някой с повече пари — може би човек като Едуардс — упорстваше Джейк намръщено.

— Вероятно ти просто не харесваш мъжа, който ухажва Кармен толкова скоро след смъртта на Рой. Може би още от самото начало си си втълпил, че той е замесен, и искаш да намериш някакво доказателство против него. Но човекът не е направил нищо лошо, което да посочим или докажем. Не си ли си помислял, че, в края на краищата, може да е невинен? Какво от това, ако другите са се свързали с Ред по съвсем различни причини, за които не сме се сетили. Ако Ред е стоял начело на всички тия неприятности, то сега, когато е елиминиран, сигурно и другите няма да ни беспокоят повече. Би било прекалено рисковано, след като толкова много от тях са мъртви.

От тези размишления главоболието на Джейк се усили още повече.

— Предполагам, че със сигурност ще разберем едва ако неприятностите спрат дотук — въздъхна той. — Надявам се да си прав, иначе не знам как ще пазя Тори и бебето, след като дори не мога да видя дали идва някаква беда.

— Разчитай на късмета си, Джейк — посъветва го приятелят му.
— Възможно е докторът да излезе прав и зрението ти да се оправи.

— Достатъчно скоро, за да успеем да се спасим от изтребление?
— промърмори Джейк намръщено.

— Хей, та ти като нищо щеше да умреш там на пътя — напомни му Блейк. — Само си помисли какъв късмет извади!

— И трябва да съм благодарен за това, че съм сляп? — недоверчиво изломоти Джейк. — Не ме разсмивай, приятелю. И без това главата ми ще се пръсне.

Най-сетне Джейк се съгласи да пуснат Тори при него, въпреки че сърцето му се свиваше при тази мисъл. По дяволите, не искаше тя да го вижда такъв — да лежи безпомощен като преобръната по гръб костенурка. Дочу бързите ѝ леки стъпки да се приближават към него и миг по-късно ръцете ѝ нежно го обгърнаха.

Тори прилепи буза до неговата и той усети горещите ѝ сълзи по лицето си.

— О, Джейкъб! Толкова се беспокоях! Казаха ми, че много дълго си бил в безсъзнание. Страхувах се, че ще те изгубя, скъпи! Така се страхувах, че ще умреш!

— Май щеше да е по-добре — горчивите думи се изплъзнаха от устата му, преди да успее да ги спре.

— Не, Джейкъб! Не! Никога не казвай това! Недей дори да си го помисляш!

— Аз съм сляп, Тори! — прекъсна я той. — Безпомощен съм като бебе. Какъв съпруг ще ти бъда сега? Казвам ти — продължи той, преди Тори да успее да реагира, — ще бъда истинско бреме за теб. И не след дълго ти ще ме намразиш, ще ме презираш, задето си обвързана с мен, когато имаш нужда от пълноценен мъж да се грижи за теб.

Тори прегърна болката, която тези думи причиниха на разбитото ѝ сърце.

— Възможно е отново да прогледаш, Джейкъб. Така ми каза докторът.

— А може и да не прогледам. Може да остана сляп до края на живота си.

— Дори и да е така, това няма да ме накара да те обичам по-малко — продължи да спори тя. — Джейкъб, сега по-малко ли обичаш

мама, заради белезите по краката й след пожара?

— Не.

— По-малко ли ще ме обичаш, ако остана без един крак или ръка, или ако повече не мога да ти раждам деца?

— Не ставай глупава, Тори — измърмори Джейк.

— Защо не? Ти си глупавият, Джейкъб! Аз те обичам с цялото си сърце. Обичам те целият — не само очите ти, колкото и хубави да са те. Ще те обичам до края на живота си и нищо на света не би променило това.

Джейк повдигна ръце и я прегърна. Устните му сляпо търсеха нейните.

— О, боже, Тори! Толкова ме е страх — призна той и сълзите му се сляха с нейните. — Не знам какво ще правя, ако зрението ми не се възвърне.

— Ще се оправим някак. Заедно можем да постигнем всичко, можем да преодолеем всякакви трудности. Аз се моля, Джейкъб, моля се от сърце и душа.

Джейк невесело се изкиска:

— Пак ли се молиш на ония негърски духове, скъпа?

Тя се изчерви, но Джейк не можеше да я види.

— О, ти знаеш вече?

— Да, и много се гордея с теб, мила. Да запазиш самообладание в такъв критичен момент!

Тори пое дълбоко дъх и смотолеви:

— Ако знам, че ще ти помогне, бих се молила дори на самия дявол, Джейкъб. Бих продала душата си в замяна на твоето зрение.

Джейк я притисна силно към себе си, а сърцето му щеше да се пръсне от любов.

— Не бих желал никога да жертваш нещо така ценно, ангелче. Вече ограбих Бог достатъчно, когато откраднах сърцето ти от него.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След три дни пострадалите бяха откарани вкъщи. Доктор Грийн ги предупреди, че Джейк не бива да бъде друсан, затова натрупаха дюшеси върху леглото на каруцата. По целия път до „Лейзи Бий“ водеха конете много бавно. В господарската стая оставиха временно една кушетка за Блейк, за да прекарва деня заедно с Джейк.

— Значи двамата „ранени воини“ ще си правят компания, докато оздравеят — захили се Меган.

— Но, скъпа, би трябвало ти да ми правиш компания — противопостави се Блейк с нажален глас. — Ти си една безсърдечна жена, щом като ме оставяш тук с този мърморко. Джейк е в такова ужасно настроение напоследък — същинска змия.

Меган не се трогна от молбите му.

— Имам да свърша още малко работа у леля Джозефа. Сега поне е безопасно да ходим до града и обратно.

При тези думи двамата мъже се намръзиха.

— Меган, все пак ще съм по-спокоен, ако някой от нашите хора ви приджурява — предложи Джейк.

Блейк се съгласи, франк, Тенди и Ред бяха мъртви, но това не означаваше, че няма други — други, които само чакат отново да нанесат удар. И двамата не искаха да излагат на рисък живота на жените, докато се уверят напълно, че опасността е преминала. В края на краишата, както отбеляза Джейк, все още оставаше неразрешен въпросът за пистолета на Рой.

През следващите дни Тори си мислеше, че ако не на години, то по отношение на търпението, нейните сираци са по-възрастни от двамата мъже, оставени на нейните грижи. Ту единият, ту другият искаше нещо и тя направо капваше от непрестанните им капризи. Беше им дала звънец да я викат, когато имат нужда от нещо, но сега силно се изкушаваше да натика този звънец в гърлата им, само трябваше да реши кой от двамата повече заслужава тази чест. Държаха се като разглезени деца и тя им го каза.

— Глезльовци? — възрази Джейк обидено. — Всеки мъж има нужда от малко съчувствие от време на време, скъпа, особено когато е на легло. Не бих казал, че това ни превръща в глезльовци.

— Да — съгласи се Блейк. — Малко нежност, любов и грижи правят болката по-поносима.

Тори погледна към небето и се помоли Бог да й даде още повече твърдост.

— Постоянните ви оплаквания трудничко могат да се изтърпят. Чаршафите били измачкани, леглото било на буци, кафето било много слабо, супата пък прекалено гореща, завивките трябвало да се изпънат, възглавниците — да се бухнат, в стаята било ту горещо, ту задушно, ту студено! Да продължавам ли?

Мъжете проявиха достатъчно благоразумие и се престориха на смутени.

— Толкова ли зле сме се държали? — попита Блейк.

— Да.

— Извинявай, ангелче, но ми писва да седя тук по цял ден — каза Джейк. — Обичам да съм заедно с теб.

— Искаш да кажеш, че моята компания не ти харесва? — възклика Блейк обидено.

— Е, не е лошо от време на време да чуваш приятен женски глас вместо твоето мърморене.

— Ако някой мърмори напоследък, това си ти — възрази Блейк.

Двамата започнаха да се препират като малки деца.

— Ти поне имаш с какво да убиваш времето — побърза да изтъкне Джейк. — Можеш да гледаш през прозореца или да четеш.

— Самосъжаляваш се, а? — упрекна го приятелят му.

— Да, точно така. И мисля, че имам право. Ако беше само куцият ми крак или само слепотата, щях да го понеса по-лесно, но и двете едновременно ми идват твърде много! Ако трябва да остана сляп, бих искал поне да мога да се движа, а ако се налага да съм на легло, щеше да е по-добре да виждам. Бих могъл да чета, да оправям книжата на ранчото или пък да се наслаждавам на жена си!

— Така ли ми се отблагодаряващ, задето ти правя компания? — попита Блейк. — Дявол те взел, четох ти, докато прегракнах.

— Да — Шекспир! Не всички имат такива интелектуални вкусове като теб, Монтгомъри. Някое булевардно романче няма да те

убие, прав ли съм!

Блейк изпъшка шумно:

— Пфу! Тори, как можеш да живееш с такъв плебей?

— Защото в сравнение с него изглеждам умна — подразни го тя и като не можа да се сдържи, прихна да се смее.

— Ще ми платиш за това — изръмжа Джейк. — Само почакай да оздравее кракът ми. И преди съм те пляскал, сигурен съм, че пак мога да го сторя!

Думите му я накараха да се изчерви до уши, като си спомни последния път, когато я бе нашляпал и как точно бе завършил този случай. Джейк не видя червенината, обляла лицето ѝ, но Блейк я забеляза и заинтересуван, се замисли какво ли би могло да означава това.

Общо взето Джейк понасяше слепотата си доста добре. На моменти изпадаше в отчаяние и униние и отказваше всякакви опити да го прilаскаят и развеселят. Често го обземаше самосъжаление, но заради Тори се мъчеше да се освободи от него — не искаше да му става навик.

Не обичаше да го хранят като малко дете и скоро пожела да яде сам. Тори хапеше устни и тихомълком сменяше чаршафите. Съзнаваше, че трябва да му позволява да се справя сам. Понякога се изкушаваше да го поглези, но не биваше да попада в такава клопка. Той дори настоя да се къпе сам и ѝ разрешаваше да измива само онези места, които не достигаше заради ранения си крак. Опитваше се, макар и да нямаше голям избор, да разчита на собствените си сили.

Присъствието на Блейк му помагаше извънредно много. Когато не се караха, двамата мъже си припомняха миналото и така дългите часове минаваха по-приятно. За своя голяма изненада Тори установи, че освен това те си разменят плоски шеги и си разказват неприлични вицове. Първият път като ги чу, се смути ужасно и след този случай винаги се стараеше по някакъв начин да дава знак, че се приближава — тропаше с крака по коридора, за да извести, че идва.

Джейк разбра тактиката ѝ и не се сдържа да я подразни.

— Май си понапълняла тия дни, а, Тори?

Това беше истина, но неговите забележки я караха да се изчервява още повече. Обаче присмехът му не я обиждаше много.

От отчаяние и отегчение Блейк маркира едно тесте карти — но не за да мами някого с тях. Направи така, че Джейк да ги познава чрез опипване на лицевата им страна. Джейк бързо запомни знаците и те прекарваха много часове, като играеха върху масичка между двете легла и залагаха кибритени клечки.

Тори беше доволна. Това запълваше времето на Джейк, развлечаше го и в същото време освобождаваше по няколко часа от напрегнатите ѝ дни. Макар че мадам Дювалие ѝ беше ушила тоалети за нарастващите ѝ размери, те не бяха подходящи за ежедневната работа из ранчото. Тя използваше свободното си време да си ушие няколко по-обикновени рокли, а също така подготвяше и мънички дрешки за бебето. Освен това посвещаваше много часове на молитви — искаше Бог да върне зрението на Джейк, за да може да види и да се радва на тяхното дете, когато то се роди.

Меган беше заета с последните приготовления на багажа на Джозефа, затова за Тори остана задачата да следи непреставащите посещения на Стан Едуардс при Кармен. Един ден, тъкмо когато си тръгваше, Тори го хвана насаме, решена да поговори с него.

— Господин Едуардс, не искам да ви се сторя прекалено нахална или натрапница, но трябва да ви попитам какво се крие зад тези посещения при майка ми?

За миг той се вторачи в нея, сякаш не вярваше на очите си, после по лицето му се разля усмивка.

— Виктория, сигурно ме питате какви са намеренията ми спрямо Кармен? — В гласа му се прокрадна присмех.

Тори не се притесни от снизходителния му тон и отговори хладно и резервирано:

— Да, точно така. Трябва да се съгласите, сър, че е доста неприлично да я посещавате често, и то толкова скоро след смъртта на баща ми.

— Може би се беспокоите, че я ухажвам? Наистина ли не ме одобрявате?

Тори подбираще думите си внимателно.

— Не че не ви одобрявам, сър. Но ако действително ухажвате майка ми мисля, че това е доста ненавременно. Съществува известен период, през който благоприличието изисква да бъдем в траур, нали разбирате.

— Тогава позволете да ви успокоя — отвърна Едуардс също така резервирано. — Харесва ми компанията на майка ви. Кармен е приятна жена и от много време не съм изпитвал удоволствието да прекарвам часове с такава дама. Ние обичаме да разговаряме. Колкото и чудно да ви се вижда, и двамата намираме, че сме много забавни. Нямам никакво намерение да ухажвам Кармен, докато тя самата не покаже, че е настъпил моментът за това и че е превъзмогнала скръбта си. Това задоволява ли любопитството ви? — Едуардс едва ли не ѝ се надсмиваше, изправен срещу нея с ръце на кръста, а краищата на сакото му се разтваряха леко в долния край.

Това не я задоволяваше. Тори не харесваше нито него, нито отношението му, но какво би могла да направи, освен да се съгласи?

— Мисля, че да, господин Едуардс. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си. — В пристъп на ярост тя го отрати, сякаш беше някакъв прислужник. — Довиждане, господин Едуардс.

— Довиждане, госпожо Бенър — отвърна той, ухили се още пошироко и свали широкополата си шапка като че бе цилиндър.

Очите му проблясваха насмешливо. Стори ѝ се, че се кани да направи контешки поклон, но явно не посмя, за да не я разгневи още повече.

Тори не знаеше какво да мисли за Едуардс. Малко бяха хората, които не харесваше; беше склонна да търси доброто у всекиго, но нещо в този техен съсед я дразнеше. Не можеше да установи какво точно я нервираше толкова много. Може би злорадото му чувство за превъзходство. Имаше нещо коварно и лукаво в погледа му, което предизвикваше инстинктивното ѝ недоверие към него.

Освен това, точно този ден, като че ли имаше още нещо в Едуардс, което се загнезди в съзнанието ѝ и я зачовърка. Не беше съвсем сигурна — може би беше свързано с външния му вид или с думите му. Просто я обзе някакво чувство, че е пропуснала някаква подробност или пък е забелязала нещо нередно, което сега ѝ убягваше. Също както става, когато преместиш някаква вещ вкъщи — знаеш, че си я виждал някъде, но не можеш да си спомниш къде и това продължава да те измъчва, докато не я намериш. „Е, добре — помисли си тя с въздишка, — предполагам, че рано или късно ще се сетя.“

Изминаха две седмици. През това време Меган приключи със затварянето на къщата на Джозефа. Не изникнаха никакви нови проблеми. Веднага щом раната на Блейк зараснеше достатъчно, семейство Монтгомъри щяха да отпътуват за ранчото им край Тусон. Меган вече беше в средата на своята бременност и желаеше да се върне вкъщи, преди пътуването да е станало прекалено трудно за нея. Ребрата на Блейк се оправяха, а също и огнестрелната рана в крака на Джейк. За щастие, не бяха засегнати кости и главни мускули. Проблемът беше само да се възстановят тъканите. Скоро след това Джейк започна да става и да се разхожда с бастун. Ругатните му се чуваха из цялата къща, тъй като непрекъснато се бълскаше в мебелите и в стените. Заради крака и липсата на зрение едва успяваше да пази равновесие. Упоритият му нрав обаче не му позволяваше да се откаже. Бе твърдо решил да възвърне до известна степен способността си да се оправя сам и да разчита на себе си, независимо от недъзите. Първия път, когато без чужда помощ, без да събори нищо или да се бълсне в стената, успя да измине целия път от спалнята си до вътрешния двор, той беше толкова доволен, че очите на Тори се просълзиха, докато го гледаше. След това често го виждаха навън да се припича на есенното слънце и да се наслаждава на ветреца, който разяваше косите му.

Разбира се, трябваше да се внимава да не се влоши състоянието на раната върху главата му. Всички отлично съзнаваха, че всяко допълнително нараняване може да доведе до постоянна слепота. Всеки път, когато идваше да го прегледа, доктор Грийн изглеждаше все подоволен, че отокът около раната постепенно спада.

Макар че Блейк също се възстановява бързо, той все още бе твърде слаб, за да тръгне на дълъг път. Но беше достатъчно здрав да се премести с Меган в спалнята за гости. Щом като Джейк ставаше и ходеше, вече не беше нужно двамата мъже да играят на карти и да разговарят единствено в спалнята. Беше им дошло до гуша от тази стая и те се радваха най-после да се махнат оттам.

Всъщност Джейк влизаше в спалнята само за да се облече, изкъпе и да спи. Бе съвсем категоричен, когато Тори изказа опасенията си, че ако спят в едно легло, би могла да се бълсне в крака му или да го нарани, без да иска:

— Няма повече да спиш на онова канапе. Ако само още веднъж предложиш подобно нещо, ще взема брадва и ще го нацепя с най-

голямо удоволствие. Имам чувството, че от цяла вечност не съм спал с теб и да не ми е името Джейк, ако ти позволя да ме измамиш сега.

— Ами ако те ударя? Кракът ти тъкмо е започнал да зараства правилно.

— Не можеш да ме удариш. Във всеки случай ще си почивам по-добре, ако си до мен. Толкова ми липсващо, любима. Искам да чувствам топлата ти нежна плът до моята. Искам да вдъхвам от мириза на косата ти върху възглавницата и кожата си. Искам да чувствам леките ти въздишки, когато те докосвам. Щом като ми е отнета възможността да те виждам, нека поне да те прегръщам и любя.

— Джейкъб, скъпи, но ние все още не можем да се любим. Сигурна съм, че докторът няма да одобри подобна дейност, докато раните ти не заздравеят напълно.

Неговият коментар по отношение на забраните на добрия доктор Грийн направо я накара да ахне.

— Щом като съм достатъчно здрав, за да те искам толкова силно, значи съм достатъчно здрав и да го направя — отговори той.

Още същата вечер й го доказа и то по един напълно нов и интересен начин, който се хареса изключително много и на двамата.

Лежаха задъхани, преситени и все още ликуващи след току-що разменените ласки, когато Джейк въздъхна:

— Не си спомням някога да съм се чувствал така отпочинал! Скъпа, ти си точно каквото докторът ми е предписал.

— Съмнявам се — сънливо се изкаска Тори. — Той вероятно ще се разгневи много, ако разбере какво сме правили.

Джейк се засмя и отново потърси устните ѝ, а цялото му тяло се притисна към нейното и той промърмори:

— Струва ми се, че съм готов да го повторим.

Тори не се съмняваше, че е така, защото го усети до бедрото си — горещ, възбуден и твърд.

— Вече? — възклика тя. — Честна дума, Джейкъб! Ти си като разгонен бик! Нищо ли не може да те спре?

— Мисля, че не. Ти какво, да не би да се оплакваш?

— О, съвсем не!

Когато се разчу, че Джейк е ранен, приятелите и съседите започнаха да ги навестяват, да изразяват съчувствие и пожелания за

скорошно оздравяване. А Стан Едуардс продължи да посещава Кармен. Освен това, той предложи съдействието си:

— Ако имате нужда от помощ из къщи, имам няколко добри мъже, които мога да ви изпратя.

Джейк веднага отказа:

— Благодаря за предложението, но ние можем да се справим добре и само с нашите хора.

— Просто се опитвам да се държа като добър съсед — заяви Едуардс. — Все пак, ако желаеш да ти помогна за счетоводните книги, не се притеснявай да ме повикаш. Знам, че е истинско изпитание за теб да се справиш, при положение, че си сляп, пък жените не са много добри в сметките.

Джейк положи върховни усилия да обуздае гнева си. Без съмнение, Едуардс би умрял от радост, ако успееше да докопа книжата му.

— Аз ще се погрижа за това! — повтори непреклонно той.

— Знаеш ли, приличаш на баща си повече, отколкото хората предполагат — каза Едуардс, а на Джейк му се стори, че това не бе изречено като комплимент.

Приятелят на Джейк, Бен Къртис, също предложи услугите си:

— Ако има нещо, което бих могъл да свърша, ти само ми се обади, Джейк.

Горкият Бен, той се чувстваше така неловко. Все се опитваше да избегне въпроса за изгубеното му зрение, затова най-накрая Джейк се принуди да каже нещо, та да го избави от неудобството:

— Бен, не се притеснявай да говориш за слепотата ми. В края на краищата, това не е нещо, което мога да скрия; опитвам се да свикна с нея. Хайде, стига си говорил със заобикалки, хич недей да си кълчиш езика — няма да се обидя. По дяволите! Знам, че съм сляп, но все пак още мога да върша много неща — например да те съдера от бой на покер!

Той се ухили предизвикателно на приятеля си и когато малко по-късно пристигнаха доктор Грийн и Уейн Нейстър — адвокатът му, направиха една доста разгорещена игра на покер, която продължи чак до малките часове. Другите мъже бяха толкова заинтересувани от системата на Блейк за познаване на картите, че не можаха да устоят, затвориха очи за няколко раздавания и се опитаха да играят като него

— само с опипване. Събирането беше много приятно и Тори се радваше, че съпругът ѝ отново се среща с приятели и се забавлява истински.

Покрай сполетялата го беда Джейк откри, че има много повече приятели, отколкото бе предполагал. Някои от търговците и хората от Санта Фе се плашеха от него, когато за пръв път се прибра вкъщи, но сега идваха в ранчото да го видят. Естествено, вече нямаше причини да се страхуват — къде се е чуло и видяло да има сляп гангстер?

Тори обаче подозираше, че тук се крие и нещо повече, вероятно, много от тях се чувстваха виновни, задето отначало се бяха отнасяли по такъв начин с Джейк и сега се опитваха да поправят грешката си, като го поздравяват за завръщането му у дома, така както трябваше да го сторят преди това. Но имаше и други, които още дълго време щяха да се възмущават и да странят от него.

Все пак бе трогната, като гледаше как много от жителите на Санта Фе започваха да се държат приятелски и без съмнение, щяха да запазят дружелюбното си отношение дори ако Джейк възвърнеше зренietо си.

Още на следващия ден след играта на карти, подозренията на Джейк се потвърдиха. Бедата още не беше отминалa. Джил се появи в къщата, съсухреното му лице беше мрачно. Сърцето на Тори се сви, като го видя. Не им ли стигаха тревогите, особено на Джейкъб? Тя неохотно покани Джил в къщата и го заведе при мъжа си.

— Още неприятности, Джейк — старият човек беше прям както винаги.

— Очаквах да се случи нещо. Какво има сега?

— Десетина глави добитък са болни. Пак там — на северното пасище.

Джейк сбърчи чело:

— Отрова?

— Не е като преди — отвърна Джил. — Този път плевели — сграбиче.

— Сграбиче? — Джейк бе слисан. — Но то не вирее тук. Доколкото знам, тези бурени никога не са расли наоколо.

— Е, да, но сега ги има, и освен това не растат — някой нарочно ги е подхвърлил там, където животните могат да ги намерят.

Джейк въздъхна тежко и пръстите му притиснаха слепоочията му, за да намалят нарастващото напрежение. Раните му заздравяваха, но понякога имаше страшно главоболие. Докторът го бе уверен, че при неговото състояние това е съвсем нормално и че с течение на времето главоболието ще се проявява все по-рядко и по-слабо.

— Отделете заболелите животни от останалото стадо и ги преместете другаде. Вземи няколко мъже да изчистят всички бурени и, ако е необходимо, постави допълнителни стражи.

— Те вече правят точно това — увери го Джил. — Само те информирам.

Джейк кимна унило.

— Благодаря ти, Джил. Не знам как щях да се справя без теб.

Изчервен от смущение след похвалата на Джейк, Джил пристъпи от крак на крак и каза:

— Е, само си върша работата.

— И моята също — добави Джейк. — Наистина, много съм ти благодарен, Джил. Дръж ме в течение. Искам да ми съобщите, ако забележите още нещо подозрително.

— Ще си отварям очите на четири — но щом изрече това, Джил бе готов да си изтръгне езика, задето постъпи така нетактично.

От напрегнатото мълчание, последвало думите му, Джейк разбра, че Джил ужасно съжалява.

— По-добре отваряй едно око за себе си, а другото вместо мен, Джил — каза му той. — В този момент имам нужда от всичко, с което можеш да ми помогнеш.

Когато Блейк научи за последния развой на събитията, той веднага реши да останат с Меган в „Лейзи Бий“.

— Няма да си тръгна, докато всичко приключи — каза той на Джейк. — Хич не ме е грижа, дори да се проточи до пролетта.

— Блейк, и ти си имаш ранчо, което трябва да поддържаш, пък трябва да мислиш и за Меган. Скоро тя няма да може да пътува.

— Имам добри работници, благодарение на теб. Моят надзирател е много честен човек и си разбира от работата. Ако му потрябвам, знае къде да ме намери; той ми телеграфира всяка седмица, за да ме държи в течение. Не се тревожа. А колкото до Меган — тя е съгласна да останем. Вече обсъдихме този въпрос — Джейк усети по гласа му, че се усмихва. — Няма да се отървеш така лесно от нас, затова по-добре

не си прави труда да мислиш как да ни отпратиш. Най-много пак да те заболи глава. Няма да успееш, каквото и да правиш.

Сълзи заблестяха в слепите очи на Джейк — той беше дълбоко затрогнат от всеотдайната преданост на своя приятел.

— Какво съм направил, та да заслужа честта да имам приятели като теб и Меган? — попита той смилено.

— Сигурно нещо ужасно! — отвърна Блейк и искрено се разсмя. После остроумно добави. — Ние, грешниците, трябва да се поддържаме, нали?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джейк се размърда сънливо и сгущи глава още по-удобно между гърдите на Тори. Господи, как обичаше да се събужда точно така и да вдъхва приятния аромат на тялото ѝ. Кичури от косата ѝ гъделичкаха челото му. Тя беше пораснала доста през последните месеци и сега падаше по раменете ѝ на меки къдици, които едва докосваха върховете на гърдите ѝ като тъмен воал. Ръката му бавно премина по голото ѝ бедро и се спря на корема ѝ, вече поиздут от тяхното бебе. Гърдите ѝ също нарастваха в очакване на бебето след около пет месеца. Макар да не можеше да ги види, като я докосваше, той установяваше промените, настъпващи у нея и обичаше да говорят за тях. Скоро щяха да усетят как бебето мърда в утробата ѝ. Джейк с нетърпение очакваше този съкровен момент, когато за пръв път ще почувстват скъпоценния живот, създаден от тяхната любов.

Бавно, лениво той отвори клепачи. Биологическият му часовник му подсказваше, че вече е сутрин и макар да не виждаше, той винаги отваряше очи, когато беше буден. Изведнъж се вцепени. Страхуваше се да повярва в онова, което всъщност се надяваше, че става в този момент; не смееше да помръдне, дори от страх, че то може да е само илюзия. Спра да диша, после предпазливо примигна и през цялото време се молеше тези видения да не изчезнат. Сърцето му подскочи в гърдите. Това беше действителност! През тъмната завеса от косата на Тори, той видя извивката на гърдата ѝ с палавото връхче. Този образ бе замъглен и размазан, но съвсем определено беше там, пред очите му!

Джейк вдигна глава от гръдта ѝ и внимателно огледа стаята. Все още не знаеше какво да очаква. Очите му съзряха неясните очертания на мебелите. Макар и мъгляво, той успя да разпознае по-светлите квадрати на прозорците. Отново виждаше! Не много добре, но виждаше! Заплака от радост. Сълзите още повече размазаха образите. Бързо ги избърса, не искаше нищо да пречи на слабото му зрение! Толкова време мина, откакто не бе виждал абсолютно нищо.

Ридания разтърсиха широките му плещи, когато осъзна великата сила на това чудо. Ако то бе само още един сън, тогава той не желаеше да се събужда. Но този път беше истина — със сигурност беше истина! Усещаше Тори до себе си, чувстваше лекото й дишане, чуваше как някой в кухнята приготвя закуската, долавяше мириза на прясно сварено кафе. Това не бе сън! Наистина виждаше!

— Благодаря ти, Боже! — прошепна той пламенно. — О, благодаря ти! Знам, че може би не заслужавам такова чудо, но каквито ѝ да са твоите подбуди, благодаря ти, че ми върна зрението.

Тори трепна и се събуди — нещо бе смутило съня й. Сънените ѝ очи откриха Джейкъб, седнал с гръб към нея. Плещите му се тресяха, дрезгави вопли се изтръгваха от гърлото му.

— Джейкъб — извика тя тихо, изправи се, обгърна с ръце кръста му и положи глава върху широкия му гръб. — Какво има, скъпи? Нещо лошо?

Той се изви, сграбчи я и я притисна силно към себе си, сетне ликуващо извика.

— Нищо лошо, Тори! Най-после всичко е наред! — Нежно я отмести, очите му жадно разглеждаха чертите на лицето ѝ, галеха ги, обожаваха ги. — Ти имаш най-хубавите очи, които съм виждал, но те никога не са били за мен толкова прекрасни, колкото в този миг.

Тори широко разтвори очи, изпълнени с надежда и зяпна от изненада.

— Ти виждаш! — възклика тя, вдигна ръце и обгърна лицето му с длани. — О, Джейкъб! Ти виждаш!

Той кимна.

— Да! Все още не съвсем ясно, а може би никога няма да е ясно, но виждам!

— О, Джейкъб! Толкова съм щастлива; ще се пръсна от щастие! — радостни сълзи се стичаха по лицето ѝ и капеха по голата ѝ гръден.

— Аз пък имам по-добра идея как да го отпразнуваме — рече той. После наведе глава и облиза сълзите от гърдите ѝ, езикът му безмилостно се плъзва по розовите връхчета. — Малко солени — измърмори той, — но въпреки това много вкусни.

Тори едновременно хлипаше и се смееше. Не бе в състояние да обуздае силните чувства, бушуващи в нея, а Джейкъб още повече засилваше възбудата ѝ. Едва можеше да понесе всичко това.

Двамата се отпуснаха на леглото. Неговият смях се сля с нейния, докато се търкаляха и боричкаха, възторжени и доволни — всички земни грижи се бяха смъкнали от плещите им. Дори болката в крака не можеше да го спре — той хапеше и целуваше всеки сантиметър от тялото ѝ; възхищаваше се от красотата на нежната ѝ като коприна плът, от дългите ѝ крака, от поруменялата ѝ гръд, отискрящите очи и сочните усмихнати устни.

Сливането им бе бурно и нежно, едно истинско единение на сърцата и телата; пищно тържество на живота и любовта. Изпълнени от възторг, желанието им достигна нови висини, страстта им се издигна до невиждано до сега върхове. Преситени и безкрайно щастливи, те най-накрая се изтегнаха един до друг и се загледаха в очите.

— Не мога да изразя радостта си, че тези прекрасни златистокафяви очи виждат отново — промълви нежно Тори. — Сърцето ми се късаше, като си помислех, че може да не видиш нашето дете, когато се роди.

Лицето на Джейк се озари от широка усмивка.

— Мисля, че трябва да съобщим добрата новина на останалите, но преди това искам да ти се насладя още няколко минути. Искам да те гледам до насита. Толкова отдавна, струва ми се, не съм виждал усмивката ти.

Когато съобщиха новината на останалите, се разнесоха радостни възгласи и въздишки на облекчение. Лицата на всички в ранчото сияеха. И доктор Грийн беше развлечуван, а прогнозата му бе доста окуражителна.

— Смея да твърдя, че след няколко дни зрението ти напълно ще се възстанови, ако всичко върви така добре, както очакваш. Размазаните образи ще станат по-ясни, а цветовете — по-ярки, но все пак те съветвам да не се преуморяваш известно време. Никакво яздене, не се опитвай да четеш и се пази от всякакво сътресение на главата. Изобщо, не си търси белята, докато оздравееш напълно.

Джейк се съгласи с голяма охота. Нямаше намерение да поема никакви рискове, които могат отново да го запратят в онзи вечен мрак. Четирите седмици му бяха предостатъчни, за да си изкара ума. През всичкото това време единственото, което го крепеше и го пазеше от безграничната бездна на отчаянието, беше крехката надежда, че ще

прогледне отново. Разбира се, към това трябва да се прибавят любовта и подкрепата на семейството и приятелите.

През следващите няколко дни, докато зрението му постоянно се подобряваше, Джейк бе като малко дете в сладкарница. Сякаш не можеше да се насити на гледката около себе си. Заради тези няколко седмици на пълен мрак, сега гледаше на света с друг поглед, наслаждаваше се, на всяка дреболия, на която преди не бе обръщал никакво внимание, и я бе приемал за нещо съвсем естествено. Изгревът сега придобиваше нова красота; залезите бяха по-великолепни от всякога. Дори оборът, който на всяка цена трябваше да се пребоядиса, сега му се струваше красив, само защото можеше да го види със собствените си очи. Листата, стръкчетата трева, пухкавите облачета, нежните крилца на пеперудите — всичко беше едно великолепно чудо, което едва сега се разкриваше пред него.

Никога преди не се беше замислял колко много нюанси има зеленото, кафявото, или синьото. Всичко наоколо му правеше впечатление, забелязващо формите, багрите, шарките. Никога вече нямаше да смята сетивата, дадени му от Бога, за нещо съвсем естествено и обичайно, както преди му се струваше. Сега наистина можеше да осъзнае значението на старата поговорка, че човек оценява нещо чак когато го загуби. Беше дарен със зрение за втори път и никога нямаше да приема нещата за дадени.

След една седмица зрението на Джейк се изостри и проясни и той виждаше както преди. Макар и леко да понакуцва и да щадеше ранения си крак, вече беше захвърлил бастуна, като нещо неприятно, без което можеше спокойно да мине. Наново обзет от решителност, той се зае да възстанови предишната си форма, започна да тренира мускулите си и да се упражнява в стрелба. Искаше да бъде напълно подгответен да защитава семейството и дома си; да бъде готов за всичко, което можеше да се случи, когато се появи поредната беда — а нещо му подсказваше, че тя няма да закъсне.

Кармен пожела да отиде на църква. Не бе присъствала на литургия отпреди пожара. Тори поиска да я придружи. За последен път се бе изповядала в Ню Орлиънс, а от тогава се бяха случили много събития, включително нападението на „индианците“ над ранчото, както и онзи ужасяващ инцидент с Ред. Грехът тегнеше на душата ѝ — знаеше, че ако не е убила, то най-малкото е ранила поне един от

маскираните „индианци“ и до голяма степен бе отговорна за смъртта на Ред. Въпреки че по всяка вероятност те наистина заслужаваха смърт, Тори все пак чувстваше нужда от оproщение.

Освен това, с Кармен искаха да благодарят на Бога, задето бе извършил тези удивителни чудеса — той бе спасил живота на Тори, когато конете повлякоха каруцата и бе върнал зрението на Джейкъб. Бог бе проявил голяма добрина към тях и сега имаха нужда да отадат своята благодарност в неговия храм и да го възхвалят за милосърдието му.

Джейк не беше много въодушевен от молбата им, но как можеше да откаже, след като Създателят бе проявил такава благосклонност към него? Щеше да се почувства като никаква неблагодарна, жалка твар.

Неделната утрин настъпи, но за нещастие Джейк бе обхванат от нов пристъп на онова омаломощаващо главоболие, което все още го поразяваше от време на време. Блейк и Меган знаеха, че Джейк е решил да придружи Тори и Кармен до църквата и затова си имаха свои планове. Този ден щяха да водят Джозефа на гости у няколко от старите ѝ приятелки, които скоро щеше да напусне завинаги. Ето защо се наложи Джейк да уреди двама от най-верните му помощници да придружат жените до църквата. Независимо дали това му харесваше, той нямаше друг избор.

След продължителното ѝ отсъствие, Кармен бе приета от паството с радост. И преди, и след литургията, приятели идваха при нея да я поздравяват и да се осведомят за здравето ѝ. Изразяваха възторга си от чудотворното изцеление на Джейк и разказваха как са се молили и са палили свещи за него и колко са развлечени, че той е прогледнал отново. Отец Ромеро изповядва Тори, увери я, че душата ѝ не е в опасност и щом се отърси от тревогите си, тя се почувства свободна и лека като перце. Всичко това я бе измъчвало повече, отколкото предполагаше.

Свещеникът сподели радостта ѝ от възстановеното зрение на Джейк. Той ги бе посетил няколко пъти в ранчото, докато Джейк бе сляп и бе водил с него задълбочени разговори насаме. Тори не знаеше за какво си бяха говорили и дори не се интересуваше. Смяташе, че това е нещо лично между нейния съпруг и отец Ромеро и ако Джейкъб искаше тя да научи какво са обсъждали, щеше да я информира. Сега отец Ромеро рече:

— Кажи на Джейкъб, че скоро пак ще дойда да го видя и че се радвам да чуя добрата новина. Някой ден, преди съвсем да остане, се надявам да го видя с теб в църквата.

Единственият неприятен момент за Тори настъпи, когато Стан Едуардс се приближи до тях. Той взе ръката на Кармен и я вдигна с галантен жест, от който Тори настръхна. Кармен изглеждаше доста разтревожена, че той си позволява подобно нещо насред църквата пред толкова много хора. Едуардс учтиво се поинтересува за здравето на Джейк и измънка някакво подходящо възклищие, преди да попита Кармен дали може да я придружи до дома ѝ.

— С дъщеря ми имаме други планове, господин Едуардс — отблъсна го предпазливо Кармен.

Едуардс се намръщи, но прие отказа ѝ с привидна учтивост.

— Може би друг път — отвърна той, после бавно се отдалечи и заговори с други свои приятели.

Обаче Тори забеляза, че продължава да поглежда към тях, сякаш искаше да се увери, че още са там. И докато го гледаше с крайчеца на окото си, тя забеляза начина, по който бе застанал. Също както в деня, когато бе говорила с него в ранчото — с ръце на кръста, а краищата на сакото му се разтваряха леко.

Изведнъж се досети! Представи си го как стои в коридора на „Лейзи Бий“. Сега, в църквата, той не носеше никакво оръжие; но онзи ден, застанал в същата поза, той бе въоръжен. Беше видяла пистолета съвсем ясно под разтвореното сако. Оттогава често се питаше какво ли толкова я бе обезпокоило. Сега вече знаеше! Пистолетът, който Едуардс носеше, беше на Рой! Това беше пистолетът с онази необикновена седефена дръжка, който бащата на Джейк така много ценеше! Тя дори си припомни, че е видяла инициалите на Рой, гравирани върху дръжката. Просто тогава не беше обърнала внимание, но информацията се бе запечатала в подсъзнанието ѝ. Сега направо ѝ прилоша, като осъзна значението на този факт. Едуардс беше убиецът на Рой! Той бе човекът, предизвикал пожара, който едва не причини смъртта на майка ѝ! И сега имаше нахалството да идва и да души из ранчото и пред очите на всички да ухажва вдовицата на мъжа, когото беше убил!

При това потресаващо откритие Тори се ококри от страх. Няколко секунди тя остана втренчена с безмълвен ужас в него. После

погледът ѝ се плъзна от кръста към лицето му и видя, че той също я гледа. Очите му святкаха от злоба — беше прочел мислите ѝ.

„Той знае! — помисли тя уплашено и се опита да сподави вика на изненада. — Той знае, че съм разбрала какво е направил!“

Кармен чу възклицието на Тори и се обърна да я попита какво става. Едуардс продължаваше да ги гледа. Тори изпадна в паника. Сграбчи ръката на майка си и я задърпа към вратата.

— Хайде, мамо! Побързай!

— Дъще, какво, за бога, ти става? — попита Кармен, докато Тори я влачеше след себе си.

— Нямам време да ти обяснявам! Имай ми доверие, мамо! Ние сме в голяма беда! Трябва да се върнем вкъщи при Джейкъб!

Добраха се до вратата. Тори трескаво затърси с поглед работниците, които трябваше да ги придружат до ранчото. Те не бяха там! О, божичко, къде ли бяха, тъкмо сега, когато най-много се нуждаеше от тях?

Огледа двора на църквата и очите ѝ се спряха върху две съмнителни личности, които се спотайваха под близкото дърво. И двамата бяха въоръжени, физиономиите им бяха зли. Гледаха право към отворените врати на църквата. Забелязаха я почти в същия миг, в който и тя ги видя. Тори разбра, че причакват именно нея.

— Мили Боже! — възклика тя задъхано. — Какво ще правим сега?

— Тория! Не споменавай името Господне напразно! — упрекна я Кармен.

— Мамо, имай ми доверие. Аз се моля съвсем истински! — Тори помъкна майка си обратно. Двете забързаха в противоположната на Едуардс посока, за да избегнат срещата с него, а той вече си проправяше път през навалицата в предверието на църквата. Тори дръпна майка си и леко приведени те се опитаха да се скрият в тълпата.

Изведнъж Тори зърна две монахини. Дали да ги помоли за помощ? Дали да рискува да ги въвлече в това опасно и коварно дело? Или пък да не го прави? Хората напускаха църквата и тълпата оредяваше.

— Сестра Тереза! — прошепна Тори.

Жената се огледа и сви вежди, като видя как Тори се бе снишила с ужасно уплашен вид. Кармен също се държеше странно. После Тори постави пръст на устните си, за да я накара да мълчи и ѝ направи знак да се приближи. Щом като Виктория беше така потайна, сестра Тереза разбра, че трябва да внимава да не събуди подозрения у никого. Затова тя се отправи със съвсем небрежна походка към мястото, където се криеше Тори.

— Сестра Тереза, ние сме в опасност! Животът ни е застрашен! Можеш ли да ни помогнеш? — прошепна Тори като обезумяла.

Сестра Тереза се зачуди, че Кармен погледна дъщеря си недоумяващо, но не каза нищо. Виктория явно беше много уплашена и монахинята си спомни онзи случай, когато младата жена едва не изгуби живота си с препускащите коне.

— Какво мога да направя? — попита тихо тя.

— Пред църквата ни чакат едни мъже, които искат да ни сторят зло. Господин Едуардс е също замесен. Можеш ли да ни укриеш от тях, докато уведомим по никакъв начин съпруга ми?

При тези думи, Кармен ахна и се вторачи в Тори.

— Тория, сигурно грешиш! Господин Едуардс е бил гост в нашия дом!

— Мамо! — изсъска младата жена отчаяно. — Моля те! Знам какво говоря! Той е убил татко и сега откри, че съм разбрала за това!

Кармен се вкопчи в ръката ѝ, за да не падне, а лицето ѝ изведнъж пребледня.

— Сигурна ли си?

С очи, вперени в сестра Тереза и в очакване на отговора ѝ, Тори безмълвно кимна на майка си.

— Почакайте тук, сестро — рече Тереза, като несъзнателно се обърна към Тори както преди, сякаш все още принадлежеше към ордена. — Веднага се връщам.

— Побързай! — приглушено извика след нея Тори, като не сваляше очи от Тереза, която се приближи към другите сестри и им прошепна нещо. Монахините вкупом се отправиха към Тори и Кармен и ги заобиколиха.

— Хайде! Ще вървим бавно и ще влезем в предверието. Наведете се и не издавайте никакъв звук. Господин Едуардс изглежда

търси някого — по всяка вероятност вас двете, не искаме да разбере измамата ни.

Както бяха обзети от страх, им се стори, че се движат като охлюви и е минала цяла вечност, докато стигнат до предверието. Когато се озоваха там, една от сестрите затвори вратата, а други две веднага започнаха да свалят одеждите си.

— Ще се облечете като монахини — обясни Тереза, докато другите им подаваха монашеските дрехи. — Бих ви посъветвала да ги намъкнете отгоре, защото ако някой претърси църквата и намери дрехите ви ще се сети, че сте се преоблекли.

— А какво ще правят сестра Агата и сестра Мария? — сети се да попита Тори, докато бързо надяваше познатото й облекло. — Ако някой влезе и ги види да стоят тук само по долни дрехи, това също ще му се стори доста странно.

Тереза помагаше на Кармен да се облече. Тя сдържа смеха си и отвърна:

— Не се тревожи. В този момент сестра Сара вече взима дрехи за тях и ще ги пренесе под своите облекди. Просто сметнахме, че е по-наложително, да ви маскираме колкото може по-подходящо, без да губим ценно време.

— Благодаря ви, сестри — обърна се Тори към тях.

— Още недей да ни благодариш — отвърна Тереза със сериозен вид. — Сега ще трябва тайничко да ви преведем в манастира, а за да направим това, ще се наложи да минем покрай мъжете, които ви търсят. Трябва да сведете поглед надолу, сякаш се молите. Ще вървите между нас. Не искаме никой да види лицата ви.

На вратата се почука леко, от което Тори направо се ужаси. Кармен се разтрепери. Тереза отвори вратата и пропусна сестра Сара, сетне ги подкани да тръгват.

Тори се чувстваше особено и все пак почти естествено беше отново да се движи сред сестрите. Влезе в крак с тях и бързо си припомни думите на молитвата, която те заповтаряха в хор. До нея Кармен само отваряше уста и имитираше непознатите за нея слова, колкото да не бие на очи. Тори се напрегна, когато се изравниха с Едуардс, застанал точно край входа и побърза да извърне лице, щом той ги погледна.

В уплахата си Кармен се препъна, но веднага се съвзе. Именно в този момент, докато гледаше надолу, Тори забеляза една очебийна грешка в прибързаните им планове — черните обувки на Кармен се съчетаваха идеално с обувките на монахините, но жълтите пантофки на Тори се открояваха под монашеските одежди. С надеждата, че никой не е забелязал и че действията ѝ няма да изглеждат прекалено нелепи Тори приклекна, докато подгъвът на дрехата ѝ се повлече по земята и прикри обувките ѝ. Сестрите до нея и зад гърба ѝ разбраха, че нещо не е наред и веднага затвориха още по-плътно кръга около двете жени.

Продължиха спокойно и невъзмутимо, право под носовете на чакащите отвън мъже. Когато най-сетне достигнаха манастира, Тори си позволи за пръв път да си поеме дълбоко дъх. Кармен се отпусна облекчено. Беше твърде объркана и разстроена, за да иска някакви обяснения в този момент.

Игуменката ги посрещна пред портите на манастира. До ушите ѝ бе достигнала вестта за бедите им и тя дълбоко им съчувстваше.

— Хайде, сестри — предложи игуменката. — Да отидем в параклиса и да продължим да се молим там, в случай, че нахлуе някой неочекван посетител. — После се обърна към Кармен и Тори. — Отец Ромеро е изпратил един доверен човек да уведоми господин Бенър за вашето положение. Ще останете при нас, докато той пристигне.

— Не искам да излагам на опасност никого — побърза да възрази Тори. — Просто не знаех как да постъпя!

Игуменката отвърна спокойно и усмихнато:

— Днес Бог те е довел при нас, Виктория. Той умее да закриля своите чеда. Довери му се, скъпа. Той никога не греши.

Тори отново се сети за обувките си и разказа за тях на игуменката. Тя изслуша уплашена, но и развеселена, историята. После поклати глава.

— За разлика от него ние, смъртните, сме склонни да правим грешки — каза тя и накара една от сестрите да вземе обувките на Тори и да ги скрие, а след това да ѝ донесе по-подходящи.

Десетина минути след като влязоха в малкия параклис, те чуха някаква суматоха в коридора.

Изведнъж вратите се отвориха с тръсък и двама мъже нахълтаха вътре. Едуардс не беше с тях — вероятно предпочиташе никой в

манастира да не разбере, че и той е замесен. Без да продумат, двамата претърсиха помещението, но Тори и Кармен стояха с наведени глави и се молеха. Мъжете обходиха всяка редица от монахини, докато най-после се увериха, че жените, които търсят, не са там.

По време на това нашествие в тяхната неприкосновена обител, сестрите мълчаха и продължаваха молитвите си, сякаш не се бе случило нищо. Чак когато мъжете излизаха от параклиса, игуменката се обади:

— Господа, търсите ли нещо? Можем ли да ви помогнем?

По-високият я изгледа злобно.

— Продължавайте си молитвите, госпожо. Ще претърсим цялата сграда и после си отиваме. Стойте мирно, не ни прочете и никой няма да пострада. Ясно ли е?

Тя кимна и бързо им обърна гръб. Тори се възхити на спокойствието на тази жена пред подобно грубо държание и на почти царственото ѝ поведение в тази сложна ситуация.

Изминаха още няколко дълги, напрегнати минути, докато чуха как мъжете напускат сградата. Всички се успокоиха и свободно си поеха дъх. Пребледняла и разтреперана, Кармен се обърна към дъщеря си:

— Сега можеш да ми обясниш всичко — от самото начало, моля те.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Едуардс бягаше. Играта свърши и той много добре го знаеше. Когато неговите хора не успяха да намерят Тори и Кармен, той побърза да офейка. Сега, когато Бенърови бяха разбрали, че той стои зад всички нападения, животът му не струваше пукната пара. Джейк Бенър виждаше отново и в този момент Едуардс трябваше да стои по-далеч от обсега на оръжието му.

Независимо от пронизващото главоболие, Джейк отиде в манастира да прибере Тори и Кармен, като взе със себе си няколко от най-доверените си хора. Докато пристигнаха, Едуардс и двамата му главорези бяха изчезнали, така че Джейк не можа веднага да се разправи с тях.

Щом като се прибраха благополучно в „Лейзи Бий“, Тори направи всичко възможно да възпре разярения си съпруг да се втурне да ги преследва. Необходими бяха общите усилия на Тори, майка й и Джил, за да го убедят, че е по-разумно да изчака докато гневът му се уталожи, за да могат да съставят някакъв план. Щеше да е ужасно безразсъдно, ако Джейк препуснеше ядосан напосоки, особено като се има предвид, че Едуардс ще го очаква заедно с всичките си хора.

Джейк изчака завръщането на Блейк. Тогава те се затвориха в кабинета и обсъдиха как е най-добре да постъпят. Блейк го убеди да изчакат до вечерта.

— Ще заловим копелето в собствената му бърлога — каза той. — Остави ги да стоят нащрек цял ден. Нека се тормози и чака. Нека се поизпоти. А довечера, когато реши, че не сме хукнали след него, ще се промъкнем покрай стражите му и ще му устроим малка изненада.

Планът се хареса на Джейк, но той се замисли дали, ако се забавят, няма да изпуснат убиеца, когото толкова отдавна търсеха.

Наистина, бяха успели да се промъкнат тихомълком покрай пазачите в ранчото на Едуардс, но когато стигнаха до спалнята му, тя беше пуста. Чекмеджетата бяха празни, навсякъде бяха разхвърляни дрехи. Претърсиха цялата къща и установиха, че няма никого, освен

спящата икономка. Събудиха я и започнаха да я разпитват. Научиха, че Едуардс набързо събрал багажа си и заминал малко по-рано същия ден. Уплашената жена им сподели как господарят ѝ споменал, че отива на гости при дъщеря си в Източните щати. Доколкото знаела, той възнамерявал да хване влака.

И сега двамата препускаха в нощта към гарата, която се намираше на няколко километра южно от Санта Фе, към същото градче, където бяха откарали говедата да ги товарят на корабите. Нямаше никакви нощи влакове в източна посока, а в града имаше само един хотел, така че, ако Едуардс беше там, щяха да го открият лесно.

Наблизаваше три часът след полунощ, когато спряха запенените си коне край хотела. Не яздиха чак до самата сграда, защото не искаха никой да усети присъствието им. Безшумно, като призраци, те се промъкнаха в тъмнината и се приближиха до тъмния хотел. Ако имаха късмет, всички вътре трябваше да са дълбоко заспали.

Блейк се изкачи по задното стълбище и влезе през входа на втория етаж, а в това време Джейк се вмъкна на пръсти в пустото фоайе. В малкия хотел нямаше нощен администратор. Вместо това на рецепцията имаше звънец, който посетителите можеха да използват, ако трябваше да бъдат обслужени след полунощ, а съдържателят и жена му спяха в една стая в дъното на фоайето.

Джейк безшумно разгледа книгата за гости на хотела и откри номера на стаята му. Сърчи вежди пренебрежително и си помисли с погнуса: „Тъпият му кучи син, даже не е бил достатъчно съобразителен да използва друго име.“ Едуардс се беше записал като Стенли Едуардс — ясно като бял ден!

В отделението за писма, определено за тази стая, Джейк намери резервния ключ. Всичко се оказа така лесно. В такъв случай нямаше да се наложи да вдигат шум, за да влязат при Едуардс.

— Той е в дванайсета стая — прошепна Джейк, като срещна Блейк в тъмния коридор на горния етаж. Размаха ключа пред очите на приятеля си, а усмивката му би накарала и самият дявол да побегне панически.

Още преди Едуардс да усети, че става нещо нередно, те вече бяха в стаята му, застанали от двете страни на леглото. Хладният допир на

стоманеното дуло на пистолет, опрян право в тила му, бе първият сигнал за тревога.

— Кой е тук? — прошепна разтревожен Едуардс, а сърцето му бълскаше в гърдите.

— А ти как мислиш? — лениво произнесе Джейк. — Не си избягал нито достатъчно далеч, нито достатъчно бързо, Едуардс. Направо е смешно колко лесно те открихме.

— Не съм го извършил аз! — извика възбудено Едуардс. — Изобщо не ме интересуват твърденията на жена ти — не съм го направил!

— Е, хайде, да не би да съм те обвинил в нещо? — попита Джейк с такъв леден и привидно спокоен тон, че Едуардс целият настръхна и го побиха тръпки.

— Не можеш да докажеш нищо — извика паникьосан той и понечи да мушне ръка под възглавницата си.

Джейк дръпна ударника на своя колт. Звукът отекна в тишината на стаята.

— На твое място не бих помръднал — предупреждението му прозвуча зловещо. После се наведе и измъкна изпод възглавницата револвера на Рой със седефената дръжка. — Друго доказателство не ми трябва. Кажи си молитвата, Едуардс. След миг ще се изправиш пред твоя Създател.

— Недей, Джейк. Почакай само минутка — обади се Блейк тихо. Въпреки опряното в главата му оръжие, Едуардс рязко извърна стреснатото си лице и погледна Блейк. Чак сега осъзна, че с Джейк не са сами в стаята. Изненадата и ужасът му бяха очевидни.

— Имам да задам няколко въпроса и държа да получа отговора, преди да си размазал мозъка на това копеле по стената.

— Ставай, Едуардс! — заповяда Джейк. Човекът предпазливо се надигна. Дългата му бяла нощна риза се открояваше в мрака.

— Запали лампата, Блейк — предложи Джейк. — Тая работа ще ни отнеме време и ще е добре да се настаним по-удобно.

Докато Блейк палеше лампата, Джейк държеше оръжието си насочено право към разтреперания пленник. Избра си един стол и с дулото на пистолета даде знак на Едуардс да застане прав до масата.

— Ако някой случайно забележи светлината, искам само ти да се виждаш.

Блейк се настани на края на леглото.

— Да започваме процеса! — рече той саркастично.

— Процес? — задави се Едуардс. — Това не е никакъв процес!

Това си е чисто хладнокръвно убийство.

Джейк равнодушно сви широките си рамене и отвърна небрежно:

— Ти сигурно знаеш по-добре, Едуардс. А сега отговаряй — защо го направи?

— Какво съм направил? — изстена изплашено той.

— Да започнем от пожара, който уби татко. Само не ми казвай, че не си го причинил. Единственият начин да се сдобиеш с пистолета на Рой, е ако през оная нощ си бил в стаята му.

Едуардс го погледна. Отначало отказа да отговаря, докато Джейк насочи дулото на пистолета си между краката му.

— Знаеш ли какво, през тая прозрачна риза, дето си облякъл, мога да си избера, която си поискам част от тялото ти и да я улуча без проблем. Няма нужда да те убивам с първия изстрел. Всъщност, струва ми се, че ще е много забавно да погледам как ще се мъчиш.

— Хей, ако си намислил това, пусни му един куршум и заради мен — подигравателно подхвърли Блейк.

Едуардс пребледня и конвулсивно запрегъльща.

— Има и други хора в хотела — успя да изрече най-накрая. — Ще чуят изстрелите. Няма да ви се размине.

Самодоволна усмивка се разля по лицето на Джейк и той отбеляза:

— Но ти ще си мъртъв, преди да успеят да отметнат завивките. Хайде, говори!

— Исках „Лейзи Бий“ — призна най-сетне Едуардс.

— Защо?

— Заради земята, заради водата. Прибавено към моите имоти, ранчото щеше да стане едно от най-големите, най-богатите в Ню Мексико.

Джейк вдигна тъмните си вежди и започна да разсъждава гласно:

— Благодаря ти за прекрасната идея, Едуардс. Веднага щом умреш, ще трябва да се погрижа да придобия и твоите земи — и без това граничат с „Лейзи Бий“.

— Като увиснеш на въжето, няма да ти трябва нито моята, ни твоята земя — напомни му Едуардс в пристъп на смелост.

— Но аз не възнамерявам да се оставям да ме хванат — очите на Джейк съвсем святкаха от злоба. — Май всичките неприятности и опити да ме убиеш са били със същата цел — да заграбиш „Лейзи Бий“, нали?

Едуардс нервно кимна.

— Преди не проявяваше голям интерес към ранчото и затова се надявах, че с допълнително „насърчение“ ще те накарам да го напуснеш отново.

— Но си ме преценил неправилно, Едуардс. Каквото и да опитваше, само затвърждаваше решимостта ми да остана, особено след като се уверих, че татко е бил убит. А какво ще кажеш за Тори? — продължи Джейк. — Тя бе невинната жертва в цялата тая работа. Защо бяха всички тия нападения срещу нея?

Едуардс се поколеба, но един заплашителен поглед от страна на Джейк го накара да отговори:

— Отначало само мислех да я поуплаша, да я накарам да се върне в онъя манастир. Тя се превърна в проблем чак когато научих, че ще имате дете. То можеше да наследи ранчото, нали разбираш? Изведнъж се оказа, че прекалено много хора чакат да наследят земята, която исках за себе си. В началото си мислех, че всичко ще е толкова просто. При пожара се отървах от Рой, освен това мислех, че дори и да останеше жива Кармен, ще мога да я убедя да ми продаде имота.

— Или да се омъжи за теб — подсказа му Джейк. — Но после се върнах и провалих всичките ти планове. Колко жалко, Едуардс. Разбира се, ти си имаше шпиони, които работеха за теб в ранчото през цялото време — иначе отдавна да сме те хванали. Трябаше да си плюеш на петите още, когато Ред не успя да убие Блейк и мен, а после и Тори. Самата мисъл за Тори, останала съвсем сама в ръцете на онова похотливо изчадие, още повече разпали гнева на Джейк. — Вече няма да представляваш никаква заплаха за семейството ми, Едуардс. И едвали ще е трудно да се справя с твоите наемници, след като няма да те има да им плащаши за мръсната работа.

Докато разговаряха, Джейк бе спуснал обратно ударника на колта, но сега пак го вдигна. При този звук Едуардс трепна. Обзет от паника, се извърна, чудейки се накъде да побегне, но нямаше изход! Докато се обръщаше, неволно повдигна ръката си, дългият ръкав на ризата му закачи газената лампа, тя се преобърна и платът веднага се

запали. Преди някой от тях да успее да реагира, лампата се изтърколи на пода, газта се разплиска по масата, по земята и заля Едуардс от глава до пети.

Само след секунди, той се превърна в жив факел. Отчаяните му викове накараха Джейк да трепне, противно на волята си. Дори когато се пресегна за каната с вода на бюрото и инстинктивно понечи да потуши огъня, той се опита да си внущи, че именно така Едуардс беше убил Рой. Това беше най-справедливата присъда — Едуардс бе наказан от същата участ, сполетяла Рой. Той грабна каната, а Едуардс залитна слепешката и полетя през прозореца, като разби стъклото и падна върху каменната настилка на вътрешния двор. Писъците му секнаха.

Двамата приятели се втурнаха към прозореца. Тялото на Едуардс лежеше на двора. Беше неестествено извито и все още обгърнато в пламъци; тъмно петно кръв обагряше сивкавите камъни под главата му. Докато гледаха надолу, чуха как гостите на хотела излизат в коридора, събудени от виковете на Едуардс.

Блейк задърпа Джейк за ръката и го отмести от счупения прозорец.

— Хайде, братче. Трябва да се махаме оттук, ако не искаш да ни обвинят за това. Лично аз обичам живота!

Докато говореше, той взе каната от ръцете на Джейк и плисна водата върху разгарящия се огън. С едно одеяло бързо потуши пламъците. Не искаха да ги заловят в стаята на Едуардс или някъде покрай хотела; но също така не желаеха да бъдат отговорни за смъртта на невинните хора отседнали в странноприемницата; нито пък искаха да оставят единственото средство за препитание на собственика да изгори до основи.

С шапки съмъкнати върху лицата им, двамата изтичаха в коридора и се спуснаха надолу по задните стълби. Макар че гостите се бяха събудили, приятелите не срещнаха никого по пътя си. Повечето от посетителите все още зяпаха от прозорците и се чудеха какво ли се е случило. Никой не забеляза двамата мъже, които бързо се отдалечаваха. Като се криеха в сенките, приятелите се отправиха към конете си.

Два дни по-късно седмичникът „Санта Фе“ помести историята за смъртта на Стан Едуардс. Изглежда, че някак си подпалил хотелската си стая и докато се опитвал да угаси пламъците, самият той пламнал.

Отчаян и обезумял, бедният човек скочил през прозореца, или паднал, без да иска и разбил черепа си във вътрешния двор. Умрял преди някой да успее да стигне да смазаното му горящо тяло. Останките му, се отбелязваше във вестникарското съобщение, щели да бъдат натоварени на кораб и откарани на Изток за погребението му. Дъщеря му, единствената жива сродница, била известена за смъртта и сега подготвяла последното му изпращане.

Кармен прочете съобщението с мрачно изражение. Тори знаеше, че майка й е разстроена и се опита да я успокои.

— Искрено съжалявам, мамо. Знам, че покрай всичките му посещения и цялото време, което прекарвахте заедно, беше започнала малко да го харесваш.

Кармен поклати отрицателно глава.

— Не, Тория, изобщо не е вярно. Е, признавам, приятно ми бе, че ме навестяваше, докато оздравявах и не можех да излизам от къщата. Имаше с кого да си говоря и да прекарам забавно няколко часа, но аз съвсем не го харесвах по онзи начин, по който ти предполагаш. Ако е имало нещо, то беше само съчувствие към човека, който живее сам-самичък без жена и деца да разведрояват дните му.

— Значи не скърбиш за него? — попита Тори с надеждата, че майка й казва истината и не се опитва да скрие някакви по-дълбоки чувства, само и само останалите да се чувстват по-добре.

— Скърбя за душата му — каза тъжно Кармен. — Заради лошите си дела той вечно ще гори в ада. Съжалявам го заради извратеното му съзнание, което ни причини толкова мъки и загуби. Но нека Бог ми прости — изпитвам облекчение и покой, задето убиецът на Рой е застигнат от Божията справедливост. Както и двамата знаете, не беше лесно човек да разбере Рой. Нито пък беше лесно да се живее с него. Той имаше много недостатъци, но под грубоватата му външност се криеше златно сърце. Не заслужаваше да умре по такъв начин.

— Радвам се, че не страдаш заради смъртта на Едуардс, мамичко — обади се Джейк и се наведе да я целуне по бузата. — Съжалявам само, че трябваше да мине толкова време, докато го хванем. Подозирах, че е убил Рой, но нямаше как да го докажа, а междувременно той те мамеше и те караше да си мислиш, че те харесва.

Устните на Кармен се извиха в загадъчна усмивка.

— Не се притеснявайте чак толкова. Никога не бих могла да обикна този човек, независимо дали бе невинен или не — тъмните ѝ очи придобиха закачлив блясък, когато добави: — Предполагам, че сте били много заети да забележите, но аз си имам друг обожател, който много повече ми допада.

Всички зяпнаха от учудване и извикаха в хор:

— Кой е той!

Кармен се разсмя при вида на смаяните им лица и съобщи самодоволно:

— Оуен Грийн. Той вече ме попита дали имам нещо против, ако се оженим, щом изтече периодът на траур.

— Доктор Грийн? — възклика Джейк, после се изкикоти. — Ах, този хитър дърт козел! Знаех си аз! Все ми се струваше, че когато бяхме на легло с Блейк, той ни посещаваше по-честичко, отколкото бе необходимо!

— Джейкъб Бенър! Бих искала да знаеш, че Оуен е само три години по-стар от мен и се обиждам, когато го наричаш „дърт“!

— Значи ли това, че е „млад козел“? — подразни я той и вдигна вежди. Развеселеният му поглед се премести към Тори. — Май ще трябва да държим под око тия двамата, иначе като нищо може да се сдобием с някоя сестричка или братче, по-малко дори от собственото ни дете. Е, това вече ще накара всички в Санта Фе да се изправят на нокти.

— Добре де, смей се колкото си искаш — отвърна Кармен със спокойна усмивка. Накрая може да се наложи да си вземеш думите обратно.

Тори и Джейк безмълвно се спогледаха.

Смъртта на Едуардс сложи край на проблемите в „Лейзи Бий“. Със смесени чувства Меган приготви багажа си и се приготви за завръщане в Тусон.

— Нямам търпение да се прибера вкъщи — призна тя на Тори, — но от друга страна всички ще ми липсвате ужасно. Иска ми се да живеем по-наблизо. Ти си една изключителна приятелка, Тори.

Тори ѝ отвърна развлнувано:

— И на мен ще ми липсваш. Толкова беше хубаво да има край мен жена, която също чака дете, с която да разговарям за тия неща и да споделям чувствата си. Би било прекрасно, ако можехме да отгледаме

бебетата си заедно, да ги гледаме как растат и се сприятеливат. А на мама много ще ѝ липсва Алита. Ние всички обожаваме това дете!

— Обещай, че ще ми пишеш често и че ще ме уведомиш, когато бебето се роди. Умирам от любопитство да разбера дали ще е момче или момиче — каза Меган.

— О, със сигурност ще е момче и ще се назова Бретън — уверено заяви Тори. — Разбира се, ние ще го наричаме БRET.

Меган се засмя и погледна приятелката си недоумяващо.

— Какво искаш да кажеш? Откъде знаеш, че ще родиш момче? Откъде, Тори? Ако имаш някоя магическа кристална топка, защо не ми я дадеш, та да я използвам и аз?

— Нямам никаква магическа кристална топка — призна Тори, — а нещо, което върши същата работа. Мадам Лавю, старата жрица, която ми даде талисмана, предрече, че детето ми ще бъде момче. Даже ми каза как ще го кръстим.

Меган широко отвори очи и попита скептично:

— И ти ѝ повярва?

Тори кимна, без изобщо да се смути от очевидното недоверие на приятелката си.

— Защо не? В края на краищата, тя излезе права за талисмана. Той наистина спаси живота ми.

— Не се и съмнявам — отвърна Меган. — Няма спор, той наистина уплаши Ред до смърт! Но въпреки всичко, Тори, не бих искала чак толкова много да имаш момче. Може ужасно да се разочароваш.

— О, съвсем не мисля така — отвърна Тори и постави ръка върху леко издутото си коремче.

Меган вдигна рамене.

— Добре де, аз само исках да ти кажа. Въпреки това, пиши ми, когато бебето се роди.

— Обещавам, но и ти трябва да обещаеш същото.

Меган се съгласи и любопитно попита:

— Още ли носиш тоя странен талисман?

Тори кимна, а приятелката ѝ продължи:

— След като Едуардс вече не представлява заплаха, не мислиш ли, че ще трябва да свалиш талисмана? Да не смяташ да го носиш до края на живота си, та да те предпазва от злото.

Тори се поколеба, после се опита да обясни:

— Знам, че опасността от страна на Едуардс е преминала, но мадам Лавю ми обясни, че сама ще разбера кога да го махна. Досега още не съм усетила момента. Някак си съм по-спокойна, когато го нося. Не мога да ти го обясня по-добре — тя смутено сви рамене. — Може бе просто се страхувам, че нещо ще се случи по време на раждането... Знам само, че искам да го понося още малко.

— Блейк, знам, че останахте по-дълго, отколкото възnamерявахте, и на всичкото отгоре те раниха, но много съжалявам, че си тръгвате. Ти си ми като брат. Малко хора разбират какво значи да се опиташ да зарежеш гангстерския занаят и да започнеш нормален живот с жена и семейство. Само човек, който го е преживял, знае колко е трудно.

Блейк поклати глава.

— Така е. Действително, това има и някои неприятни страни. Рино е едно от доказателствата. Но изобщо не смяtam, че е имал нещо общо с цялата история около Едуардс.

— И аз — призна Джейк. — Рино просто случайно се оказа тук по същото време.

— Пиши ми от време на време, за да знам как вървят нещата — каза Блейк и протегна ръка към Джейк. — И освен това знай, че винаги си добре дошъл у нас.

— Ти също — двамата мъже си стиснаха ръцете и се потупаха по гърбовете. — Благодаря ти, че остана, Блейк, че се погрижи за ранчото, докато ни нямаше, че придружаваше Тори, и особено за това, че ме откара при доктор Грийн. Спаси ми живота и вечно ще ти бъда благодарен.

Блейк се засмя.

— Не изглеждаше много въодушевен, когато ден след ден се скапвахме в онази спалня.

Джейк се ухили.

— Та ти хъркаш като заклан! Как можеше да очакваш, че ще бъда весел през деня, след като почти не мигвах от шума, който вдигаше нощем. Съчувствах на Меган. Как ли те търпи всяка нощ?

— Предполагам, че и тя ми приглася в хъркането, та не го забелязва — пошегува се Блейк. — Но да не си го споменал пред нея.

Тя, знаеш, е много чувствителна в това отношение и никога не си признава, че хърка. Разгневява се като оса, когато ѝ го кажа.

Двете семейства — Бенър и Монтгомъри — се събраха в sala, за да се сбогуват. Просълзени, всички се целуваха и прегръщаха. Най-накрая пътните чанти бяха натоварени в каруцата. Настъпи моментът на раздялата. Джил щеше да откара семейство Монтгомъри до гарата.

— И се пазете — казаха Блейк и Меган, докато Джейк и Тори ги изпращаха до колата.

— Приятно пътуване и да стигнете благополучно.

Монтгомъри се качиха в колата и се отправиха по алеята към главния път за Санта Фе, а Джейк и Тори стояха, хванати под ръка, и им махаха за сбогом. В този момент се разнесоха първите изстрели. Джейк беше така изненадан, че за момент не можа да реагира. После повлече Тори към къщата, като я прикриваше с тялото си. В същото време извади пистолета си и започна да стреля. Куршумите свистяха покрай главите им и се забиваха в къщата, докато двамата тичаха към вратата.

Блейк избута Меган, Алита и Джозефа от каруцата и ги прикри с тялото си. Джил обърна конете. Каруцата се наклони и се понесе обратно по алеята.

Меган пищеше изпод мъжа си.

— Разкарай се от мен, непохватен глупчо такъв! По дяволите, Блейк, дай ми пистолет!

Успяха да се доберат до къщата. Тори отвори задната врата и грабна Алита от ръцете на Меган. Под непрекъснатия обстрел всички нахлуха в кухнята. Чуваше се как прозорците из цялата къща се тресат. Джил и още един работник охраняваха това крило, затова Блейк и жените почти пълзешком се добраха до sala и се присъединиха към Джейк и Кармен. Двамата приятели се спогледаха с недоумение.

— Какво, за бога, става сега? — възкликна Джейк.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Град от куршуми се изсипа отново върху къщата.

— Бенър! Излез да се срещнем очи в очи!

Блейк се намръщи и улови погледа на Джейк.

— Този глас ми е непознат. Имаш ли някаква представа кому принадлежи? — попита той тихо.

Джейк кимна мрачно, а златистокаявите му очи святкаха от гняв.

— Това, приятелю, е човекът, когото преследвам от седем години насам. Той е единственият от убийците на Керълайн, когото не успях да очистя.

Джейк чу как зад гърба му Тори възклика. Обърна се и видя как е втренчила в него огромните си очи.

— Джейкъб? Какво прави той тук?

— Сигурно е разbral, че го търся, и е решил да нанесе пръв удара — предположи Джейк.

— Бенър! Чуваш ли ме? — отново се чу гласът.

— Роуан, ти ли си? — изкреща в отговор Джейк.

Другият отвърна със зловещ глас:

— Да, Бенър! Изненадан си, че съм тук, нали? Май този път си разменихме ролите, а? Има едно нещо, дето го мразя най-много. И знаеш ли какво е то — все да се обръщам и да поглеждам през рамо. Това малко ме изнервя, чат ли си?

Джейк се изсмя — вледеняващ смях, който проехтя във въздуха.

— Колко мило от твоя страна, че mi спестяваш труда да те търся, Роуан. Даже няма да се налага да напускам собствения си имот, за да те убия.

— Да не смяташ цял ден да седим тук и да си приказваме, Бенър? Ние с момчетата имаме по-интересни занимания. Хайде, стига си се крил зад фустата на жена си, ами по-добре излез. Нали от толкова време чакаш да се изправиш срещу мен.

— Светът е пълен с глупаци, Роуан, но аз не съм един от тях — отвърна Джейк.

— Е, това поне изяснява кой и какво стои насреща ни — намеси се Блейк и посочи с глава към кабинета. — Джил и Сам ще прикриват задната част на къщата, ние с Меган отиваме откъм южната страна.

Джейк кимна:

— Добре. Не мога да оставя тия изчадия да ни нападнат. Не знаем колцина са отвън.

— Мисля, че са най-много десет души — Блейк намигна на Меган. — Хайде, скъпа, чака ни хубавичка работа, нали?

Усмивка се разля по лицето на Джейк, когато си спомни как Меган и Блейк бяха отблъснали петима главорези в планинската колиба.

— Май ще е по-добре да ѝ дадем един тиган — предложи Джейк шеговито.

— Какво означава всичко това? — запита Тори. За втори път вече го споменаваха, а тя все още нищо не разбираше.

— Подсети ме дати разкажа някой друг път — отговори Меган. — Засега ти стига да знаеш, че с един железен тиган мога да направя много повече, отколкото някои мъже успяват да свършат с пистолети.

— Тори, мамо, вие вървете с Блейк и вземете пушки от шкафа в кабинета. И на връщане донесете достатъчно патрони — нареди напрегнато Джейк, когато стрелбата започна наново. — Ние тримата ще прикриваме предната част на къщата. О, измъкнете Ана изпод леглото — сигурно се е скрила там. Тя и Роза могат да зареждат пушките.

Докато другите бързо заемаха позиция, Джейк отвърна на огъня. Битката сериозно се разгаряше. Той чу няколко изстрела откъм обора и се усмихна злорадо. Беше сигурен, че работниците му ще се справят с нападателите откъм онзи край. Доколкото можеше да прецени по звука, те бяха въоръжени и се бяха разположили в и около обора. Той, Блейк и жените поне не бяха сами!

За Тори това беше повторение на нощта, когато с Меган се бориха с всички сили да отблъснат нападението на „индианците“. С малки изключения, разбира се, защото сега съпрузите им бяха до тях, за което бе благодарна. Но докато се прицелваше с пушката си през прозореца и стреляше отново и отново, ѝ се искаше това нападение

също да бе станало през ноцта. Естествено, сега виждаше врага по-добре, но също така съзираше нанесените от нея поражения и предпочиташе да не узнае нищо за тях.

Колкото и опасно да бе положението, колкото и неточно да се целеше, тя все пак се опитваше да стреля колкото да рани мъжете отсреща. Не искаше да отнема още един живот, ако можеше да го избегне. След смъртта на Ред смяташе, че не би могла да понесе още един грех. Веднага ѝ дойде наум старата поговорка: „Неведението е блаженство“ и в този момент изцяло бе съгласна с нея.

В действителност сражението трая около петнадесет минути, макар че, докато куршумите свиреха около ушите им, битката им се стори безкрайна. Изведенъж стрелбата секна. Проехтя кряськ и Тори разпозна гласа на Сам, който се провикна тържествуващо:

— Шефе! Хванахме ги натясно! Май искат да се предадат!

Не се чуха повече никакви изстрели, които да опровергаят думите му. Джейк и Тори си размениха широки усмивки и двамата излязоха от къщата. Зад тях, все още с оръжие в ръка, вървяха Блейк и Меган. Откриха малката обезоръжена група бандити, обградени от работниците на Джейк, които зорко ги пазеха. Най-малко петима от главорезите бяха ранени, а един лежеше мъртъв в страни.

— Какво ще наредиш да ги правим, шефе? — попита Сам, докато горделиво се пъчеше, доволен, че е помогнал да заловят тези мъже.

— Отведи ги в обора и ги вържи здраво — заповядва Джейк. — Не искам да избягат, след като всички свършихте такава хубава работа.

Той огледа преданите си работници. Очите му, блеснали от задоволство, говореха колко високо оценява помощта им. Когато мъжете започнаха да блъскат пленниците към обора, Джейк сърчи чело.

— Чакайте малко! Къде е Роуан?

В този миг нещо сякаш полази по врата на Тори и я накара да се обърне и да погледне назад. Очите ѝ се разшириха от страх! Извад едно дърво се показа човек с изкривено от злоба лице. Държеше пистолет, насочен право към гърдите на Джейк! Пръстът му вече натискаше спусъка!

Тревожният ѝ вик накара всички да подскочат, но бе твърде късно. Джейк се обърна точно когато Тори се хвърли пред него.

Изстрелът прогърмя миг след като той усети как тялото ѝ конвулсивно се разтърси. Бе простреляна!

Слисан, Джейк успя да я хване точно когато се свлече върху него. Чу втори изстрел и несвързано си помисли, че Блейк е стрелял по Роуан, който изкрештя и изпусна оръжието си, но не падна. Побеснял от яд, със замъглен поглед, Джейк вдигна пистолета си. С едната ръка притискаше Тори към себе си, а кръвта ѝ обагряше ризата му. С другата ръка той насочи своя колт към Роуан, после присви пламнали от омраза очи и се прицели.

Тори се размърда и простена, сетне отвори очи и прошепна прегракнало:

— Недей! — Сълзи се стичаха по бледите ѝ бузи. — Не го убивай, Джейкъб!

Думите ѝ го пронизаха и разкъсаха сърцето му. Той разчиташе, че Блейк и останалите ще се справят с убиеца, и затова само притисна дребничкото ѝ тяло в обятията си. Тори стенеше; за миг затвори очи, като че ли се опита да се пребори с болката. Лицето на Джейк се изкриви от мъка.

— Тори! Не умирай! — прокънтя изтерзаният му вопъл. — Моля те, не умирай! Не мога да го понеса! Моля те!

С голямо усилие тя вдигна ръка и го погали по бузата, докато той я носеше към къщата. Погледът ѝ отново срещна неговия.

— Всичко ще бъде наред, Джейкъб — въздъхна тя. После ръката ѝ се отпусна върху гърдите му, клепачите ѝ се затвориха, всичко се завъртя и тя потъна в мъгла.

Джейк беше като обезумял. Седеше до Тори и отказваше да се отдели от нея, докато Кармен и Меган превързваха раната ѝ. Бяха изпратили един ездач да доведе доктор Грийн от Санта Фе. През две минути Джейк изтичаше към прозореца да види дали вече не са дошли, макар и Блейк да го уверяваше, че е твърде рано и обещаваше да го уведоми за пристигането им.

Джейк разбираше, че се държи безразсъдно, но не можеше да се овладее. Тори, неговата любима съпруга, бе простреляна! Кръвта ѝ покриваше предницата на ризата му! Лицето ѝ беше така бледо, докато я внасяше в къщата! А сега тя лежеше безмълвно — едва ли не спокойно, — докато Кармен разрязваше окървавената ѝ рокля и лекичко смъкваше плата, за да открие раната. Обикновено не му

прилошаваше, но този път стомахът му се преобръна при вида на зейналата рана на рамото на Тори. Нейната болка се превърна и в негова; идваше му да вие от мъка. Това беше неговата любима; неговият живот изтичаше тук! Ако я загубеше, нямаше смисъл да остава жив.

Разтреперан, той извърна очи, когато Кармен взе навлажнената кърпа от ръцете на Меган и внимателно започна да почиства раната, а после я превърза, за да спре кървенето, докато доктор Грийн пристигне и извади куршума. Никога преди Джейк не бе изпитвал толкова силна болка заради друг човек; никога не бе преживявал такъв вледеняващ ужас, нито пък се бе чувствал така безкрайно безпомощен. Тя може би умира! Защо докторът се бави толкова? Не разбира ли, че всяка секунда закъснение може да струва живота на Тори?

Джейк ту крачеше нервно, ту неспокойно заставаше край леглото. Копнееше Тори да се пребори за своя живот и за живота на детето им. От една страна, му се искаше тя да се съвземе, ако не за друго, то поне да се увери, че това е възможно; но, от друга страна, се надяваше да остане в безсъзнание, за да си спести мъките, които идват след това. И през цялото време не преставаше да се моли, както никога преди.

Най-сетне, когато Джейк вече мислеше, че не би изтърпял нито миг повече да гледа страданията на жена си, докторът пристигна. Той незабавно изведе Джейк от стаята. Последният се възпротиви, но докторът не отстъпи и с помощта на Меган го изведоха навън, за да може лекарят да се погрижи за пациентката си. За Джейк това беше един нов ад — да чака пред вратата на спалнята и да не знае какво става там. Сновеше насам-натам, ругаеше, молеше се. Когато и Кармен бе изгонена от стаята и само Роза и докторът останаха да се грижат за Тори, той се нахвърли върху нея като див звяр и я обсипа с въпроси. Накрая Блейк и Меган го накараха да седне в sala и да спре да тормози горката жена, която и без друго не можеше да му отговори.

— Извинявай, мамичко — промърмори той и прекара разтрепераните си пръсти през тъмната си коса. — Просто ме е страх, ужасно ме е страх.

Кармен безмълвно поклати глава и обърна тревожен поглед към коридора.

Блейк пъхна чаша уиски в ръцете на Джейк.

— Изпий го — заповяда той. — Ще ти помогне да се успокоиш.

Час по-късно те все още чакаха. Докторът влезе в стаята. Изглеждаше зашеметен.

Джейк си помисли най-лошото, изпъшка и отмества глава назад в болезнена агония.

— Тя е мъртва, нали? — попита той с треперещи устни и стиснати очи, за да спре сълзите си.

— Не! — отвърна докторът с приглушен глас. — Не, тя ще се оправи!

Кармен нададе радостен вик — една прочувствена благодарствена молитва към Бога. Меган сграбчи Блейк за ръката и забравила добрите обноски, се разкрештя от възторг, Блейк широко се усмихна, а Джейк седеше слизан и не смееше да повярва на добрата вест. После извика от радост, скочи от стола и се втурна към коридора. Доктор Грийн го хвана за ръкава и го задържа.

— Чакай, Джейк. Тя сега почива, а аз трябва да поговоря с теб, преди да я видиш. Тук става нещо странно и се надявам някой да ми го обясни.

— Какво да обясни, докторе? — попита Джейк, нетърпелив да отиде при жена си. — Тя беше пристреляна!

Докторът поклати глава и отведе Джейк до стола му.

— Седни — подкаши го той. — Има още нещо.

Джейк пребледня.

— Бебето? — прошепна уплашено той. — Тя ще изгуби бебето?

Докторът поклати глава отрицателно:

— И тя, и бебето ще са добре, доколкото мога да преценя. Тори не изглежда много разстроена. Странното е, че няма отвор от другата страна на раната и че никой от вас не е изваждал никакъв курсум. Но аз, дявол го взел, изобщо не мога да го намеря!

— Докторе — рече Меган развълнувано, а в гласа ѝ се отразяваше страхът на всички, — трябва да го намерите! Не можете просто така да го оставите в тялото ѝ! Тя ще умре!

— Но вие не разбирате — отвърна той озадачено, — вече сондирах раната; прегледах я — курсумът просто го няма! Изчезнал е!

Джейк се опита да схване какво говори докторът и поклати глава:

— Не може да бъде!

— Появрайте ми, няма никакъв куршум в раната и което е още по-необяснимо — тя вече напълно престана да кърви. Подобно нещо не съм наблюдавал през цялата си лекарска практика!

Четири чифта смяяни очи се впериха въпросително в него.

— Не ви се сърдя, задето ме смяташе за побъркан — неуверено се засмя той. — Може и така да е, но ви казвам онова, което току-що видях. Кървенето беше спряло още преди да свали превръзката. Никаква кръв не избликна през цялото време, докато търсех куршума. Казвам ви, това е най-мистериозното нещо, което съм виждал! А пък Тори! — продължи той изумен. — Какво да ви кажа? Виждал съм възрастни мъже с по-малко смелост и сила на духа! Трябваше доста да се потрудя, докато я убедя да остане в леглото! Държи се така, сякаш си е убога крака, а не е ранена от куршум! Не е изпаднала в шок, няма температура и дори твърди, че болката не е толкова силна. На всичкото отгоре, иска да яде — разправя, че била пропуснала обяд и сега е гладна като вълк. Нищо не разбирам.

Последва мълчание. Възгласът на Меган отекна в тишината:

— Талисманът! — възклика тя с широко отворени очи. — Това е заради талисмана!

Всички погледи се обърнаха към нея. По лицата на присъстващите бе изписана изненада. Горкият доктор Грийн изглеждаше по-объркан от всяко. Долната челюст на Джейк провисна и известно време той остана със зяпнала уста, докато най-накрая се окопити и я затвори отново.

— Меган — поде той скептично, но в тона му имаше известно съмнение, а също и удивление.

— Сигурно е така, Джейк! — настоя Меган. — Какво друго би могло да бъде?

— Какъв талисман? — попита доктор Грийн, напълно объркан.

— Някой би ли ми обяснил за какво, по дяволите, говорите?

Джейк оставил обясненията на другите, защото в този момент Роза влезе в стаята.

— Синьор Джейкъб, сеньора Тори ви вика. Страхувам се, че ако не отидете веднага, тя ще се опита да стане от леглото, за да дойде при вас.

Джейк се втурна при жена си. Когато влезе в спалнята, тя седеше подпряна на възглавниците.

— О, Тори! — въздъхна младият мъж, а очите му поглъщаха блясъка и великолепието на красотата ѝ. Разбираше, че за малко не я бе изгубил. Обгърна я нежно с ръце, а огромното му тяло се разтърси от ридания. — О, мили боже! Толкова ме беше страх, любима! Толкова се страхувах, че ще те загубя. Ти си моят живот, Тори! Ти си въздухът, който дишам!

Със здравата си ръка Тори погали тъмната му коса, а очите ѝ искряха от любов.

— Добре съм, Джейкъб. Наистина. Нищо няма да ми се случи — поне не преди да се роди нашият син.

— Бих искал и аз да вярвам в това — каза той колебливо. — Меган е убедена, че талисманът е спасил живота ти.

— Аз също — призна усмихната Тори. Когато Джейк понечи да ѝ възрази, тя само поклати глава и промълви: — Джейкъб, има неща, които просто не могат да се обяснят. Това е едно от тях. Понякога трябва да повярваш, без да си задаваш въпроса „зашо?“ — Искаше да го помоли за нещо, въпреки че бе сигурна, че Джейк няма лесно да я разбере. — Джейкъб, искам да ми обещаеш, че няма да убиеш мъжа, който стреля по мен. Не искам животът му да тежи на съвестта ми, нито кръвта му да мърси ръцете ти и все да си мисля, че си го убил, за да отмъстиш за мен.

Той я изгледа, смаян от предложението ѝ.

— Тори, не мога просто така да го пусна, та да ни нападне отново.

Но тя пак поклати глава и рече:

— Не искам да го освобождаваш, скъпи. Само искам да го предадеш в ръцете на закона и да оставиш правосъдието да вземе справедливо решение.

Джейк не можа да се въздържи, изсумтя възмутено и попита с недоверие:

— При положение, че имаме такъв шериф?

— Само след няколко седмици ще има избори — напомни му тя.

— И, както ти каза, вероятно ще изберем нов шериф. Надявам се да е по-добър от сегашния. Независимо от това, искам да ми обещаеш, че този път няма да поемеш отмъщението в свои ръце, а ще оставиш законът да се справи с него.

Докато чакаше отговора му, очите ѝ блестяха с надежда и вяра.

— Имаш думата ми — промълви той.

Само след два дни Тори вече ставаше от леглото; след пет дни се разхождаше, сякаш нищо не се бе случило. Раната ѝ заздравяваше бързо и не показваше никакви признаци на възпаление. Тори се кълнеше, че не чувства болка. Една вечер, за да докаже това, им показа талисмана. Подаде го на Джейк и рече:

— Виж, Джейкъб. Не забелязваш ли нещо различно в талисмана?

Джейк го взе, разгледа го внимателно и очите му изненадано се разшириха, когато видя какво е станало.

— Няма я! Дупката в рамото на фигурката! Изчезнала е!

Учудени, всички се скучиха около него; всеки искаше лично да се убеди.

— Да, така е. Изчезнала е и раната на рамото ми. Тя беше на същото място, както дупката върху талисмана. Сякаш никога нищо не се е случвало!

Шестимата присъстващи в стаята се спогледаха, смяяни и удивени. Първо, Тори бе оздравяла така бързо, толкова лесно, а сега и промяната в талисмана! Кой би повярвал на такова нещо! Всички се питаха каква огромна магическа сила притежава този негърски талисман. Беше страшно да си го представиш, камо ли да го повярваш!

— Ако наистина приема, че този талисман е спасил живота ти, бих паднал на колене и бих целувал краката на оная стара вещица — призна най-накрая Джейк с тежка въздишка.

— Май ще трябва да отида лично до Ню Орлиънс и да открия каква магия използва тази знахарка — каза доктор Грийн, все още поразен от случилото се. — Може да обединим силите си и да спасим света!

— А може би ще е по-добре да вземеш и мама, за да те пази от опасните лапи на мадам Лавю — подразни го Тори. При тези думи докторът и Кармен се спогледаха нежно.

Майка ѝ все още бе безкрайно объркана.

— Тория, как е възможно да повярваш на такова нещо? — поклати тя глава. — Това е греховно. Бог, естествено, не би го одобрил.

— Но аз не съм ходила при мадам Лавю, мамо. Тя дойде при мен. Помислял ли е някой от вас, че е възможно Бог да я е изпратил при мен с талисмана? В края на краищата, Всевишият действа по свои загадъчни начини и кои сме ние, та да се съмняваме в тях?

Наистина, кои бяха те, че да поставят под въпрос странните събития, на които напоследък бяха свидетели?

Когато Джейк ѝ върна талисмана, тя го пусна в джоба на роклята си.

— Няма ли да го носиш повече? — попита с любопитство Меган.

— Не. Вече нямам нужда.

Именно това, повече от всичко, ги убеди, че този път опасността действително бе отминала.

Семейство Монтгомъри най-сетне хванаха влака и се отправиха към дома си с една седмица закъснение. Когато най-накрая Джейк и Тори останаха насаме, той нежно я притисна към себе си и каза:

— Тори, дори и цял живот да търся, не бих могъл да намеря друга жена като теб — толкова любяща и всеотдайна. Мислех, че зная какво е любовта, но всъщност, преди да те срещна, бях видял само една малка частица от нея. Тя е нещо много по-дълбоко, отколкото някога бих си представил. Тя е всеопрощаваща. Тя е едно пълно себеотдаване, една безкрайна саможертва. Ти го доказа, когато прие куршума, предназначен за мен. Никога не съм познавал такава чиста и безкористна любов като твоята и истински се прекланям пред нея.

— Тогава ще ми направиш ли още една услуга, Джейкъб?

Той малко се наежи, сякаш се страхуваше да чуе следващото й предложение, но после пак се отпусна — щеше да се опита да изпълни молбата ѝ, каквато и да бе тя. Тори бе готова да пожертва живота си, за да спаси неговия, и затова не можеше да ѝ откаже нищо.

— Каква е тя?

— Ще идваш ли понякога с мен на църква? Знам, че няма да можеш да ме придружаваш винаги, но ще се опиташ ли да го правиш поне от време на време?

— Добре, ако трябва, и камбаните нека бият — пошегува се Джейк.

Тори се разсмя с глас. Този весел смях бе като музика за ушите му.

— Точно така, Джейкъб! — продължи да се киска тя. — Монахините са сформирали камбанен оркестър и, ако наистина покажеш някакъв талант, игуменката може да ти позволи да се присъединиш към него.

Той също се разсмя. О, колко бе хубаво да се живее! Колко бе прекрасно, че стои там и я прегръща силно, и чувства как сърцето ѝ бие в такт с неговото! И в този миг изведнъж усети някакво едва доловимо потрепване в корема, притиснат до неговия. Погледите им се срещнаха — учудени и изненадани.

— Бебето! — прошепна той, сякаш щеше да събуди детето в утробата ѝ, ако заговори по-високо.

— Твой син! — радостно кимна с глава Тори.

Този път Джейк не се опита да опровергае думите ѝ.

Няколко месеца по-късно, през един бурен ден в края на март, Бретън Рой Бенър се появи на белия свят. Родилните мъки на майка му не траяха много кратко, нито много дълго; раждането не беше много тежко, нито много лесно. Когато всичко свърши и бебето лежеше сгущено в обятията ѝ, чистичко и малко, баща му влезе, за да погледа как за пръв път се храни от майчината гръд.

— Не е ли красив? — въздъхна Тори с благоговение. Възхищаваше се от мъничките, съвършено изваяни пръстчета, свити върху гръдта ѝ.

Джейк се усмихна иронично.

— Е, ако си падаш по яркочервени сушени сливи, мисля, че можеш да наречеш сина ни красавец.

Тори сбърчи нос и го погледна закачливо.

— Хайде, хайде, Джейкъб! Признай си — и ти смяташ, че той е най-великолепното нещо от сътворението на света насам, не е ли така?

— Разбира се! Той е мой син! Но не бих стигнал дотам, та да кажа, че е красив. Може би по-скоро е хубав — нали е момче.

— Трябва да пишем на Блейк и Меган и да им съобщим — напомни му Тори. — Толкова се зарадвах, като чух, че този път си имат момче.

— Да, но се обзалагам, че Брет изглежда по-добре — заяви Джейк, обзет от бащинска гордост.

Бебето вече се беше нахранило и Тори нежно го постави до себе си на леглото. Опита се да стане, но Джейк ѝ направи знак да не мърда.

— Кажи ми какво искаш и ще ти го донеса. Днес си свършила достатъчно работа, като си довела нашия син на бял свят.

Тя му се усмихна с благодарност.

— В най-горното чекмедже на моя скрин ще намериш талисмана на мадам Лавю. Би ли ми го донесъл?

Джейк се намръщи.

— Защо, скъпа? Да не се беспокоиш, че ще се случи нещо?

— О, не! Просто съм любопитна и искам да го погледна за момент.

Той вдигна рамене, но изпълни желанието ѝ. След като ѝ го подаде, по лицето на Тори се разля загадъчна усмивка.

— Точно както предполагах — промърмори тя.

— Какво има?

Тори му показва талисмана и рече:

— Едно от семенцата липсва и се обзала гам, на каквото си пожелаеш, че дори да претърсиш цялото чекмедже или цялата къща, няма да го откриеш.

Когато Джейк разгледа талисмана, наистина се оказа, че едното от семената в средата е изчезнало.

— Как мислиш, какво ли означава това?

— Означава — отвърна тя, — че ти няма да получиш ония шест деца, за които говорихме. — Тя замълча за момент. — Ще бъдат само три. Ако мадам Лавю се окаже права — всяко семенце отговаря на едно от децата, които ще имаме. Сега липсва едно, защото Брет вече се роди.

— И три ни стигат, скъпа — съгласи се Джейк. Вече нямаше намерение да оспорва загадъчните способности на мадам Лавю и магията на талисмана. Разгледа отблизо дървената фигурка и отбеляза:

— Тези две семенца не са еднакви. Какво ще кажеш — дали това означава, че поне едно от трите ще е момиче?

— Възможно е. Смятам, че ще е прекрасно, а ти?

Джейк се наведе и я целуна.

— И аз мисля така — отвърна той нежно, а устните му леко докоснаха нейните. — Много бих желал да имам една дъщеря — мъничко копие на любимата ми жена, на моя паднал ангел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.